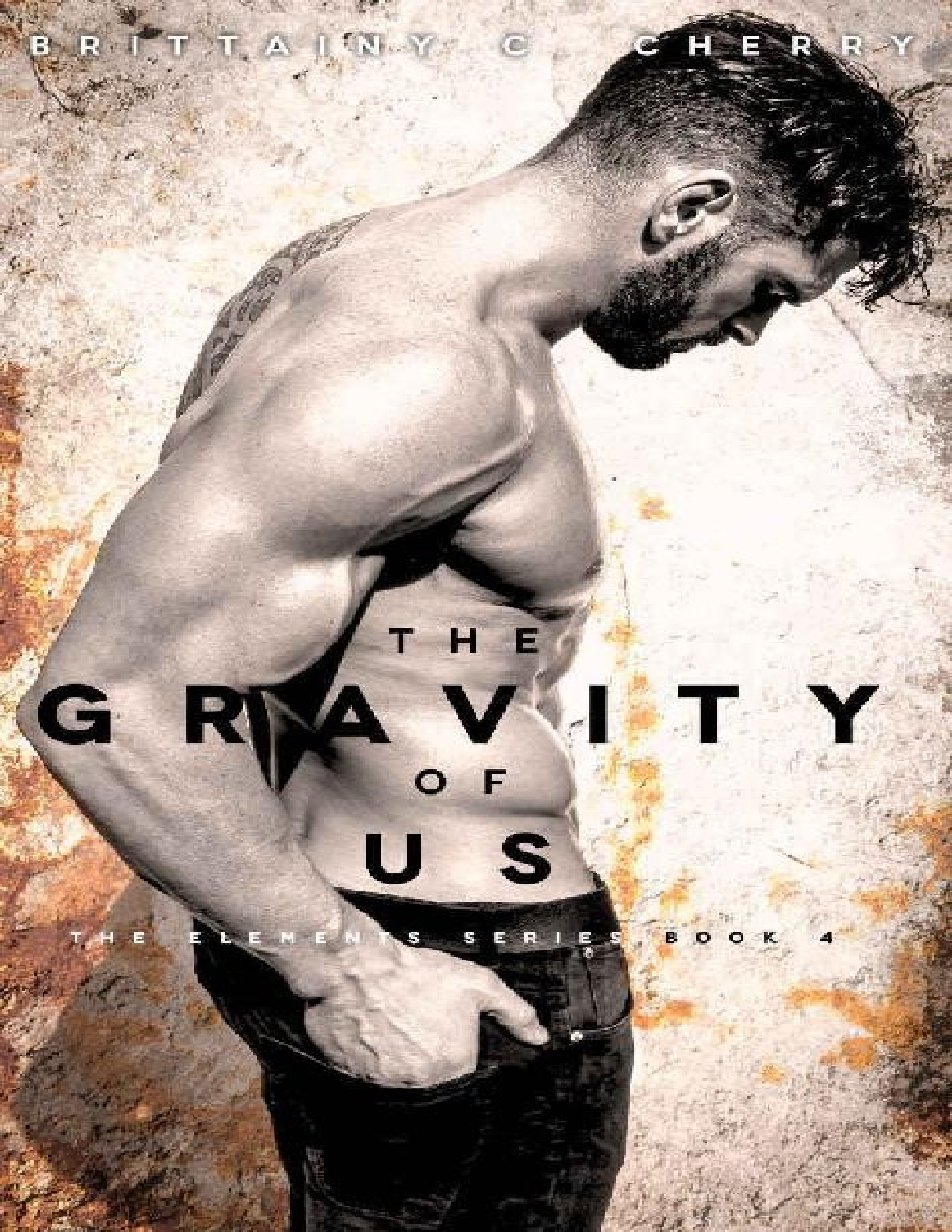

BRITTAINY C. CHERRY
THE GRAVITY OF US
THE ELEMENTS SERIES BOOK 4

THE GRAVITY OF US

THE ELEMENT SERIES İ BOOK <

BRITTAINY C. CHERRY

Bizim Yerçekimimiz

Copyright © 2017 Brittainy C. Cherry Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Brittainy C. Cherry 2017

brittainycherry@gmail.com

Düzenleme: C. Marie'nin editörlüğü, Love N Books'tan Ellie Düzeltme: Virginia Tesi Carey, Lawrence Editing, Alison Evans-

Maxwell-Kırmızı Yaprak Prova

Biçimlendirme Elaine York, Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap Biçimlendirme

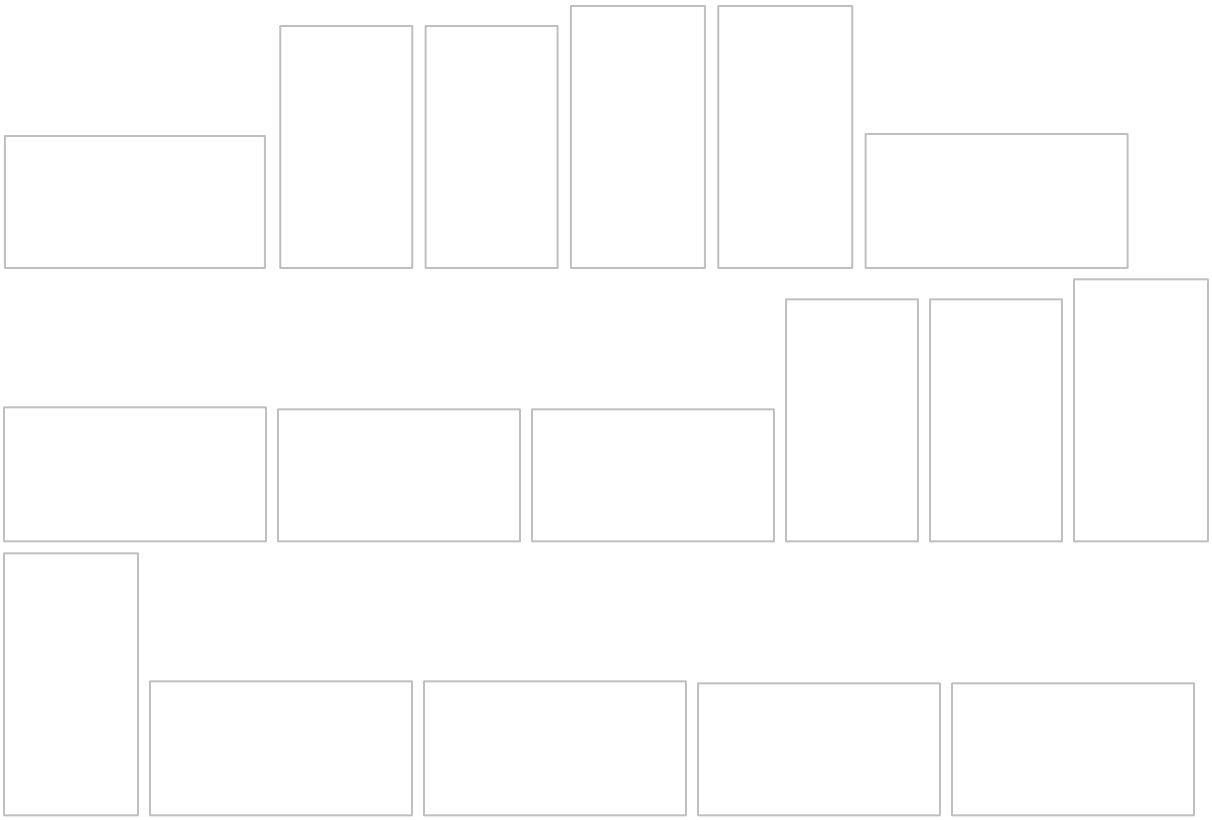

Kapak Tasarımı: Quirky Bird
Kapak Modeli: Stuart Reardon
Kapak Resmi: Arron Dunworth

Önsöz 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
Sonsöz Yazar
Hakkında Teşekkür

Sevmek için,
ve tüm o kalp kırıklıkları.

Sevmek için,
ve onu yükselten tüm kalp atışları.

Lucy

2015

Annem beş yıl önce vefat etmeden önce kız kardeşlerim ve benim için üç hediye bıraktı. Kız kardeşim Mari'nin ön verandasında annemin ona verdiği ahşap sallanan sandalye duruyordu. Mari sallanan sandalyeyi almıştı çünkü annem onun zihninin sürekli hareket halinde olmasından endişe ederdi. Mari ortanca çocuktu ve sürekli olarak hayatta bir şeyleri kaçırıyormuş gibi hissediyordu, bu da onun çoğu zaman belirsizlik içinde yaşamasına neden oluyordu. "Bir şeyleri fazla düşünmeyi bırakmazsan, beynini aşırı hızda çalıştıracaksın bebeğim. Bazen daha yavaş gitmende sorun yok," derdi annesi ona. Sallanan sandalye Mari'ye yavaşlamasını ve hayatı kucaklamak için birkaç dakika ayırmasını, onun geçip gitmesine izin vermemesini hatırlatırdı.

En büyük kız kardeşimiz Lyric, üzerinde dans eden bir balerin olan küçük bir müzik kutusu almıştı. Biz çocukken Lyric dansçı olmayı hayal ederdi, ancak yıllar geçtikçe bu hayalini bir kenara bıraktı. Hayatı boyunca vahşi bir çocuk olan annemle birlikte büyüdükten sonra Lyric kariyer fikrine içerlemeye başladı

tutkuya dayanıyordu. Annem hayatını en tutkulu şekilde yaşadı ve bazen bu, bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini bilmediğimiz anlamına geliyordu. Kira zamanı geldiğinde, toparlanır ve bir sonraki maceramıza doğru yola çıkardık.

Lyric ve annem sürekli kavga ederlerdi. Kız kardeşimin hepimizden sorumlu olduğuna inanıyordum, sanki kendi annesine annelik yapmak zorundaymış gibi hissediyordu. Mari ve ben genç ve özgürdük; maceraları seviyorduk ama Lyric bundan nefret ediyordu. Ev diyebileceği sağlam bir yerinin olmamasından nefret ediyordu, annesinin hayatında hiçbir yapının olmamasından nefret ediyordu. Özgürlüğünün kafesi olmasından nefret ediyordu. Lyric için ayrılma fırsatı doğduğunda, yanımızdan ayrıldı ve süslü bir avukat olmaya gitti. Küçük müzik kutusuna ne olduğunu asla bilemedim ama Lyric'in onu hâlâ sakladığını umuyordum. *Her zaman dans* et, *Lyric,* derdi annem kız kardeşime. *Her zaman dans et.*

Annemden aldığım hediye onun kalbiydi.

Genç kızlığından beri boynunda taşıdığı kalp şeklinde küçük bir mücevherdi ve bunu ondan almaktan onur duydum. "Bu bizim ailemizin kalbi," dedi bana. "Bir vahşiden diğerine, tam anlamıyla sevmeyi asla unutmayasın Lucille'im. Ailemizi bir arada tutmak ve zor zamanlarda kız kardeşlerinin yanında olmak için sana ihtiyacım olacak, tamam mı? Onların gücü olacaksın. Olacağını biliyorum çünkü zaten çok yüksek sesle seviyorsun. En karanlık ruhlar bile senin gülüşünden bir çeşit ışık bulabilir. Bu aileyi koruyacaksın Lucy, bunu biliyorum ve işte bu yüzden veda etmekten korkmuyorum."

Annem yıllar önce vefat ettiğinden beri kolye boynumdan hiç çıkmamıştı ama o yaz öğleden sonra Mari'nin sallanan sandalyesine bakarken onu elimde daha sıkı tuttum. Annemin ölümünden sonra Mari derinden sarsılmıştı ve ona maneviyat ve özgürlük hakkında öğretilen her inanç bir yalan gibi geliyordu.

Annemin vefat ettiği gün Mari bana "Çok gençti" demişti. Sonsuzluğa yakın bir zaman geçirmemiz gerektiğine inanıyordu. "Bu adil değil," diye ağladı.

O öldüğünde ben sadece on sekiz, Mari ise yirmi yaşındaydı. O zamanlar güneş bizden çalınmış gibi hissediyorduk ve nasıl ilerleyeceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Maktub," diye fısıldadım, ona sımsıkı sarılarak. Bu kelime ikimizin de bileklerinde dövmeyle yazılıydı ve 'yazılmıştır' anlamına geliyordu. Hayatta her şeyin bir nedeni vardı, ne kadar acı verici görünürse görünsün tam da olması gerektiği gibi olmuştu. Bazı aşk hikâyeleri sonsuza dek, bazıları ise sadece bir mevsim içindi. Mari'nin unuttuğu şey, bir anne ile kızı arasındaki aşk hikayesinin mevsimler değişse bile her zaman orada olduğuydu.

Ölüm bu tür bir sevgiyi değiştirebilecek bir şey değildi, ancak annem öldükten sonra Mari özgür ruhlu doğasını bıraktı, bir çocukla tanıştı ve Wauwatosa, Wisconsin'e köklerini saldı - hepsi aşk adına.

Sevgiler.

İnsanları hem uçuran hem de yere çakan duygu. İnsanları aydınlatan ve kalplerini yakan duygu. Her yolculuğun başlangıcı ve sonu.

Mari ve kocası Parker'ın yanına taşındığımda bunun kalıcı bir durum olmayacağını biliyordum ama o öğleden sonra onu evden çıkarken yakaladığımda tamamen şaşkına döndüm. Yaz sonu havası, gölgelerde bekleyen sonbahar soğuğunun kokusuyla keskindi. Parker arkasından geldiğimi duymamıştı; gri sedanına birkaç parça bavul yerleştirmekle meşguldü.

Sıkı dudaklarının arasında iki kürdan vardı ve lacivert tasarım takım elbisesi, ceketinin sol göğüs cebinde katlanmış mendiliyle birlikte tenine tam oturuyordu. Öleceği gün geldiğinde, eminim ki

bütün mendilleriyle birlikte gömülmek isterdi. Çorap koleksiyonuyla birlikte tuhaf bir takıntısıydı bu. Parker Lee ile tanışmadan önce hiç bu kadar çok mendil ve çorap ütüleyen birini görmemiştim. Bana bunun yaygın bir uygulama olduğunu söylemişti ama onun yaygın tanımı benimkinden farklıydı.

Örneğin, haftanın beş günü pizza yemek benim için yaygın bir uygulamayken, Parker bunu gereksiz karbonhidrat olarak görüyordu. Onunla ilk tanıştığımda bu büyük bir uyarı işareti olmalıydı. Yol boyunca pek çok tehlike işareti vardı. Pizza, taco ya da Pazar öğleden sonraları pijama giymekten hoşlanmayan bir adam, yolumun kesişmesi gereken biri değildi.

Bagajına doğru eğildi ve daha fazla yer açmak için bavullarının yerini değiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sesim onun dengesini bozdu ve birkaç santim havaya sıçrayarak kafasını kaputa çarptı. "*Kahretsin*!" Ayağa kalktı ve başının arkasını ovuşturdu. "Tanrım, Lucy. Seni orada görmedim." Ellerini kirli sarı saçlarında gezdirdikten sonra pantolonunun içine soktu. "İşte olduğunu sanıyordum."

"Çocukların babası eve erken geldi," dedim, gözlerim arabasının bagajına bakarken dadılık işime atıfta bulunarak. "İş toplantın falan mı var? Beni araman gerekirdi. Geri gelebilirdim-"

"Bu, bugünkü maaşını kaybedeceğin anlamına mı geliyor?" diye sorarak sözümü kesti ve sorumu geçiştirdi. "Her şeye nasıl yardım edeceksin? Faturalara mı? Neden kafede daha fazla saat çalışmadın?" Yaz güneşi tenimize vururken alnından ter damlıyordu.

"Kahve dükkanını haftalar önce bıraktım, Parker. Eve pek ekmek getirmiyordum. Ayrıca, sen çalışıyorsan ben de burada daha fazla yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Tanrım, Lucy. Bu tam sana göre. Nasıl bu kadar sorumsuz olabiliyorsun? Özellikle de her şey olup biterken." Volta atmaya, ellerini öfkeyle sağa sola savurmaya, işemeye ve inlemeye başladı, her saniye kafamı daha da karıştırıyordu.

"Tam olarak *neler* oluyor?" Ona doğru bir adım attım. "Nereye gidiyorsun Parker?"

Kıpırdamadan durdu ve gözleri ağırlaştı. İçinde bir şeyler değişti. Kızgınlık hali, gizli pişmanlığını ortaya çıkarmak için dönüştü. "Özür dilerim."

"Pardon?" Göğsüm sıkıştı. "Ne için?" Nedenini bilmiyordum ama bir çığ gibi büyüyen duygular zihnimi ele geçirirken göğsüm çökmeye başladı. Bir sonraki seçtiği kelimelerin kıyametini şimdiden tahmin ediyordum. Kalbim kırılmaya hazırdı.

"Artık yapamıyorum, Lucy. Yapamıyorum işte."

Kelimelerin dudaklarından dökülüşü tüylerimi diken diken etti. Suçlu hissediyormuş gibi söylemişti ama arabasındaki çantalar bu suçluluk duygusuyla bile karar verdiğini gösteriyordu. Aklında, çoktan gitmişti.

"İyileşiyor," dedim, sesim tedirginlik ve korkudan titriyordu.

"Bu çok fazla. Yapamam...o..." İç çekti ve avucunun içini şakağına dayadı. "Burada kalıp onun ölümünü izleyemem."

"O zaman kal ve onun yaşadığını gör."

"Uyuyamıyorum. Günlerdir yemek yemedim. Patronum geride kaldığım için benimle uğraşıyor ve ben bu işi kaybedemem, özellikle de sağlık masrafları yüzünden. Sahip olduğum her şeyi elde etmek için çok çalıştım ve bu yüzden kaybedemem. Daha fazla fedakârlık yapamam. Yoruldum, Lucy."

Yoruldum, Lucy.

Bu kelimeleri kullanmaya nasıl cüret eder? Sanki hayatının en zor mücadelesini veren kendisiymiş gibi nasıl yorgun olduğunu iddia edebilir? "Hepimiz yorgunuz,

Parker. Hepimiz bununla uğraşıyoruz. Ona bakabilmek, işinizi kolaylaştırmak için yanınıza taşındım ve şimdi ondan vazgeçiyor musunuz? Evliliğinizden?" Ondan tek kelime çıkmadı. Kalbim... çatladı. "O biliyor mu? Ona gideceğini söyledin mi?"

"Hayır." Utana sıkıla başını salladı. "O bilmiyor. Bunun en kolayı olacağını düşündüm. Endişelenmesini istemiyorum."

Bana söylediği yalanlar karşısında şoke olmuş, bu sözlerin doğru olduğuna nasıl inandığına daha da şaşırmış bir şekilde ofladım.

"Özür dilerim. Girişteki masanın üzerine biraz para bırakmıştım. İyi olduğundan ve rahat ettiğinden emin olmak için sizi kontrol edeceğim. İhtiyacınız olursa size daha fazla para bile gönderebilirim."

"Paranızı istemiyorum," dedim, sesim onun acılı yüz ifadesine karşı anlayışsızdı. "Senden hiçbir şey istemiyoruz."

Konuşmak için dudaklarını araladı ama durumu daha kolay hale getirebilecek herhangi bir cümle kuramayarak hemen kapattı. Sürücü kapısına ulaşmak için attığı her adımı izledim ve ulaştığında adını söyledim. Bana dönüp bakmadı ama kulakları dikilmiş, bekliyordu.

"Eğer kardeşimi şimdi terk edersen, geri dönemezsin. Sarhoş olduğunda arayamazsın ya da üzgün olduğunda kontrol edemezsin. Bu kanseri yendiğinde -ki *yenecek*- geri dönüp onu seviyormuş gibi davranamazsın. Anlıyor musun?"

"İstiyorum."

Bu iki kelime, Mari'ye hastalıkta ve sağlıkta söz verirken kullandığı kelimelerdi. Bu iki kelime şimdi sonsuza dek acı ve iğrenç yalanlarla sırılsıklamdı.

Arabasına bindi ve bir kez bile frene basmadan uzaklaştı. Birkaç dakika garaj yolunda kaldım, nasıl yürüyeceğimden emin değildim.

İçeri girip kız kardeşime kocasının onu fırtına sırasında terk ettiğini söyledim.

Kalbim tekrar kırıldı.

Acımasızlıkla dolu bir dünyada masum olan kız kardeşim için kalbim kırıldı. Daha planlı bir hayat yaşamak için özgür ruhlu hayatından vazgeçmişti ve her iki dünya da ona karşı dönmüştü.

Derin bir nefes aldım ve avuç içimi kalp şeklindeki kolyemin etrafına yerleştirdim.

Maktub.

Parker gibi kaçmak yerine Mari'yi görmeye gittim. Yatağında uzanmış dinleniyordu. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Çok zayıftı, vücudu her geçen gün son kullanma tarihiyle savaşmaya çalışıyordu. Başı bir eşarpla sarılıydı, bir zamanlar uzun olan kumral saçları artık bir anıdan başka bir şey değildi. Aynaya bakmak onu zaman zaman üzüyordu ama benim gördüğümü o görmüyordu. Hastalığında bile çok güzeldi. Gerçek ışıltısı vücudundaki bu tür değişikliklerle çalınamazdı, çünkü güzelliği sadece iyilik ve ışığın bulunduğu ruhundan kaynaklanıyordu.

İyi olacağını biliyordum, çünkü o bir savaşçıydı.

Saçlar yeniden uzadı, kemikler yeniden güç kazandı ve kız kardeşimin kalbi hala atıyordu, bu da her günü kutlamak için yeterli bir nedendi.

"Hey, Bezelye," diye fısıldadım, yatağa doğru aceleyle ilerledim ve yanına uzanmak için içine süründüm. Ben kendi tarafıma yattım, o da kendi tarafına dönerek bana baktı.

Güçsüzlüğünde bile her gün gülümsemenin bir yolunu buluyordu. "Hey,

Pod." "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözlerini kapattı. "O gitti."

"Biliyor muydun?"

"Benim uyuduğumu sandığında onu toplanırken gördüm." Kapalı tuttuğu gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülmeye başladı. Bir süre için, biz

öylece uzandı. Onun üzüntüsü benim gözyaşlarım oldu ve onun gözyaşları benim üzüntümü dile getirdi.

"Sence ben öldüğümde beni özleyecek mi?" diye sordu bana. Ne zaman ölümden bahsetse, en iyi arkadaşıma, aileme zarar verdiği için evrene lanet okumak istiyordum.

"Öyle söyleme," diye azarladım.

"Ama sence yapacak mı?" Gözlerini açtı, bana doğru uzandı ve ellerimi ellerinin arasında tuttu. "Çocukken annemin ölümüyle ilgili o korkunç rüyayı gördüğüm zamanı hatırlıyor musun? Bütün günü ağlayarak geçirmiştim ve sonra hepimize ölüm hakkında bir konuşma yapmıştı. Yolculuğun sonu olmadığı hakkında?"

Başımı salladım. "Evet, bize onu her şeyde görebileceğimizi söyledi; güneş ışınlarında, gölgelerde, çiçeklerde, yağmurda. Ölümün bizi öldürmediğini, sadece daha fazlası için uyandırdığını söyledi."

"Onu hiç görüyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, her şeyde. Kesinlikle her şeyde."

Dudaklarından küçük bir inilti döküldü ve başını salladı. "Ben de, ama çoğunlukla onu sende görüyorum."

Bu sözler şimdiye kadar bana söylenen en nazik sözlerdi. Annemi her gün her saniye özlüyordum ve Mari'nin onu içimde gördüğünü söylemesi, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ona yaklaştım ve sarıldım. "Seni özleyecek. Yaşarken ve sağlıklıyken de özleyecek, ağaçların bir parçası olduğunda da özleyecek. Yarın seni özleyecek ve omzuna sürtünen rüzgâr olduğunda seni özleyecek. Dünya seni özleyecek Mari, her ne kadar uzun yıllar boyunca burada olacak olsan da. İyileşir iyileşmez çiçekçi dükkanımızı açacağız, tamam mı? Sen ve ben, bunu yapacağız."

Kız kardeşim ve ben hayatımız boyunca doğaya aşık olduk. Her zaman bir çiçekçi dükkânı açma hayalimiz vardı ve hatta o kadar ileri gittik ki

Milwaukee Çiçek Tasarım Okulu. Her birimiz işletme alanında derece aldık, böylece tüm bilgilere sahip olacaktık. Eğer kanser olmasaydık, dükkanımız olacaktı. Kanseri atlattıktan sonra o dükkânı hayata geçirmek için elimden gelen her şeyi yapmayı planladım.

"Tamam mı Mari? Bunu yapacağız," dedim bir kez daha, daha ikna edici görünmeyi ve onu rahatlatmayı umarak.

"Tamam," dedi ama sesinden şüphe damlıyordu. Annesininkine benzeyen kahverengi geyik gözleri derin bir kederle doluydu. "Kavanozu getirebilir misin? Ve bozuk para torbasını?"

İçimi çektim ama kabul ettim. Bir gece önce kavanozu ve bozuk para torbasını bıraktığımız oturma odasına koştum. Mason kavanoz pembe ve siyah kurdeleyle sarılmıştı ve neredeyse bozuk paralarla doluydu. Kavanoza Mari'ye yedi ay önce teşhis konulduğunda başlamıştık. Kavanozun yan tarafında olumsuz düşünceleri temsil eden NT harfleri yazılıydı. Ne zaman birimizin aklından kötü bir düşünce geçse, kavanoza bir bozuk para atıyorduk. Her olumsuz düşünce bizi güzel bir sonuca, Avrupa'ya götürüyordu. Mari iyileştiğinde, parayı her zaman hayata geçirmek istediğimiz bir hayal olan Avrupa'yı sırt çantasıyla gezmek için kullanacaktık.

Mevcut her olumsuz düşünce için, madeni paralar daha iyi yarınları hatırlatıyordu.

Zaten sekiz kavanozumuz ağzına kadar doluydu.

Mari'nin yatağına geri oturdum, o da kendini biraz yukarı itti ve bozuk para torbasını aldı.

"Pod," diye fısıldadı.

"Evet, Pea?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı hızla süzülürken, küçük bedeni duygularına yenik düşmüştü. "Daha fazla değişime ihtiyacımız olacak."

Bütün paraları kavanoza boşalttı ve bitirdiğinde onu kollarımla sardım, o da parçalanmaya devam etti. Beş yıldır evli ve sağlıklıydılar ve Parker'ın ortadan kaybolması için sadece yedi aylık bir hastalık gerekti ve zavallı kız kardeşimi kalbi kırık bir halde bıraktı.

"Lucy?" Ön verandada otururken duydum. Mari dinlenirken son bir saattir sallanan sandalyede oturuyor ve olan biten her şeyin kaderinde ne olduğunu anlamak için elimden geleni yapıyordum. Kafamı kaldırdığımda, erkek arkadaşım Richard'ın bisikletinden atlayıp verandaya yaslayarak bana doğru koştuğunu gördüm. "Neler oluyor? Mesajını aldım." Richard'ın gömleği her zamanki gibi boya içindeydi, yaratıcı bir sanatçı olmasının sonucuydu bu. "Aramalarına cevap vermediğim için özür dilerim. Bir başka sanat galerisine daha davet edilmediğim için üzüntümü içerek geçirirken telefonum sessize alınmıştı."

Bana doğru yürüdü ve alnımdan öptü. "Neler oluyor?" diye tekrar sordu.

"Parker gitti."

Richard'ın ağzının açık kalması için sadece iki kelime yetti. Ona her şeyi anlattım ve ben anlattıkça o daha çok nefes nefese kaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Mari iyi mi?"

Başımı salladım; tabii ki değildi.

"İçeri girmeliyiz," diyerek elime uzandı ama ben reddettim.

"Lyric'i aramalıyım. Saatlerdir aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Bir süre daha denemeye devam edeceğim. Onu kontrol edip bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakabilir misin?"

Başını salladı. "Tabii ki."

Eğilip onu öpmeden önce uzandım ve yanağındaki sarı boyayı sildim. "Galeri için özür dilerim."

Richard yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Sorun değil. Çalışmalarının sergilenmesi için yeterince iyi olmayan bir pislikle çıkmayı sorun etmediğin sürece, benim için sorun yok."

Üç yıldır Richard'la birlikteydim ve ondan başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyordum. Sadece dünyanın ona henüz parlama şansı vermemiş olmasından nefret ediyordum; o başarıya layıktı.

Ama o an gelene kadar onun yanında duracak, en büyük amigosu olacaktım. O içeri girerken, Lyric'in numarasını bir kez daha aradım.

"Alo?"

"Lyric, sonunda." İçimi çektim ve uzun zamandır ilk kez kız kardeşimin sesini duyduğumda daha dik oturdum. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

"Herkes Bayan Doubtfire olup bir kafede yarı zamanlı çalışamaz Lucy," dedi, alaycılığı açık ve netti.

"Aslında artık sadece dadılık yapıyorum. Kahve dükkanını bıraktım."

"*Şok edici,*" diye cevap verdi. "Dinle, bir şeye mi ihtiyacın var, yoksa sadece canın sıkıldı ve beni tekrar tekrar aramaya mı karar verdin?"

Ses tonu hayatım boyunca bildiğim ses tonuyla aynıydı; tüm varlığımla ilgili tam bir hayal kırıklığı. Lyric'in Mari'nin tuhaflıklarına katlanmak gibi bir huyu vardı, özellikle de Mari sonunda Parker'la yuva kurduğundan beri. Ne de olsa çifti birbiriyle tanıştıran Lyric'ti. Konu en büyük kız kardeşimle olan ilişkime geldiğinde ise durum tam tersiydi. Ona annemizi çok fazla hatırlattığım için benden nefret ettiğini düşünürdüm.

Zaman geçtikçe benden nefret ettiğini fark ettim çünkü ben kendimden başka bir şey değildim.

"Evet, hayır. Ben Mari."

"O iyi mi?" diye sordu, sesi sahte bir endişeyle doluydu. Hâlâ bilgisayarında bir şeyler yazdığını, gece geç saatlere kadar çalıştığını duyabiliyordum. "O... değil mi?"

"Öldü mü?" Öfkelendim. "Hayır, ölmedi ama Parker

bugün gitti." "Gitti mi? Ne demek istiyorsun?"

"Öylece gitti. Bavullarını topladı, onun ölümünü izlemeye dayanamayacağını söyledi ve arabayla uzaklaştı. Onu yalnız bıraktı."

"Aman Tanrım. Bu delilik."

"Evet, katılıyorum."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik anı oldu ve ben onun yazdıklarını dinledim. "Onu kızdırdın mı yoksa?"

Sandalyede sallanmayı bıraktım. "Ne?"

"Hadi ama Lucy. Yardım etmek için buraya taşındığından beri, eminim birlikte yaşaması en kolay kişi sen olmadın. Seninle başa çıkmak çok zor." Ben herhangi bir olaya karıştığımda her zaman yaptığı şeyi bir şekilde yapmayı başarmıştı - beni kötü adam yapmıştı. Karısını terk eden bir korkağın suçunu bana yükledi.

Sertçe yutkundum ve yorumunu görmezden geldim. "Sadece bilmeni istedim, hepsi bu."

"Parker iyi mi?"

Ne? "Sanırım 'Mari iyi mi' demek istediniz ve hayır, iyi değil. Kanserle uğraşıyor, kocası onu yeni terk etti ve bırakın devam edecek gücü, cebinde beş kuruşu bile yok."

"Ah, işte orada," diye mırıldandı

Lyric. "Orada ne var?"

"Beni para için arıyorsun. Ne kadar lazım?"

Sözleriyle midem düğümlendi ve dilime bir tiksinti tadı yayıldı. Onu para istediğim için aradığımı mı düşünmüştü? "Seni aradım çünkü kız kardeşin acı çekiyor ve kendini yalnız hissediyor, gelip onu görmek ve iyi olduğundan emin olmak isteyebileceğini düşündüm. Paranı istemiyorum Lyric. Bir kız kardeş gibi davranmaya başlamanı istiyorum."

Bir sessizlik anı daha geçti ve yazı yazmaya devam edildi.

"Bakın, işim başımdan aşkın. Şirket için yaklaşan davalarım var ve şu anda onlardan uzaklaşamam. Belki gelecek hafta ya da ondan sonraki haftaya kadar onun evine uğramam mümkün değil."

Lyric şehir merkezinde yaşıyordu - arabayla yirmi dakikalık kısa bir mesafe - ama yine de çok uzak olduğuna ikna olmuştu.

"Boş ver, tamam mı? Hiç aramamışım gibi davran." Gözlerim doldu, bir zamanlar hayatımda örnek aldığım birinin soğukluğu karşısında şok olmuştum. DNA bana kız kardeşim olduğunu söylemişti ama söylediği sözler onun bir yabancıdan başka bir şey olmadığını gösteriyordu.

"Kes şunu, Lucy. Pasif agresif yaklaşımı bırak. Yarın postaya bir çek bırakacağım, tamam mı?"

"Yapmayın, cidden. Paranıza ve desteğinize ihtiyacımız yok. Sizi neden aradığımı bile bilmiyorum. Bunu en kötü anlarımdan biri olarak kaydet. Güle güle Lyric. Davalarında iyi şanslar."

"Evet, tamam. Ya Lucy?" "Evet?"

"Kahve işini bir an önce geri almak isteyebilirsin."

Bir süre sonra sallanan sandalyeden kalktım ve kaldığım misafir odasına doğru yürüdüm. Yatak odasının kapısını kapattım, elimi

kolyemi taktım ve gözlerimi kapattım. "Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su..." Derin nefesler aldım ve annemin bana öğrettiği sözleri tekrarlamaya devam ettim. Ne zaman hayattaki dengesini kaybetse ve ayakları yere basmadığını hissetse, bu ilahiyi tekrarlar ve içsel gücünü bulurdu.

Kelimeleri tekrar etmeme rağmen kendimi başarısız hissettim.

Beni gerçekten anlayan tek kadınla konuşurken omuzlarım çöktü ve gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Anne, korkuyorum ve bundan nefret ediyorum. Korkmaktan nefret ediyorum, çünkü bu bir şekilde Parker'ın düşündüklerini düşündüğüm anlamına geliyor. Bir parçam onun başaramayacağını hissediyor ve her gün dehşete düşüyorum."

En iyi arkadaşınızın parçalanışını izlemenin çok yürek parçalayıcı bir yanı vardı. Ölümün onun güzel anılarında bir sonraki bölüm olduğunu bilsem de, bu benim için kavramayı daha kolay hale getirmedi. Zihnimin bir köşesinde, her sarılmanın son sarılma olabileceğini, her kelimenin bir veda olabileceğini biliyordum.

"Kendimi suçlu hissediyorum, çünkü aklımdan geçen her iyi düşünceye karşılık beş olumsuz düşünce geçiyor. Dolabımda Mari'nin varlığından bile haberdar olmadığı on beş bozuk para kavanozu var. Yorgunum anne. Yorgunum ve sonra neredeyse dağılacağım için kendimi suçlu hissediyorum. Güçlü kalmalıyım, çünkü onun etrafında kimsenin dağılmasına ihtiyacı yok. Bize nefret etmemeyi öğrettiğini biliyorum ama ben Parker'dan nefret ediyorum. Tanrı korusun ama eğer bunlar Mari'nin son günleriyse, onları kirlettiği için nefret ediyorum. Son günleri kocasının onu terk edişinin anısıyla dolu olmamalı."

Parker'ın bavullarını toplayıp kız kardeşim olmadan yeni bir hayata kaçması adil değildi. Bir gün yeniden aşkı bulabilirdi ama ya Mari? Onun hayatının aşkı olacaktı ve bu beni onun bilebileceğinden çok daha fazla incitti. Kız kardeşimi avucumun içi gibi tanırdım, kalbinin ne kadar hassas olduğunu bilirdim. Her acıyı çoğu insandan on kat daha fazla hissederdi. Onun kalbi

Kolunda saklıyordu ve herkesin onun güzel kalp atışlarını dinlemesine izin veriyordu - bu sesleri duymayı hak etmeyenlerin bile. Onların da kalbinin sesini sevmesi için dua ederdi. Her zaman sevildiğini hissetmek isterdi ve Parker'ın onu başarısız gibi hissettirmesinden nefret ederdim. Dünyadan ayrılırken sanki aşk adına evliliğini bir şekilde başarısızlığa uğratmış gibi hissediyordu.

Sevgiler.

İnsanları hem uçuran hem de yere çakan duygu. İnsanları aydınlatan ve kalplerini yakan duygu. Her yolculuğun başlangıcı ve sonu.

Günler, aylar ve yıllar geçtikçe Mari ve ben hem Parker'dan hem de Lyric'ten giderek daha az haber aldık. Acıma kontrolleri daha seyrek hale geldi ve suçluluk duygusundan kaynaklanan çekler postayla gelmeyi bıraktı. Boşanma evrakları posta kutusuna düştüğünde Mari haftalarca ağladı. Işıkta onun için güçlü durdum ve gölgelerde kalbi için gözyaşı döktüm.

Dünyanın Mari'nin sağlığını alıp sonra da geri dönüp kalbinin trilyonlarca parçaya bölünmesini sağlama cüretini göstermesi hiç adil değildi. Her nefes alışında, kendisine ihanet ettiği ve kurduğu hayatı mahvettiği için bedenine lanet okuyordu. Her nefes verişinde kocasının eve dönmesi için dua etti.

Ona hiç söylemedim ama her nefes alışımda iyileşmesi için yalvardım ve her nefes verişimde kocasının asla geri dönmemesi için dua ettim.

2017

İki gün önce, karım olmayan birine çiçek almıştım. Satın aldığımdan beri ofisimden çıkmamıştım. Kağıtlar etrafa saçılmıştı.

-Not kağıtları, post-it notlar, anlamsız karalamalar ve üzeri çizilmiş kelimelerle buruşturulmuş kağıt parçaları. Masamın üzerinde beş şişe viski ve açılmamış bir kutu puro duruyordu.

Yorgunluktan gözlerim yanıyordu ama önümdeki bilgisayar ekranına boş boş bakıp daha sonra sileceğim kelimeleri yazarken onları kapatamıyordum.

Karıma hiç çiçek almadım.

Sevgililer Günü'nde ona hiç çikolata vermedim, pelüş hayvanları saçma buldum ve en sevdiği rengin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onun da benimkinin ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama ben onun en sevdiği politikacıyı biliyordum. Ben onun küresel ısınma hakkındaki görüşlerini biliyordum, o benim din hakkındaki görüşlerimi biliyordu ve ikimiz de çocuklar hakkındaki görüşlerimizi biliyorduk: onları asla istemiyorduk.

Bu şeyler en çok önem verdiğimiz şeylerdi; bunlar bizim tutkalımızdı. İkimiz de kariyer odaklı çalışıyorduk ve bırakın aileyi, birbirimize ayıracak çok az zamanımız vardı.

Romantik değildim ve Jane de buna aldırmıyordu çünkü o da değildi. Toplum içinde el ele tutuşurken ya da öpüşürken pek sık görülmezdik. Sarılmayı ya da sosyal medyada aşkımızı ifade etmeyi sevmiyorduk ama bu aşkımızın gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Kendi yöntemlerimizle önemsiyorduk. Aşık olmanın, birbirimize bağlı olmanın ne demek olduğunu anlayan mantıklı bir çifttik, ancak hiçbir zaman bir ilişkinin romantik yönlerine gerçekten dalmadık. Aşkımız karşılıklı saygı ve yapı tarafından yönlendiriliyordu. Aldığımız her büyük karar her zaman enine boyuna düşünülmüş ve genellikle diyagramlar ve çizelgeler içeriyordu. Ona karım olmasını teklif ettiğim gün, on beş tane Doğru kararı verdiğimizden emin olmak için pasta ve akış şemaları.

Romantik mi? Belki de değildir.

Mantıklı mı?

Kesinlikle.

Bu yüzden son teslim tarihimi işgal etmesi endişe vericiydi. Ben çalışırken asla sözümü kesmezdi ve son teslim tarihimdeyken içeri dalması tuhafın da ötesindeydi.

Daha doksan beş binim vardı.

Taslak iki hafta içinde editöre gitmeden önce doksan beş bin kelime yazılması gerekiyordu. Doksan beş bin kelime günde ortalama altı bin yedi yüz seksen altı kelimeye denk geliyordu. Bu da hayatımın önümüzdeki iki haftasının bilgisayarımın başında geçeceği ve temiz hava almak için kendimi zor çekeceğim anlamına geliyordu.

Parmaklarım hızlanmıştı, yazabildikleri kadar hızlı yazıyorlardı. Gözlerimin altındaki morumsu torbalar yorgunluğumu gösteriyordu ve

sırtım ağrıyordu

Saatlerce sandalyemden kalkmamaktan. Yine de, uyuşturulmuş parmaklarım ve zombi gözlerimle bilgisayarımın başına oturduğumda, hayatımda hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

"Graham," dedi Jane, beni korku dolu dünyamdan koparıp kendi dünyasına getirdi. "Artık gitmeliyiz."

Ofisimin kapısında duruyordu. Saçları kıvırcıktı, saçlarının her zaman düz olduğu düşünülürse bu tuhaftı. Her gün benden saatler önce uyanıp kafasındaki kıvırcık sarı saçları düzeltiyordu. Onu doğal bukleleriyle kaç kez gördüğümü sağ elimle sayabilirdim. Yabani saçlarının yanı sıra makyajı da bir önceki geceden kalma lekelerle doluydu.

Birlikte olduğumuzdan beri karımı sadece iki kez ağlarken görmüştüm: Biri yedi ay önce hamile olduğunu öğrendiğinde, diğeri de dört gün önce kötü bir haber aldığında.

"Saçını düzeltmen gerekmiyor mu?" diye sordum. "Bugün saçımı düzleştirmeyeceğim."

"Saçını hep düzleştiriyorsun."

"Dört gündür saçımı düzleştirmedim." Kaşlarını çattı ama hayal kırıklığı hakkında bir yorum yapmadım. O öğleden sonra onun duygularıyla uğraşmak istemedim. Son dört gündür tam bir enkaz gibiydi, evlendiğim kadının tam tersiydi ve ben insanların duygularıyla uğraşacak biri değildim.

Jane'in yapması gereken şey kendini toparlamaktı.

Bilgisayar ekranıma bakmaya geri döndüm ve parmaklarım yeniden hızla hareket etmeye başladı.

"Graham," diye homurdandı, hamile karnıyla paytak paytak bana doğru yürürken. "Gitmemiz gerekiyor."

"Taslağımı bitirmeliyim."

"Son dört gündür yazmayı bırakmadın. Sabah üçten önce yatağa zor giriyorsun, sonra da altıda kalkıyorsun. Bir molaya ihtiyacın var. Ayrıca, geç kalamayız."

Boğazımı temizledim ve yazmaya devam ettim. "Bu aptal nişanı kaçırmak zorunda kalacağıma karar verdim. Üzgünüm, Jane."

Göz ucuyla çenesinin gevşediğini gördüm. "Aptalca bir nişan mı? Graham... bu babanın cenazesi."

"Sanki benim için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş

gibi söylüyorsun." "Senin için bir anlamı var."

"Bana neyin benim için bir şey ifade edip etmediğini söyleme. Bu küçümseyici."

"Yorgunsun," dedi.

İşte yine başladın, bana kendimden bahsediyorsun. "Seksen yaşıma geldiğimde ya da babam olduğumda uyuyacağım. Eminim bu gece iyi uyuyordur."

Yüzünü buruşturdu. Umurumda değildi.

"İçki mi içiyordun?" diye sordu endişeyle.

"Birlikte olduğumuz bunca yıl boyunca, ne zaman içtiğimi gördün?"

Etrafımı saran alkol şişelerini inceledi ve küçük bir nefes verdi. "Biliyorum, özür dilerim. Sadece... masanıza daha fazla şişe eklemişsiniz."

"Bu benim sevgili babama bir övgü. Cehennemde çürüsün."

Jane hıçkırmadan ve ellerini karnına koymadan önce, "Ölüler hakkında bu kadar kötü konuşma," dedi. "Tanrım, bu duygudan nefret ediyorum." Ellerimi klavyemden çekip karnının üzerine koydu. "Sanki tüm iç organlarıma tekme atıyor. Buna dayanamıyorum."

"Ne kadar da anaçsın," diye alay ettim, ellerim hâlâ onun üzerindeydi.

"Ben hiç çocuk istemedim." Bir kez daha hıçkırarak nefes verdi. "*Asla*."

"Yine de işte buradayız," diye cevap verdim. Jane'in iki ay gibi kısa bir süre içinde, günün yirmi dört saati sevgisine ve ilgisine ihtiyaç duyacak gerçek bir insan doğuracağı gerçeğini tam olarak kabul ettiğinden emin değildim.

Benden daha az sevgi veren biri varsa o da karımdı. "Tanrım," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. "Bugün çok tuhaf hissediyorum."

"Belki de hastaneye gitmeliyiz," diye önerdim.

"İyi denemeydi. Babanın cenazesine gidiyorsun."

Lanet olsun.

"Hâlâ bir dadı bulmamız gerekiyor," dedi. "Firma bana doğum izni için birkaç hafta izin verdi ama iyi bir dadı bulursak tüm zamana ihtiyacım olmayacak. Yaşlı bir Meksikalı kadın isterim, tercihen yeşil kartı olan bir kadın."

Kaşlarım çatıldı, rahatsız oldum. "Bunu söylemenin sadece iğrenç ve ırkçı olmadığını, aynı zamanda yarı Meksikalı kocana söylemenin de oldukça tatsız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Meksikalı sayılmazsın Graham. İspanyolca bile konuşamıyorsun."

"Bu da beni Meksikalı olmayan biri yapıyor, teşekkürler," dedim soğuk bir şekilde. Zaman zaman en nefret ettiğim kişi karım oluyordu. Birçok konuda hemfikir olsak da, bazen ağzından çıkan kelimeler, şimdiye kadar yaptığımız tüm akış şemalarını yeniden düşünmeme neden oluyordu.

Bu kadar güzel biri nasıl olur da bazen bu kadar çirkin olabilir?

Tek
mele
.
Tek
mele
.

Göğsüm sıkıştı, ellerim hâlâ Jane'in karnında duruyordu.

O tekmeler beni korkutuyordu. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da baba olmaya uygun olmadığımdı. Aile geçmişim beni her şeye inanmaya itti.

benim soyumdan gelen bir şey iyi olamazdı.

Bebeğin benim ya da daha kötüsü babamın özelliklerini taşımaması için Tanrı'ya dua ettim.

Jane masama yaslandı, parmaklarım karnında sabit dururken mükemmel bir şekilde düzenlenmiş evraklarımı kaydırdı. "Duşa girip giyinme vakti geldi. Takım elbiseni banyoya astım."

"Sana söyledim, bu nişanı yapamam. Yetişmem gereken bir teslim tarihi var." "Senin yetişmen gereken bir tarih varken, baban çoktan Son teslim tarihi ve şimdi el yazmasını gönderme zamanı." "El yazması tabutu mu olacak?"

Jane'in kaşları çatıldı. "Hayır. Saçmalama. Bedeni el yazması, tabutu ise kitap kapağı."

"Hem de çok pahalı bir kitap kapağı. Altınla kaplı bir kapak seçtiğine inanamıyorum." Durakladım ve dudağımı ısırdım. "Bir daha düşündüm de, buna kolayca inanabilirim. Babamı tanıyorsun."

"Bugün pek çok insan orada olacak. Okurları, meslektaşları."

Kent Russell'ın hayatını kutlamak için yüzlerce kişi gelecekti. "Tam bir sirk olacak," diye homurdandım. "Onun için yas tutacaklar, tam ve mutlak bir üzüntü içinde ve inançsızlık içinde oturacaklar. Hikayelerini, acılarını anlatmaya başlayacaklar. 'Kent değil, olamaz. Bu yazma işine bir şans vermemin sebebi o. O adam sayesinde beş yıldır ayığım. Onun öldüğüne inanamıyorum. Kent Theodore Russell, bir adam, bir baba, bir kahraman. Nobel Ödülü sahibi. Öldü.' Dünya yas tutacak."

"Peki ya sen?" Jane sordu. "Sen ne yapacaksın?"

"Ben mi?" Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Taslağımı bitireceğim."

"Gittiğine üzülüyor musun?" Jane karnını ovuşturarak sordu.

Cevap vermeden önce sorusu bir süre zihnimde dolaştı. "Hayır."

Onu özlemek istedim. Onu sevmek istedim. Ondan nefret etmek istedim. Onu unutmak istedim.

Ama bunun yerine hiçbir şey hissetmedim. Babama karşı hiçbir şey hissetmemeyi kendime öğretmem, bana ve en sevdiklerime yaşattığı tüm acıları silmem yıllarımı almıştı. Acıyı nasıl kapatacağımı bilmemin tek yolu, onu kilitlemek ve bana yaptığı her şeyi unutmak, onun olmasını dilediğim her şeyi unutmaktı.

Acıyı bir kez kilitlediğimde, nasıl hissedeceğimi neredeyse tamamen unuttum.

Jane kilitli kalmış ruhuma aldırmadı, çünkü o da pek bir şey hissetmiyordu.

"Çok hızlı cevap verdin," dedi bana. "En hızlı cevap her zaman en doğrusudur."

"Onu özlüyorum" dedi, sesini alçaltarak babamın kaybından duyduğu acıyı dile getirdi. Kent Russell, öykü kitapları, ilham verici konuşmaları ve dünyaya sattığı kişiliği ve markasıyla birçok yönden milyonların en iyi arkadaşıydı. Evinin mahremiyetinde gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmeseydim ben de onu özlerdim.

"Onu özlüyorsun çünkü aslında onu hiç tanımadın. Zamanına değmeyen bir adam için üzülmeyi bırak."

"Hayır," dedi sertçe, sesi acıyla yükselmişti. Gözleri son birkaç gündür olduğu gibi sulanmaya başladı. "Bunu yapamazsın Graham. Benim acımı baltalayamazsın. Baban benim için iyi bir adamdı. Sen soğukken bana iyi davrandı ve ne zaman ayrılmak istesem seni savundu, bu yüzden bana üzülmeyi bırakmamı söyleyemezsin. Hissettiğim üzüntüyü tanımlayamazsın" dedi.

Gözlerinden sel gibi yaşlar akarken sarsılırken duyguları bedenini ele geçirdi.

Başımı ona doğru eğdim, ani patlamasından dolayı kafam karışmıştı ama sonra gözlerim karnına kaydı.

Hormonal karmaşa.

"Vay canına," diye mırıldandım, biraz afallamıştım.

Dik oturdu. "O da neydi?" diye sordu, biraz korkmuş bir halde.

"Sanırım babamın ölümü üzerine duygusal bir çöküntü yaşadın."

Bir nefes aldı ve inledi. "Aman Tanrım, neyim var benim? Bu hormonlar beni mahvediyor. Hamile olmakla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Yemin ederim bundan sonra tüplerimi bağlatacağım." Kendini toparlamaya çalışarak ayağa kalktı ve daha derin nefesler alırken gözyaşlarını sildi. "En azından bugün bana bir iyilik yapabilir misin?"

"O da ne?"

"Cenazede üzgünmüş gibi davranabilir misin? İnsanlar seni gülümserken görürlerse konuşurlar."

Ona sahte bir kaş çatma hareketi yaptım.

Gözlerini devirdi. "Güzel, şimdi benden sonra tekrar et: Babam gerçekten sevilen biriydi ve çok özlenecek."

"Babam gerçekten bir pislikti ve onu hiç özlemeyeceğiz."

Göğsümü okşadı. "Yeterince yakın. Şimdi git giyin." Ayağa

kalkarken yol boyunca homurdandım.

"Oh! Tören için çiçek siparişi verdin mi?" Beyaz tişörtümü başımdan geçirip banyo zeminine fırlatırken Jane bana doğru seslendi.

"Birkaç saat içinde bitecek bir cenaze töreni için beş bin dolar değerinde işe yaramaz bitki."

"İnsanlar onları sevecek," dedi bana.

"İnsanlar aptaldır," diye cevap verdim ve duş başlığından akan yanan suyun içine girdim. Suyun içinde, birçokları için bir kahraman ama kendim için bir şeytan olan bu adam için nasıl bir methiye düzeceğimi düşünmek için elimden geleni yaptım. Sevgi anılarını, ilgi anlarını, bana yaşattığı gurur saniyelerini bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir gerçek duygu bulamadım.

Göğsümün içindeki kalp - sertleşmesine yardım ettiği kalp - tamamen uyuşmuş halde kaldı.

Lucy

"Burada sevgi, huzur ve mutluluk veren Mari Joy Palmer yatıyor. Dünyadan ayrılış şekli çok utanç verici. Ani, tarifsiz ve tahmin ettiğimden çok daha acı vericiydi." Mari'nin hareketsiz bedenine baktım ve küçük bir havluyla ensemi sildim. Nefesimi tutmak için elimden geleni yaparken sabah güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu.

"Sıcak yogayla ölüm." Mari derin derin nefes alıp düzensiz bir şekilde nefes vererek içini çekti.

Güldüm. "Kalkman gerekecek Mari. Bir sonraki ders için hazırlanmaları gerekiyor." Elimi bir ter birikintisi içinde yatan kız kardeşime doğru uzattım. "Hadi gidelim."

"Bensiz devam edin," dedi teatral bir şekilde, görünmez bayrağını sallayarak. "Teslim oluyorum."

"Hayır, yapamazsın. Gel hadi." Kollarından tuttum ve onu ayakta durur pozisyona çektim, o ise tüm yol boyunca direndi. "Kemoterapi gördün Mari. Sıcak yogayla başa çıkabilirsin."

"Anlamıyorum," diye sızlandı. "Yoganın insanı topraklanmış hissettirmesi ve huzur getirmesi gerektiğini sanıyordum, ter ve iğrenç saçlar değil."

Kıvırcık ve başının üstünde düğümlenmiş omuz hizasındaki saçlarına bakarak sırıttım. Neredeyse iki yıldır remisyondaydı ve o zamandan beri çiçekçi dükkânını açmak da dâhil olmak üzere hayatımızı dolu dolu yaşıyorduk.

Yoga stüdyosunda hızlıca duş aldıktan sonra dışarı çıktık ve yaz güneşi tenimizi öpüp gözlerimizi kör ettiğinde Mari inledi. "Ne halt etmeye bugün buraya bisikletle gelmeye karar verdik? Ve neden sabahın altısında sıcak yoga yapmayı düşündük ki?"

"Çünkü sağlığımızı ve refahımızı önemsiyoruz ve hayatımızın en iyi formunda olmak istiyoruz," diye alay ettim. "Ayrıca, araba tamirde."

Gözlerini devirdi. "İşe gitmeden önce bisikletle bir kafeye gidip çörek ve kruvasan alacağımız nokta bu mu?"

"Evet!" Bisikletimi direkten indirip üzerine atladım. "Çörekler ve kruvasanlar derken...?"

"Yeşil lahana içecekleri mi? Evet, evet, içiyorum."

Tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle. "Sağlığına hiç önem vermediğin ve sürekli şeker ve taco yediğin zamanlarda seni daha çok seviyordum."

Gülümsedim ve pedal çevirmeye başladım. "Yarışalım!"

Green Dreams'e ondan önce gittim - belli ki - ve içeri girdiğinde vücudunu ön tezgâha doğru sarkıttı. "Cidden Lucy, normal yoga evet, ama sıcak yoga?" Birkaç derin nefes alarak durakladı. "Sıcak yoga uzun ve acılı bir ölüm için geldiği cehenneme geri dönebilir." Bir işçi parlak bir gülümsemeyle bize doğru yürüdü. "Hey, hanımlar! Ne yapabiliriz Sana getireyim mi?"

"Tekila lütfen," dedi Mari, sonunda başını tezgâhtan kaldırarak. "İstersen bir bardağa koyabilirsin. O zaman işe giderken içebilirim."

Garson kız kardeşime boş boş baktı, ben de sırıttım. "İki yeşil makine suyu ve iki yumurta ve patatesli kahvaltı dürümü alacağız."

"Kulağa hoş geliyor. Tam buğdaylı mı, ıspanaklı mı yoksa keten tohumlu mu dürüm istersiniz?" diye sordu.

"Oh, dolgulu hamurlu pizza gayet iyi olur," diye yanıtladı Mari. "Yanında da cips ve queso."

"Keten tohumu." Güldüm. "Keten tohumu alacağız."

Yemeklerimiz geldiğinde bir masa kaptık ve Mari sanki yıllardır yemek yememiş gibi yemeğe daldı. "Ee," diye başladı, yanakları bir sincap gibi şişmişti. "Richard nasıl?"

"O iyi," dedim başımı sallayarak. "Meşgul ama iyi. Dairemiz şu anda son çalışmalarından dolayı içinden kasırga geçmiş gibi görünüyor ama o iyi. Birkaç ay içinde müzede bir sergi açacağını öğrendiğinden beri panik halinde ilham verici bir şeyler yaratmaya çalışıyor. Uyumuyor ama bu Richard."

"Erkekler tuhaftır ve gerçekten biriyle yaşadığına inanamıyorum."

"Biliyorum." Güldüm. Sonunda Richard'ın yanına taşınmam beş yıldan fazla sürmüştü, çünkü Mari hastalandığında onun yanından ayrılırken kendimi rahat hissetmiyordum. Son dört aydır birlikte yaşıyorduk ve ben bunu seviyordum. Onu seviyordum. "Annemin erkeklerin kadınlarla birlikte yaşaması konusunda ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, evinizde ayakkabılarını çıkaracak ve sormadan buzdolabınıza girecek kadar rahat oldukları anda gitme zamanları gelmiş demektir."

"Akıllı bir kadın."

Mari başını salladı. "O öldükten sonra da onun kurallarına göre yaşamaya devam etmeliydim; belki o zaman Parker'dan kurtulabilirdim." Gözleri birkaç saniyeliğine ağırlaştı, sonra acısını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi. İki yıl önce onu terk ettiğinden beri Parker hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu ama ne zaman konuşsa sanki üzerinde bir hüzün bulutu dolaşıyordu. Yine de bulutla savaştı ve içinde debelenmesi için yağmur bırakmasına asla izin vermedi. Mutlu olmak için elinden geleni yaptı ve bazen acı çektiği saniyeler olsa da çoğunlukla mutluydu.

Hatırladığı saniyeler, kendini suçladığı saniyeler, yalnız hissettiği saniyeler. Kalbinin kırılmasına izin verdiği saniyeler sonra hızla onu tekrar bir araya getirmeye başladı.

Mari, acı çektiği her saniyede bir dakikalık mutluluk bulmayı kendine görev edinmişti.

"Artık onun kurallarına göre yaşıyorsun, bu hiç olmamasından iyidir, değil mi?" Üzerindeki buluttan kurtulmasına yardımcı olmaya çalışarak söyledim.

"Doğru!" diye neşelendi, gözleri yeniden neşesini buldu. Duyguların işleyişi, bir insanın bir saniye üzgün, bir saniye mutlu olabilmesi tuhaftı. Beni en çok şaşırtan şey, bir insanın aynı saniye içinde nasıl her iki duyguyu da yaşayabildiğiydi. Mari'nin o anda her iki duygudan da bir tutam yaşadığına inanıyordum, neşesine biraz hüzün karışmıştı.

Bunun yaşamak için güzel bir yol olduğunu düşündüm.

"Peki, işe koyulalım mı?" Sandalyemden kalkarak sordum. Mari sinirli bir şekilde inledi ama bisikletine doğru sürüklenip dükkânımıza doğru pedal çevirmeye başladığında kabul etti.

Monet'nin Bahçeleri benim ve kız kardeşimin hayallerinin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Dükkân, en sevdiğim ressam Claude Monet'nin tablolarından esinlenerek tasarlanmıştı. Mari ve ben nihayet Avrupa'ya gitmeyi başardığımızda, Fransa'nın Giverny kentindeki Monet Bahçeleri'nde bolca vakit geçirmeyi planlıyordum.

Sanat eserlerinin baskıları dükkânın etrafına dağılmıştı ve zaman zaman çiçek aranjmanlarını tablolara uyacak şekilde şekillendiriyorduk. Banka kredileriyle hayatlarımızı bir kenara bıraktıktan sonra Mari ve ben dükkânı açmak için canla başla çalıştık ve zaman içinde her şey yolunda gitti. Neredeyse dükkânı açamıyorduk bile, ama Mari son bir kredi girişiminde bulundu. Çok fazla iş olmasına ve sosyal bir hayatımın olmasını bile düşünemeyeceğim kadar çok zamanımı almasına rağmen, günlerimi çiçeklerle çevrili geçirmekten gerçekten şikayet edemezdim.

Bina küçüktü ama papağan laleleri, zambaklar, gelincikler ve tabii ki güller gibi düzinelerce farklı çiçek türüne sahip olacak kadar büyüktü. Her türlü etkinliğe de hizmet veriyorduk; en sevdiklerim düğünler, en kötüleri ise cenazelerdi.

Bugün en kötü günlerden biriydi ve siparişi teslim etmek için teslimat kamyonunu kullanma sırası bendeydi.

"Garrett'ın düğününü benim, Russell'ın cenazesini de senin yapmamı istemediğine emin misin?" Tüm beyaz glayöl soğanlarını ve beyaz gülleri kamyona taşımak üzere düzenlerken sordum. Sipariş edilen aranjmanların sayısına bakılırsa, vefat eden kişi çok seviliyor olmalıydı. Tabut spreyi için düzinelerce beyaz gül, üzerlerinde 'Baba' yazan kuşaklarla beş farklı haç şövalesi ve kilisenin etrafına yerleştirilecek düzinelerce rastgele buket vardı.

Böylesine üzücü bir olay için çiçeklerin bu kadar güzel olması beni şaşırtmıştı. "Hayır, eminim. Yine de minibüsü yüklemenize yardım edebilirim," dedi Mari,

Düzenlemelerden birini kaldırıyor ve teslimat aracımızın park edildiği ara sokağa geri dönüyoruz.

"Eğer bugün cenazeyi yaparsan, seni her sabah sıcak yogaya sürüklemekten vazgeçerim."

Kıs kıs güldü. "Bunu her duyduğumda bir kuruşum olsaydı, çoktan Avrupa'ya gitmiş olurdum."

"Hayır, yemin ederim! Artık sabahın altısında terlemek

yok." "Bu bir yalan."

Başımı salladım. "Evet, bu bir yalan."

"Ve artık Avrupa seyahatimizi ertelemek yok. Önümüzdeki yaz resmen gidiyoruz, değil mi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

İnledim. İki yıl önce hastalandığından beri yolculuğa çıkmayı erteliyordum. Beynim onun daha iyi olduğunu, sağlıklı ve güçlü olduğunu biliyordu ama kalbimin küçük bir parçası, farklı bir ülkede sağlığıyla ilgili bir sorun yaşama ihtimaliyle evden bu kadar uzağa seyahat etmekten korkuyordu.

Sertçe yutkundum ve kabul ettim. Memnun bir şekilde gülümsedi ve arka odaya doğru yürüdü.

"Bugün hangi kiliseye gideceğim ki?" Yüksek sesle merak ettim ve dosyayı açmak için bilgisayarın başına geçtim. Kelimeleri okurken durakladım ve gözlerimi kıstım: *UW-Milwaukee Panther Arena.*

"Mari," diye bağırdım. "Burada şehir merkezindeki arenada olduğu yazıyor... Doğru mu?"

Aceleyle odaya geri döndü ve bilgisayara baktı, sonra omuz silkti. "Vay canına. Bu bütün çiçekleri açıklıyor." Ellerini saçlarında gezdirdi ve ben de gülümsedim. Bunu her yaptığında kalbim sevinçle dolup taşardı. Uzayan saçları, büyüyen hayatını ve bulunduğumuz yerde olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatıyordu. Kamyondaki çiçekler onun için olmadığı için çok mutluydum.

"Evet ama kim arenada cenaze töreni yapar ki?" Kafam

karışmış bir şekilde sordum. "Önemli biri olmalı."

Omuz silktim, çok fazla düşünmedim. Her şeyi ayarlamak için törenden iki saat önce arenaya vardım ve binanın dışı çok sayıda insanla çevrilmişti bile. Milwaukee'nin şehir merkezindeki sokakları dolduran yüzlerce kişi olduğuna yemin edebilirdim ve polis memurları bölgede dolaşıyordu.

Bireyler notlar yazıyor ve bunları ön basamaklara asıyordu; bazıları ağlarken diğerleri derin sohbetlere dalmıştı.

Çiçekleri boşaltmak için minibüsü arka tarafa doğru sürdüğümde, arena çalışanlarından biri tarafından asıl binaya girmeme izin verilmedi. Kapıyı iterek açtı ve girişimi engellemek için vücudunu kullandı. Adam bana "Affedersiniz, buraya giremezsiniz" dedi. "Sadece VIP girişi var." Boynunda büyük bir kulaklık vardı ve içeriye bakmamı engellemek için kapıyı arkasından hafifçe kapatması beni şüphelendirdi.

"Hayır, sadece tören için çiçekleri bırakıyordum," diye açıklamaya başladım ve o da gözlerini devirdi.

"Daha fazla çiçek mi?" diye inledi ve sonra başka bir kapıyı işaret etti. "Çiçek bırakma yeri köşeyi dönünce, üçüncü kapı. Orayı kaçıramazsınız," dedi kesin bir ifadeyle.

"Tamam. Hey, bu tam olarak kimin cenazesi?" diye sordum. Parmak uçlarımda durdum ve içeride neler olduğunu görmeye çalıştım.

Bana kızgınlık dolu pis bir bakış fırlattı. Kapıyı çarparak kapatmadan önce "Köşeyi dönünce," diye bağırdı. Kapıyı bir kez çekiştirdim ve kaşlarımı çattım.

Kilitli.

Bir gün bu kadar meraklı olmayı bırakacaktım ama belli ki o gün bugün değildi. Kendi kendime gülümsedim ve "Sizinle tanıştığıma da memnun oldum" diye mırıldandım.

Minibüsü köşeye doğru sürdüğümde, bu etkinlik için irtibata geçilen tek çiçekçi dükkânının biz olmadığımızı fark ettim. Sırada üç minibüs vardı.

Benden önce binanın içine bile giremediler; kapıda çiçek aranjmanlarını toplayan çalışanlar vardı. Ben daha arabayı park edemeden, çalışanlar arka taraftaydı ve açmam için arka kapılara vuruyorlardı. Açtığımda, çiçekleri fazla umursamadan toplamaya başladılar ve kadınlardan birinin beyaz gül çelengini tutuş şekli beni dehşete düşürdü. Onu kolunun üzerinden fırlattı ve yeşil İrlanda Çanları'nı yok etti.

"Dikkat edin!" Bağırdım ama herkes sağır gibiydi.

İşim bittiğinde kapılarımı kapattılar, evraklarımı imzaladılar ve bana bir zarf verdiler. "Bu ne için?"

"Sana zaten söylemediler mi?" Kadın derin bir iç çekti, sonra ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Çiçekler sadece göstermelik ve Bay Russell'ın oğlu tören sonrasında çiçekleri getiren çiçekçilere iade edilmeleri talimatını verdi. İçinde etkinlik için biletiniz ve daha sonra çiçeklerinizi almak için sahne arkasına geçiş kartınız var. Aksi takdirde atılacaklar."

"Atmak mı?" Haykırdım. "Ne kadar savurgan."

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Evet, çünkü çiçeklerin kendi kendilerine ölmeme ihtimali yoktu," dedi alaycı bir tavırla. "En azından şimdi onları yeniden satabilirsiniz."

Cenaze çiçeği satmak mı? Çünkü bu ürkütücü değildi.

Cevap veremeden, bana el salladı ve veda etmeden gitti.

Bir zarfı açtım ve biletim ile üzerinde "Törenden sonra çiçek aranjmanlarını almak için lütfen bu kartı gösterin; aksi takdirde imha edileceklerdir" yazan bir kart buldum.

Gözlerim bileti tekrar tekrar

okudu. Bir bilet.

Cenaze için.

Hayatımda hiç bu kadar tuhaf bir olaya tanık olmamıştım. Köşeyi dönüp ana caddeye çıktığımda, daha fazla insanın toplandığını ve binanın duvarlarına mektuplar yapıştırdığını fark ettim.

Merakım yeni bir zirveye ulaştı ve park yeri bulmak için birkaç tur attıktan sonra bir otoparka girdim. Minibüsü park ettim ve orada herkesin ne yaptığını ve kimin cenazesinin olduğunu görmek için dışarı çıktım. Tıka basa dolu kaldırıma adımımı attığımda, bir kadının diz çökmüş, bir kâğıda bir şeyler karaladığını fark ettim.

"Affedersiniz," dedim omzuna dokunarak. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... bu tam olarak kimin cenazesi?"

Hâlâ sırıtarak ayağa kalktı. "Kent Russell, yazar."

"Olamaz."

"Evet. Herkes onun hayatlarını nasıl kurtardığına dair kendi methiyelerini yazıyor ve anısını onurlandırmak için binanın kenarına yapıştırıyor ama aramızda kalsın, ben en çok G.M. Russell'ı göreceğim için heyecanlıyım. Yine de böyle bir etkinlik için olması utanç verici."

"G.M. Russell mı? Bekle, tüm zamanların en büyük gerilim ve korku yazarı mı?!" Sonunda farkına vararak haykırdım. "Aman Tanrım! G.M. Russell'a bayılırım!"

"Vay canına, noktaları birleştirmen uzun sürdü. İlk başta sarı saçlarının o renge boyandığını düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki aslında gerçek bir sarışınmışsın," diye şaka yaptı. "Bu çok büyük bir olay çünkü nasıl G.M. söz konusu halk önüne çıkmak olduğunda, neredeyse hiç çıkmaz. Kitap etkinliklerinde, büyük sahte sırıtışı dışında okuyucularla etkileşime girmez ve fotoğraf çekilmesine asla izin vermez, ancak bugün onun fotoğraflarını çekebileceğiz. Bu. Bu. Büyük!"

"Hayranlar cenazeye katılmaya davet edildi mi?"

"Evet, Kent bunu vasiyetine koydu. Tüm para bir çocuk hastanesine bağışlanacak. Sağlam koltuklarım var. En iyi arkadaşım Heather'ın da benimle gelmesi gerekiyordu ama doğuma girdi - çocuklar her şeyi mahvediyor."

Güldüm.

"Ekstra biletimi ister misin?" diye sordu. "Ön tarafa çok yakın. Ayrıca, bir Papa Russell hayranı yerine başka bir G.M. hayranının yanında oturmayı tercih ederim. Onun için burada ne kadar çok insan olduğunu görsen şaşırırsın." Durakladı, bir kaşını kaldırdı ve çantasını karıştırmaya başladı. "Bir daha düşündüm de, nalları diken o olduğuna göre belki de değildir. Al bakalım, şimdi kapıları açıyorlar." Bana yedek biletini uzattı. "Oh, ve benim adım Tori."

"Lucy," dedim gülümseyerek. Bir an tereddüt ettim, bir arenada bir yabancının cenazesine katılmanın ne kadar tuhaf ve sıra dışı olduğunu düşündüm, ama sonra tekrar... G.M. Russell, birkaç saat içinde atılacak olan çiçeklerimle birlikte o binanın içindeydi.

Koltuklarımıza oturduk ve Tori fotoğraf çekmeden duramadı. "Bunlar harika koltuklar, değil mi? Bu bileti sadece iki bine kaptığıma inanamıyorum!"

"İki bin mi?!" Nefes nefese kaldım.

"Biliyorum, değil mi? Tam bir soygun ve tek yapmam gereken Craigslist'te Kenny adında bir adama böbreğimi satmaktı."

Solunda oturan yaşlı beyefendiye döndü. Yetmişli yaşlarının sonlarında olmalıydı ve her zamanki gibi yakışıklıydı. Açık bir trençkot giymiş, altına da kahverengi süet bir takım elbise ve puantiyeli mavi beyaz bir papyon takmıştı. Bize doğru baktığında çok içten bir gülümsemesi vardı.

"Hey, pardon, sadece merak ettim, koltuğunuz için ne kadar ödediniz?"

"Oh, ben ödemedim," dedi dünyanın en nazik sırıtışıyla. "Graham benim eski bir öğrencimdi. Ben davet edildim."

Tori'nin kolları tam ve mutlak bir şok içinde havaya kalktı. "Bekle, bekle, bekle, mola - sen Profesör Oliver mısın?!"

Sırıttı ve başını salladı. "Suçluyum."

"Sen bizim Luke Skywalker'ımızın Yoda'sı gibisin. Oz'un arkasındaki büyücüsün. Bok gibisiniz Profesör Oliver! Graham'ın yazdığı her makaleyi okudum ve söylemeliyim ki, bu kadar övgüyle bahsettiği kişiyle tanışmak çok güzel - G.M. Russell terimleriyle övgüyle, ki bu pek de övgü sayılmaz, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Kendi kendine kıkırdadı. "Elinizi sıkabilir miyim?"

Tori neredeyse tüm tören boyunca konuşmaya devam etti, ancak Graham methiyesini sunmak üzere sahneye çağrıldığı anda durdu. Dudakları ayrılmadan önce takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü, çıkardı, manşetlerini çözdü ve kollarını tam bir erkek erkeğe tarzında sıvadı. Dudaklarını birbirine sürtüp küçük bir nefes verirken her bir kolunu ağır çekimde sıvadığına yemin edebilirim.

Vay canına.

Çok yakışıklıydı ve zahmetsizce de öyleydi.

Düşündüğümden çok daha yakışıklıydı. Tüm kişiliği karanlık, büyüleyici ama son derece davetkârdı. Kısa, gece yarısı siyahı saçları gevşek küçük dalgalarla geriye doğru taranmıştı ve keskin kare çenesi birkaç günlük sakalla kaplıydı. Bakır rengi teni pürüzsüz ve kusursuzdu, boynundan geçen küçük bir yara izi dışında hiçbir yerinde kusur yoktu ama bu onu kusurlu yapmıyordu.

Graham'ın romanlarından yara izleri hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onların da güzel olabileceğiydi.

Bir kez bile gülümsememişti, ama bu şaşırtıcı değildi - ne de olsa babasının cenazesiydi - ama konuştuğunda sesi pürüzsüz çıkıyordu, sanki

buzlu viski. Arenadaki diğer herkes gibi ben de gözlerimi ondan alamıyordum.

"Babam Kent Russell hayatımı kurtardı. Beni her gün sadece daha iyi bir hikaye anlatıcısı olmaya değil, aynı zamanda daha iyi bir insan olmaya zorladı." Konuşmasının sonraki beş dakikasında yüzlerce insan ağladı, nefeslerini tuttu ve kendilerinin de Kent'in akrabası olmasını diledi. Kent'in masallarından hiçbirini okumamıştım ama Graham kitaplarından birini almak için beni meraklandırdı. Konuşmasını bitirdi, tavana baktı ve gergin bir şekilde sırıttı. "Bu yüzden, bunu babamın sözleriyle bitireceğim: İlham kaynağı olun. Gerçek olun. Maceracı olun. Yaşamak için sadece bir hayatımız var ve babamı onurlandırmak için her günü son bölümümmüş gibi yaşamayı planlıyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Tori, gözlerindeki yaşları silerken. "Görüyor musun?" diye sordu başıyla kucağını işaret ederek.

"Neyi gördün?" Fısıldadım.

"Görünmez ereksiyonumun şu anda ne kadar büyük olduğunu. Bir methiyeden tahrik olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

Güldüm. "Ben de gülmedim."

Her şey bittikten sonra Tori benimle numarasını değiştirdi ve beni kitap kulübüne davet etti. Vedalaşmamızın ardından çiçek aranjmanlarımı almak için arka odaya geçtim. Güllerimi ararken, Kent'in cenazesinin şatafatından ne kadar rahatsız olduğumu düşünmeden edemedim. Neredeyse sirke benziyordu.

Cenaze törenlerinden anlayan biri değildim, en azından tipik ana akım cenaze törenlerinden. Benim ailemde, son vedalarımız normalde sevdiklerimizin anısına bir ağaç dikmek, dünyaya daha fazla güzellik getirerek hayatlarını onurlandırmak şeklinde olurdu.

Bir işçi çiçek aranjmanlarımdan biriyle yanımdan geçerken nefes nefese kaldım ve arkasından seslendim. "Affedersiniz!" Kulağındaki kulaklıklar onu

Yine de beni duyamıyordu, bu yüzden acele ettim, kalabalığın arasından yolumu iterek ona yetişmeye çalıştım. Bir kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve çiçekleri dışarı fırlattıktan sonra kapıyı kapatıp müziği eşliğinde dans ederek uzaklaştı.

"Onlar üç yüz dolarlık çiçeklerdi!" Yüksek sesle inleyerek kapıdan aceleyle çıktım. Kapı çarptığında, kapılı bir alandaki çöp kutusuna atılmış olan güllere doğru koştum.

Gecenin havası tenime değdi ve gülleri toplarken ayın parlayan ışığıyla yıkandım. İşim bittiğinde derin bir nefes aldım. Geceyle ilgili çok huzurlu bir şey vardı, her şeyin biraz yavaşlaması, günün yoğunluğunun sabaha kadar kaybolması.

İçeri dönmek için kapıyı açmaya gittiğimde panikledim. Kolu

defalarca çektim.

Kilitli.

Oh, kahretsin.

Ellerim yumruk oldu ve içeri girmek için elimden geleni yaparak kapıya vurmaya başladım. "Alo?!" Pes etmeden önce on dakika boyunca bağırdım.

Otuz dakika sonra betona oturmuş yıldızları seyrediyordum ki arkamdaki kapının açıldığını duydum. Kendi etrafımda döndüm ve hafifçe nefes aldım.

Sensin.

Graham Russell. Tam

arkamda duruyordu.

"Yapma bunu," diye tersledi, bakışlarımın ona yapıştığını fark etti. "Beni fark etmeyi bırak."

"Bekle, bekle! Bu-" Ayağa kalktım ve tam ona kapıyı tutmasını söyleyecekken, kapının çarparak kapandığını duydum. "Kilitler."

Sözlerimi değerlendirirken kaşlarını kaldırdı. Kapıyı çekiştirdikten sonra derin bir iç çekti. "Şaka yapıyor olmalısın." Tekrar tekrar çekti ama kapı kilitliydi. "Kilitli."

Başımı salladım. "Evet."

Pantolonunun ceplerini yokladı ve homurdandı. "Telefonum da içeride bir sandalyenin arkasına asılı duran takım elbise ceketimin içinde."

"Üzgünüm, size telefonumu verirdim ama şarjı bitti."

"Tabii ki öyle," dedi karamsar bir şekilde. "Çünkü gün daha da kötüleşemezdi."

Birkaç dakika boyunca kapıya vurdu ama sonuç alamadı, sonra da son derece berbat bir hayatı olduğu için evrene lanet okumaya başladı. Kapılı alanın diğer tarafına doğru yürüdü ve ellerini boynunun arkasına koydu. Günün olayları yüzünden tamamen bitkin görünüyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, sesim ürkek ve alçaktı. Başka ne söyleyebilirdim ki? "Kaybınız için çok üzgünüm."

Omuz silkti, ilgisizdi. "İnsanlar ölür. Bu hayatın oldukça yaygın bir yönü."

"Evet, ama bu durumu kolaylaştırmıyor ve bunun için özür dilerim."

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Ona bu kadar yakın durduğum için hâlâ şaşkınlık içindeydim. Boğazımı temizledim ve tekrar konuştum çünkü sessiz kalmak nasıl yapılacağını bildiğim bir şey değildi. "Çok güzel bir konuşmaydı." Başını bana doğru çevirdi ve arkasını dönmeden önce bana soğuk ve sert bir bakış attı. Ben devam ettim. "Babanın ne kadar nazik ve kibar bir adam olduğunu, senin ve başkalarının hayatını nasıl değiştirdiğini çok güzel anlattın. Bu geceki konuşman... öyle bir konuşmaydı ki..." Duraksadım ve onun methiyesini anlatmak için doğru kelimeleri aradım.

"Saçmalık," dedi.

Daha dik durdum. "Ne?"

"Anma konuşması saçmalıktı. Dışarıdan aldım. Bir yabancı yazdı ve binaya astı, muhtemelen babamla aynı odada on dakika bile geçirmemiş biri, çünkü geçirmiş olsaydı Kent Russell'ın ne kadar boktan bir insan olduğunu bilirdi."

"Bekle, yani babanın cenazesi için bir methiye mi intihal ettin?" "Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Muhtemelen öyle olduğu için kulağa öyle geliyor."

"Babam, parasının karşılığını en iyi şekilde almak için durumları ve insanları manipüle eden zalim bir adamdı. Sizlerin onun saçma sapan ilham verici kitaplarına para ödemenize ve hayatlarınızı onun yazdığı saçmalıklara göre yaşamanıza gülerdi. Yani, *Ayık Bir Yaşam İçin Otuz Gün adlı kitabı*? O kitabı sarhoşken yazmıştı. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez onu kendi kusmuğundan ve pisliğinden kaldırmak zorunda kaldım. *Aşık Olmanın Elli Yolu*? Fahişelerle yattı ve kendisiyle yatmadığı için asistanlarını kovdu. O bir pislikti, şaka gibi bir insandı ve eminim ki bu akşam birçok kişinin bana dramatik bir şekilde ifade ettiği gibi kimsenin hayatını kurtarmadı. Hepinizi kendine bir tekne ve bir avuç tek gecelik ilişki satın almak için kullandı."

Ağzım açık kaldı, afalladım. "Vay canına." Ayakkabımla küçük bir taşı tekmeleyerek güldüm. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Meydan okumamı kabul etti ve yavaşça dönüp yüzüme baktı, yaklaşarak kalbimi hızlandırdı. Hiçbir erkek onun kadar yakışıklı ve esmer olmamalıydı. Graham yüzünü buruşturma konusunda profesyoneldi. Gülümsemeyi bilip bilmediğini merak ediyordum. "Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmek ister misin?"

Ha

yır.

Eve

t.

Olabilir mi?

Konuşmaya devam etmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi. "Bir cenaze töreni için bilet satmanın saçma olduğunu düşünüyorum. Bir adamın ölümünden kazanç sağlamayı, onun son vedasını üç halkalı bir sirke dönüştürmeyi saçma buluyorum. Bireylerin cenaze töreni sonrasında VIP bir toplantıya katılabilmek için fazladan para ödemelerini dehşet verici buluyorum, ancak yine de insanlar Jeffrey Dahmer'ın oturduğu kanepeye oturmak için de para ödediler. İnsanlar beni hiç şaşırtmamalı ama yine de her geçen gün zeka yoksunluklarıyla beni şok etmeye devam ediyorlar."

"Vay be..." Beyaz elbisemi düzelttim ve ileri geri sallandım. "Ondan gerçekten hoşlanmadın, değil mi?"

Tekrar bana bakmadan önce bakışları yere düştü. "Hiç de değil."

Gecenin karanlığına, yıldızlara bakarak dışarı çıktım. "Komik, değil mi? Birinin meleği diğerinin en büyük şeytanı olabiliyor."

Yine de düşüncelerimle ilgilenmiyordu. Kapıya geri döndü ve tekrar vurmaya başladı.

"Maktub."

Gülümsedim.

"Ne?"

"Maktub. Her şeyin yazılı olduğu, her şeyin bir nedeni olduğu anlamına gelir." Fazla düşünmeden elimi Graham'a doğru uzattım. "Bu arada ben Lucy. Lucille'in kısaltılmışı."

Gözlerini kıstı, hiç eğlenmemişti. "Tamam."

Kıkırdadım ve elimi uzatmaya devam ederek yaklaştım. "Bazen yazarların sosyal ipuçlarını kaçırabildiğini biliyorum ama şu an elimi sıkman gereken an."

"Seni tanımıyorum."

"Şaşırtıcı bir şekilde, bir insanın elini tam olarak o zaman sıkmanız gerekir. "

"Graham Russell," dedi elimi tutmadan. "Ben Graham Russell."

Elimi indirdim, dudaklarımda mahcup bir gülümseme vardı. "Oh, kim olduğunu biliyorum. Klişe gibi görünmesin ama en büyük hayranınızım. Yazdığınız her kelimeyi okudum."

"Bu imkansız. Yazdığım ama hiç yayınlanmamış kelimeler var."

"Belki, ama eğer okursanız, yemin ederim okurum."

"*Hasat'ı* okudun mu?"

Burnumu oynattım. "Evet..."

Gülümsedi - hayır, sadece dudağında bir seğirme vardı. *Benim hatam.*

"Düşündüğüm kadar kötü, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ben sadece... bu diğerlerinden farklı." Alt dudağımı çiğnedim. "Farklı ama nedenini bir türlü bulamıyorum."

"Bunu büyükannem öldükten sonra yazdım." Ayaklarını kaydırdı. "Tamamen boktan ve asla yayınlanmamalıydı."

"Hayır," dedim hevesle. "Yine de nefesimi kesti, sadece farklı bir şekilde - ve inan bana, tamamen çöp olduğunu düşünseydim sana söylerdim. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım." Kaşlarım oynadı ve burnum kıvrıldı, parmak uçlarımda hareket ettim - annemin yaptığı gibi - ve yıldızlara bakmaya geri döndüm. "Bir ağaç dikmeyi düşündün mü?"

"Ne?"

"Babanızın onuruna bir ağaç. Bir yakınım vefat ettikten sonra yakıldı ve kız kardeşimle birlikte külleriyle bir ağaç diktik. Bayramlarda onun en sevdiği şekeri alır, ağacın altında oturur ve onuruna şeker yeriz. Bu hayatın tam bir döngüsü. Dünyaya enerji olarak geldi ve aynı şekilde geri döndü."

"Y kuşağı klişelerini gerçekten de besliyorsun, değil mi?" "Bu aslında

çevrenin güzelliğini korumak için harika bir yol."

"Lucille-"

"Bana Lucy

diyebilirsin." "Kaç

yaşındasın?" "Yirmi

altı."

"Lucy bir çocuk ismi. Eğer dünyada gerçekten başarılı olmak istiyorsan, Lucille ismini kullanmalısın."

"Not edildi. Eğer partinin neşesi olmak istiyorsan, Graham Cracker lakabını düşünmelisin."

"Her zaman böyle saçma mısın?"

"Sadece insanların bilet almak zorunda olduğu

cenazelerde." "Satış fiyatı neydi?"

"İki yüz ila iki bin dolar arasında değişiyordu."

Nefes nefese kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? İnsanlar bir cesede bakmak için iki bin dolar mı ödedi?!"

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Artı vergi."

"Gelecek nesiller için endişeleniyorum."

"Merak etme, senden önceki nesil de senin için endişelendi ve parlak, çekici bir kişiliğe sahip olduğun ortada," diye alay ettim.

Neredeyse gülümsüyordu,

diye düşündüm. Ve

neredeyse güzeldi.

"Biliyor musun, o methiyeyi senin yazmadığını sonundan anlamalıydım. Bu, senin tarafından yazılmadığına dair büyük bir ipucuydu."

Bir kaşını kaldırdı. "Aslında o methiyeyi ben yazdım."

Güldüm. "Hayır, yazmadın."

Gülmedi. "Haklısın, gülmedim. Nereden bildin?"

"Şey... korku ve gerilim hikayeleri yazıyorsunuz. On sekiz yaşımdan beri her birini okudum ve asla mutlu sonla bitmiyorlar."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı.

Başımı salladım. "Öyle. Canavarlar her zaman kazanır. En iyi arkadaşlarımdan birini kaybettikten sonra kitaplarınızı okumaya başladım ve kitapların karanlığı beni biraz olsun rahatlattı. Dünyada başka türlü acıların da olduğunu bilmek kendi acımla baş etmeme yardımcı oldu. Garip bir şekilde, kitaplarınız bana huzur getirdi."

"Birinin mutlu sonla bittiğine eminim."

"Tek bir tane bile yok." Omuz silktim. "Sorun değil. Hepsi hala birer başyapıt, sadece bu geceki methiye kadar olumlu değiller." Durakladım ve tekrar kıkırdadım. "Olumlu bir methiye. Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en garip cümleydi."

Yine sessiz kaldık ve Graham birkaç dakikada bir mühürlü kapıya vurmaya devam etti. Her başarısız denemeden sonra hayal kırıklığıyla derin bir iç çekiyordu.

"Baban için üzgünüm," dedim ona bir kez daha, ne kadar gergin göründüğünü izleyerek. Onun için uzun bir gün olmuştu ve yalnız kalmak istediğinin bu kadar açık olmasından nefret ediyordum. Babasının cenazesinin olduğu gün kelimenin tam anlamıyla bir yabancıyla kafese kapatılmıştı.

"Sorun değil. İnsanlar ölür."

"Hayır, onun ölümüne üzülmüyorum. Ben ölümün sadece yeni bir maceranın başlangıcı olduğuna inananlardanım. Demek istediğim, sizin için, dünyanın geri kalanı için olduğu gibi bir adam olmadığı için üzgünüm."

Bir an bir şey söylemeyi düşünür gibi oldu ama sonra sessizliği seçti.

"Duygularını çok sık ifade etmiyorsun, değil mi?" diye

sordum. "Sen de kendininkileri çok sık ifade ediyorsun," diye

yanıtladı.

"Hiç yazdın mı?"

"Methiye mi? Hayır. Dışarıya bir tane mi astınız? Okuduğum sizinki miydi?"

Güldüm. "Hayır, ama ayin sırasında bir tane yazdım." Çantamı karıştırdım ve küçük kâğıt parçamı çıkardım. "Seninki kadar güzel değil - *seninki biraz abartılı oldu*- ama yine de kelimeler var."

Elini bana doğru uzattı, ben de kâğıdı onun avucuna bıraktım, parmaklarımız hafifçe birbirine sürtündü.

Fangirl çıldırması üç, iki...

"*Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su...*" Sözlerimi yüksek sesle okudu ve sonra alçak sesle ıslık çaldı. "Oh," dedi yavaşça başını sallayarak. "Sen bir hippi ucubesisin."

"Evet, ben hippi bir ucubeyim." Sanki gülümsememek için kendini zorluyormuş gibi ağzının kenarı seğirdi. "Annem bunu kız kardeşlerime ve bana hep söylerdi."

"Demek annen de tuhaf bir hippiymiş."

Kalbime hafif bir acı saplandı ama gülümsemeye devam ettim. Yerde bir yer buldum ve bir kez daha oturdum. "Evet, öyleydi."

"Öyleydi," diye mırıldandı, kaşları birbirine çatılmıştı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Birisi bir keresinde bana insanların öldüğünü, bunun hayatın oldukça olağan bir yönü olduğunu söylemişti."

"Evet, ama..." diye başladı, ama sözleri kayboldu. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir an için gözlerindeki soğukluk kayboldu; bana bakışı keder ve acıyla doluydu. Tüm gününü dünyadan saklayarak geçirdiği bir bakıştı bu, muhtemelen tüm hayatını kendinden saklayarak geçirdiği bir bakış.

"Bir methiye yazdım," diye fısıldadı, yanımda yere otururken. Dizlerini büktü ve elleri gömleğinin kollarını yukarı itti.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Paylaşmak ister misin?" Ben sordum.

"Hayır."

"Tamam."

"Evet," diye mırıldandı

usulca. "Tamam."

"Fazla bir şey değil..." diye uyardı ve arka cebine uzanıp katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

Onu bacağından dürttüm. "Graham, muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğin hippi bir ucubeyle kapana kısılmış bir arenanın dışında oturuyorsun. Bunu paylaşmak konusunda gergin olmamalısın."

"Tamam." Boğazını temizledi, sinirleri olması gerekenden daha yoğundu. "Babamdan nefret ederdim ve birkaç gece önce vefat etti. O benim en büyük iblisim, en büyük canavarım ve yaşayan kâbusumdu. Yine de o gidince etrafımdaki her şey bir şekilde yavaşladı ve hiç var olmayan anıları özlüyorum."

Vay canına.

Sözleri azdı ama çok ağırdı. "Bu kadar mı?" Kollarımda tüylerim diken diken olurken sordum.

Başını salladı. "İşte bu kadar."

"Graham Cracker?" Vücudumu ona doğru çevirip birkaç santim daha yaklaşarak usulca söyledim.

"Evet, Lucille?" diye cevap verdi, bana doğru dönerek.

"Yazdığın her kelime benim yeni favori hikayem oldu."

Tekrar konuşmak için dudaklarını araladığında, kapı açılarak bizi bakışlarımızdan ayırdı. Döndüğümde bir güvenlik görevlisinin arkasından bağırdığını gördüm.

"Onu buldum! Bu kapı kapandığında kilitleniyor. Sanırım sıkışmış."

"Aman Tanrım, tam zamanı!" dedi bir kadın sesi. "Aman Tanrım! Bizi karşılamak için dışarı adım attığı anda gözlerim şaşkınlıktan kısıldı.

"Jane."

"Lyric?"

Graham ve ben hep bir ağızdan, yıllardır görmediğim ablama bakarak konuştuk - hamile olan ve gözlerini kocaman açmış bana bakan ablama.

"Jane kim?" Ben sordum.

"Lyric kim?" Graham karşı çıktı.

Gözleri heyecanla doldu ve ellerini göğsünün üzerine koydu. "Burada ne halt ediyorsun Lucy?" diye sordu sesi titreyerek.

"Tören için çiçek getirdim," dedim ona.

"Monet'nin Bahçeleri'nden mi sipariş verdiniz?" Lyric Graham'a sordu. Dükkânımın adını bilmesine biraz şaşırmıştım.

"Birkaç mağazadan sipariş verdim. Ne fark eder ki? Bir dakika, siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Graham hâlâ kafası karışık bir şekilde sordu.

"Pekâlâ," dedim, Lyric'in karnına ve sonra anneminkilerle aynı olan gözlerine bakarken vücudum titriyordu. Gözleri en büyük yalana yakalanmış gibi yaşlarla doldu ve dudaklarım en büyük gerçeği söylemek için ayrıldı. "O benim kız kardeşim."

Graham

"Kız kardeşin mi?" Hiç konuşmayan karıma boş gözlerle bakarken Lucy'nin sözlerini tekrarlayarak sordum. "Ne zamandan beri bir kız kardeşin var?"

"Peki sen ne zamandan beri evlisin ve hamilesin?" Lucy sorguladı.

"Uzun hikâye," dedi usulca, elini karnına götürdü ve biraz burkuldu.

"Graham, gitme vakti geldi. Ayak bileklerim şişti ve çok yorgunum."

Jane'in gözleri -Lyric*'in gözleri- gözleri* hâlâ şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış olan Lucy'ye kaydı. Gözlerinin rengi aynıydı ama paylaştıkları tek benzerlik de buydu. Bir çift çikolata göz her zamanki gibi buz gibi soğukken, diğeri yumuşak ve sıcaklık doluydu.

Onun gibi birinin karım gibi biriyle nasıl akraba olabileceğini anlamaya çalışarak zihnimi yoklarken bakışlarımı Lucy'den alamıyordum.

Eğer Jane'in bir zıttı olsaydı, bu Lucy olurdu.

"*Graham,*" diye bağırdı Jane, bakışlarımı sıcak gözlü kadından ayırarak. Ona doğru döndüm ve bir kaşımı kaldırdım. Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve yüksek sesle ofladı. "Uzun bir gün oldu ve gitme vakti geldi."

Lucy kız kardeşine bakarak konuştuğunda arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Ailenizden en büyük sırlarınızı sakladınız. Bizden gerçekten bu kadar nefret ediyor m u s u n?" Lucy sesi titreyerek sordu.

Jane'in vücudu bir an için dondu ve dimdik ayağa kalktı ama arkasını dönmedi. "Siz benim ailem değilsiniz."

Bununla birlikte gitti.

Ayaklarımın hareket etmeme izin verip vermeyeceğinden emin olamadan birkaç saniye öylece durdum. Lucy'ye gelince, gözümün önünde kalbinin kırılmasına tanık oldum. Tamamen ve özür dilemeden, parçalanmaya başladı. O nazik gözlerini bir duygu dalgası doldurdu ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesini engellemeye bile çalışmadı. Duygularının kendisini tamamen ele geçirmesine izin verdi, gözyaşlarına ve vücut sarsıntılarına direnmedi. Bunu neredeyse görebiliyordum - tüm dünyayı omuzlarına nasıl yüklediğini ve dünyanın onu nasıl yavaşça aşağı çektiğini. Bedeni fiziksel olarak eğilmişti, acı içinde kıvranırken olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Duygular söz konusu olduğunda hiç kimsenin bu kadar özgürce hissettiğini görmemiştim, o zamandan beri...

Dur.

Zihnim geçmişime, içimde derinlere gömdüğüm anılara doğru yolculuk ediyordu. Bakışlarımı ondan ayırdım, kollarımı sıvadım ve hissettiği acının gürültüsünü engellemeye çalıştım.

Kapıya doğru ilerlerken -ki güvenlik görevlisi hâlâ açık tutuyordu- arkamı dönüp dağılmakta olan kadına baktım ve boğazımı temizledim.

"Lucille," diye seslendim, kravatımı düzeltirken. "Küçük bir tavsiye."

"Evet?" Kollarını vücuduna doladı ve bana baktığında gülümsemesi gitmiş, yerini ağır bir kaş çatma almıştı.

"Daha az *hisset*." Nefes verdim. "Başkalarının duygularını bu şekilde yönlendirmesine izin verme. Kapat onu."

"Duygularımı mı kapatayım?" Başımı salladım.

"Yapamam," diye karşı çıktı, hâlâ ağlıyordu. Elleri kalbinin üzerine düştü ve başını ileri geri salladı. "Ben buyum işte. Ben her şeyi hisseden bir kızım."

Bunun doğru olduğunu söyleyebilirim.

O her şeyi hisseden bir kızdı, bense hiçbir şey hissetmeyen bir adam.

"O zaman dünya seni bir hiç yapmak için elinden geleni yapacaktır," dedim ona. "Ne kadar çok duygu verirsen, senden o kadar çok şey alırlar. Güven bana. Kendini topla."

"Ama... o benim kız kardeşim ve-

" "O senin kardeşin değil."

"Ne?"

Ellerimi ceplerime sokmadan önce elimi enseme götürdüm. "Az önce senin onun ailesi olmadığını söyledi, bu da seni umursamadığı anlamına geliyor."

"Hayır." Elinde kalp şeklindeki kolyeyi tutarak başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Kız kardeşimle ilişkim-"

"Varolmayan. Eğer birini sevseydin, onun adını söylemez miydin? Adınızı daha önce hiç duymadım."

Sessiz kaldı ama gözyaşlarını silerken duyguları biraz yavaşladı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendi kendine usulca konuşmaya başladı. "Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su, ruhum ben oluyorum."

Kelimeleri tekrarlayıp duruyordu ve ben Lucy'nin gerçekte nasıl bir insan olduğu konusunda kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kıstım. Her yerdeydi: uçarı, rastgele, tutkulu ve duygusal olarak aşırı yüklüydü. Sanki hatalarının tamamen farkındaydı ve ne olursa olsun onların var olmasına izin veriyordu. Bir şekilde bu kusurlar onu bir bütün yapıyordu.

"Seni yormuyor mu?" diye sordum. "Bu kadar çok hissetmek?" "Hiç hissetmemek seni yormuyor mu?"

O anda, zıt kutbumla yüz yüze geldiğimi fark ettim ve onun kadar tuhaf bir yabancıya başka ne söyleyebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Hoşça kal Lucille," dedim.

"Güle güle, Graham Cracker," diye cevap verdi.

Evimize dönerken Jane "Yalan söylemedim," diye yemin etti. Ona yalancı dememiştim, Lucy ya da o akşama kadar varlığından haberdar olmadığım gerçeği hakkında hiçbir soru sormamıştım. Jane'e bu konuda herhangi bir öfke bile göstermemiştim ama o bana nasıl yalan söylemediğini anlatmaya devam etti.

Jane.

Lirik mi?

Yanımda oturan kadının kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama aslında o akşamki kardeş ifşasından önce onun kim olduğunu gerçekten biliyor muydum?

"Senin adın Jane," dedim ellerim direksiyonu kavrarken. O da başıyla onayladı. "Ve senin adın Lyric?"

"Evet..." Başını iki yana salladı. "Hayır, aslında öyleydi ama yıllar önce, seninle tanışmadan önce değiştirdim. Üniversitelere başvurmaya başladığımda

Lyric gibi bir isimle beni ciddiye alacak bir yer yok. Ne tür bir hukuk firması Lyric Daisy Palmer adında birini işe alır ki?"

"Daisy," diye homurdandım. "Bana göbek adını daha önce hiç söylemedin." "Hiç sormadın ki."

"Oh."

Bir kaşını kaldırdı. "Kızgın değil misin?"

"Hayır."

"Vay canına." Derin bir nefes aldı. "Tamam o zaman. Eğer tam tersi olsaydı, ben de-"

"Tam tersi değil," diye araya girdim, hayatımın en uzun gününden sonra konuşmak istemiyordum.

Oturduğu yerde kıpırdandı ama sessizliğini korudu.

Eve dönüş yolunun geri kalanında sessizce oturduk, kafam sorularla doluydu ve büyük bir parçam cevapları bilmek istemiyordu. Jane'in konuşmadığı bir geçmişi vardı ve benim de aynı türden bir geçmişim vardı. Her hayatın gölgede kalması daha iyi olan kısımları vardı ve Jane'in ailesinin bunun en iyi örneği olduğunu düşündüm. Ayrıntılara girmeye gerek yoktu. Dün bir kız kardeşi yoktu ama bugün vardı.

Gerçi Lucy'nin yakın zamanda Şükran Günü için geleceğinden şüpheliydim.

Doğruca yatak odamıza yöneldim ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Yüzünde sinirli bir ifadeyle beni odaya kadar takip etmesi sadece birkaç saniye sürdü ama tek kelime etmedi. İkimiz de soyunmaya başladık ve o bana doğru sessizce yaklaştı ve sırtını bana dönerek sessizce siyah elbisesinin fermuarını açmamı istedi.

İstediğini yaptım ve her zaman gecelik olarak kullandığı tişörtlerimden birini giymeden önce elbiseyi üzerinden kaydırdı. Büyüyen karnı tişörtleri esnetiyordu ama aldırmadım.

Dakikalar sonra banyoda durduk, ikimiz de dişlerimizi fırçalıyorduk, tek kelime etmedik. Fırçaladık, tükürdük, duruladık. Bu bizim normal rutinimizdi; sessizlik her zaman arkadaşımızdı ve o gece hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Yatağa girdiğimizde, ikimiz de komodinlerimizin üzerinde duran lambaları kapattık ve iyi geceler demek için bile tek kelime etmedik.

Gözlerim kapanırken beynimi kapatmak için elimden geleni yaptım ama o güne ait bir şey hafızamı yarmıştı. Jane'e geçmişini sormak yerine yataktan sürünerek kalktım ve kendimi romanıma kaptırmak için ofisime gittim. Hâlâ yaklaşık doksan beş bin kelimeye ihtiyacım vardı, bu yüzden bir süreliğine gerçekliği unutmak için kurguya dalmaya karar verdim. Parmaklarım çalışırken beynim kelimelerden başka hiçbir şeye odaklanmıyordu. Kelimeler beni karımın kucağıma bıraktığı kafa karışıklığından kurtardı. Kelimeler beni babamı hatırlamaktan kurtardı. Kelimeler beni geçmişimden gelen tüm acıları depoladığım zihnimin derinliklerine düşmekten kurtardı.

Yazmasaydım, dünyam kayıplarla dolu olurdu.

Kelimeler olmasaydı, paramparça olurdum.

"Yatağa gel, Graham," dedi Jane, kapımın önünde durarak. Bir gün içinde ikinci kez yazarken sözümü kesiyordu. Bunun sıradan bir şey haline gelmemesini umuyordum.

"Bölümümü bitirmek zorundayım."

"Saatlerce uyanık kalacaksın, tıpkı son birkaç gündür olduğu gibi." "Önemli değil."

"Benim iki tane var," dedi kollarını kavuşturarak. "İki kız kardeşim var." Yüzümü buruşturdum ve yazmaya geri döndüm. "Bunu yapmayalım Jane." "Onu öptün mü?"

Parmaklarım dondu ve yüzümü ona döndüğümde kaşlarım düştü. "Ne?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Yine ağlıyordu. Karım bir günde çok fazla gözyaşı döktü. "Onu öptün mü dedim?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sorum oldukça basit. Sadece cevapla."

"Bunu yapmayacağız."

"Yaptın, değil mi?" diye bağırdı, daha önce sahip olduğu her türlü rasyonel zihniyet artık çoktan yok olmuştu. Işıkları kapatmamızla benim ofisime gitmem arasında bir yerde karım duygusal bir enkaza dönüşmüştü ve şimdi zihni tamamen kurgudan oluşan hikayeler uyduruyordu. "Onu öptün. Kız kardeşimi öptün!"

Gözlerim kısıldı. "Şimdi olmaz,

Jane." "Şimdi olmaz mı?"

"Lütfen şu anda hormonal bir çöküş yaşamayın. Uzun bir gün oldu."

"Kız kardeşimi öptün mü, söyle bana," diye tekrarladı, bozuk plak gibiydi sesi. "Söyle, söyle bana."

"Bir kız kardeşin *olduğunu* bile bilmiyordum."

"Bu onu öptüğün gerçeğini değiştirmez."

"Git uzan, Jane. Tansiyonunu yükselteceksin."

"Beni aldattın. Bunun olacağını hep biliyordum. Beni aldatacağını hep biliyordum."

"Sen paranoyaksın."

"Söyle bana, Graham."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, gerçeği söylemekten başka ne yapacağımı bilemiyordum. "Tanrım! Onu ben öpmedim."

"Yaptın," diye ağladı, gözlerinden akan yaşları silerek. "Yaptığını biliyorum, çünkü onu tanıyorum. Kız kardeşimi tanıyorum. Muhtemelen senin benim

ve bunu benden intikam almak için yaptı. Dokunduğu her şeyi mahvediyor." "Onu ben öpmedim."

"O, kimsenin görmediği bir hastalık salgını. Ama ben görüyorum. Anneme o kadar benziyor ki, her şeyi mahvediyor. Neden kimse onun ne yaptığını göremiyor? Bunu bana, bize yaptığına inanamıyorum. Ben hamileyim, Graham!"

"*Onu ben öpmedim*!" Bağırdım, kelimeler dilimden taklalar atarak dökülürken boğazım yanıyordu. Jane'in geçmişi hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordum. Bana kız kardeşlerinden bahsetmesini istememiştim, araştırmamıştım, onu rahatsız etmemiştim ama yine de bir şekilde hiç tanımadığım bir kadın hakkında tartışmaya girmiştik. "Kız kardeşinin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve onun hakkında daha fazla bir şey bilmek de umurumda değil. Kafanda neler dönüyor bilmiyorum ama hıncını benden çıkarmayı bırak. Ben sana yalan söylemedim. Seni aldatmadım. Bu gece yanlış bir şey yapmadım, o yüzden bugün bana saldırmayı bırak."

"Bugünü önemsiyormuş gibi davranmayı bırak," diye fısıldadı, sırtı bana dönüktü. "Babanı bile umursamadın."

Zihnim parladı.

Yine de o gidince etrafımdaki her şey bir şekilde yavaşladı ve hiç var olmayan anıları özlüyorum.

"Şimdi konuşmayı kesmek için iyi bir zaman,"

diye uyardım. Susmadı.

"Bu doğru, biliyorsun. Senin için hiçbir şey ifade etmiyordu. O iyi bir adamdı ama senin için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Sessiz kaldım.

"Neden bana kız kardeşlerimi sormuyorsun?" diye sordu. "Neden umursamıyorsun?"

"Hepimizin hakkında konuşmadığımız bir geçmişi var."

Bir kez daha "Yalan söylemedim," dedi ama ben ona hiç yalancı dememiştim. Sanki yalan söylemediğine kendini inandırmaya çalışıyordu, oysa aslında tam da bunu yapmıştı. Mesele şu ki, umurumda değildi, çünkü insanlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da hepsinin yalan söylediğiydi. Kimseye güvenmezdim.

Bir kişi güveni bir kez kırdığında, bir yalan bir kez yüzeye çıktığında, söylediği her şey, doğru ya da yanlış, en azından kısmen ihanetle kaplanmış gibi hissettirir.

"Tamam. Tamam, hadi yapalım şunu. Her şeyi masaya yatıralım.
Her şeyi. İki kız kardeşim var, Mari ve Lucy."

Ürperdim. "Dur, lütfen."

"Biz konuşmayız. Ben en büyükleriyim, Lucy ise en küçükleri. O duygusal bir enkaz." Jane'in şu anda kendi çöküşünün ortasında olduğunu düşünürsek bu ironik bir ifadeydi. "Ve yıllar önce vefat eden annemin tıpatıp aynısı. Babam ben dokuz yaşındayken bizi terk etti ve onu suçlayamam bile - annem delinin tekiydi."

Ellerimi masama vurdum ve arkamı dönüp ona baktım. "Benden ne istiyorsun Jane? Bana söylemediğin için sana kızgın olduğumu mu söylememi istiyorsun? Tamam, kızgınım. Anlayışlı olmamı mı istiyorsun? Tamam, anlıyorum. O insanları terk ettiğin için haklı olduğunu söylememi mi istiyorsun? Harika, onları ekmekte haklısın. Şimdi lütfen işime dönebilir miyim?"

"Bana kendinden bahset Graham. Bana geçmişinden bahset, hani şu hakkında hiç konuşmadığın geçmişinden."

"Rahat bırak, Jane." Duygularımı uzak tutmakta çok iyiydim. Duygusal olarak dahil olmamakta çok iyiydim ama o beni zorluyor, test ediyordu. Durmasını diledim, çünkü duygularım serbest kaldığında

Ruhumun karanlığından fışkıran şey üzüntü ya da keder değildi.

Öfkeydi.

Öfke giderek artıyordu ve zihinsel olarak bana balyozla vuruyordu.

Beni, her gece yanında yattığını bilmediği o canavara dönüşmeye zorluyordu.

"Haydi, Graham. Bana çocukluğundan bahset. Peki ya annen? Onlardan birine sahip olmalıydın, değil mi? Ona ne oldu?"

"Dur," dedim, gözlerimi sımsıkı kapadım, ellerim yumruk oldu, ama o bırakmadı.

"Seni yeterince sevmedi mi? Babanı aldattı mı? Öldü mü?"

Odadan çıktım, çünkü yüzeye çıktığını hissediyordum. Öfkemin çok büyük, çok fazla, çok zorlayıcı olduğunu hissettim. Ondan kaçmak için elimden geleni yaptım ama o beni evin içinde takip etti.

"Tamam, annen hakkında konuşmak istemiyorsun. Baban hakkında konuşmaya ne dersin? Bana babanı neden bu kadar küçümsediğini anlat. Ne iş yapardı? Sürekli çalışmakla meşgul olması seni rahatsız ediyor muydu?"

"Bunu yapmak istemezsin," diye bir kez daha uyardım ama o çok ileri gitmişti. Yaramazlık yapmak istiyordu ama yanlış kişiyle oynuyordu. "En sevdiğin oyuncağını elinden mi aldı? Evcil hayvan edinmene izin vermedi mi?
Çocuk mu? Doğum gününü mü unuttu?"

Gözlerim ağırlaştı ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda bunu fark etti. "Oh," diye fısıldadı. "Bir sürü doğum gününü kaçırdı."

"*Onu öptüm*!" Sonunda çenesi açık kalan karıma dönerek tersledim. "İstediğin bu mu? Söylememi istediğin yalan bu mu?!" Tısladım. "Yemin ederim aptal gibi davranıyorsun."

Ellerini bana çarptı.

Sert.

Bana her vuruşunda başka bir duygu yüzeye çıkmaya başladı.
Her çarpışında içime bir his doğuyordu.

Bu sefer pişmanlıktı.

"Özür dilerim," dedim nefes verirken. "Özür dilerim."

"Onu öpmedin mi?" diye sordu sesi titreyerek. "Tabii

ki öpmedim."

"Uzun bir gün oldu ve-ow," diye fısıldadı acı içinde eğilirken. "Ah!"

"Ne oldu?" Gözlerim onunkilerle buluştuğunda göğsüm çöktü. Elleriyle karnını tutmuş, bacakları sırılsıklam ve titrer bir halde, streç tişörtümün içinde duruyordu. "Jane?" Gergin ve şaşkın bir şekilde fısıldadım. "Az önce ne oldu?"

"Sanırım suyum geldi."

Graham

Onu hastaneye götürürken Jane kendi kendine "Çok erken, çok erken, çok erken" diye fısıldayıp duruyordu. Kasılmalar devam ederken ellerini karnına dayamıştı.

"İyisin, her şey yolunda," diye yüksek sesle onu rahatlattım ama zihnimde dehşete kapılmıştım. *Daha çok erken, daha çok erken, daha çok erken...*

Hastaneye vardığımızda aceleyle bir odaya alındık ve burada etrafımız ne olduğunu anlamaya çalışan hemşireler ve sorular soran doktorlarla çevrildi. Ne zaman bir soru sorsam gülümsüyorlar ve uzman neonatologla konuşmak için beklemem gerektiğini söylüyorlardı. Zaman yavaş geçiyordu ve her dakika bir saat gibi geliyordu. Çocuk için çok erken olduğunu biliyordum; henüz otuz bir haftalıktı. Yenidoğan uzmanı nihayet odamıza geldiğinde, elinde Jane'in dosyası vardı ve yatağının yanına bir sandalye çekerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Merhaba, ben Doktor Lawrence ve yakında bıkacağınız kişi ben olacağım." Dosyasını karıştırmaya başladı ve bir elini kıllı çenesine götürdü. "Bana öyle geliyor ki bebeğin şu anda seninle epey mücadele ediyor Jane. Hamileliğin henüz çok başında olduğun için,

Doğumunuza daha on iki hafta varken doğum yapmanın güvenliği konusunda endişelerimiz var."

"Dokuz," diye düzelttim. "Sadece dokuz hafta kaldı."

Dr. Lawrence evraklarını karıştırırken gür kaşlarını indirdi. "Hayır, kesinlikle on iki, bu da bazı oldukça karmaşık sorunları beraberinde getiriyor. Muhtemelen bu soruların üzerinden hemşirelerle zaten geçtiğinizi biliyorum, ancak size ve çocuğa neler olduğunu bilmek önemli. Öncelikle, son zamanlarda herhangi bir stres altında mıydınız?"

"Ben bir avukatım, yani hayatımın tanımı bu," diye cevap

verdi. "Herhangi bir alkol ya da uyuşturucu?"

"Hayır ve

hayır." "Sigara

içmek mi?"

Tereddüt etti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hadi ama Jane. Ciddi misin?"

"Haftada sadece birkaç kez oluyor," diyerek beni şaşırttı. Doktora döndü ve açıklamaya çalıştı. "İş yerinde çok fazla stres altındaydım. Hamile olduğumu öğrendiğimde bırakmaya çalıştım ama günde birkaç sigara yarım paketten daha iyiydi."

"Bana bıraktığını söylemiştin," dedim dişlerimi

sıkarak. "Denedim."

"Bu pes etmekle aynı şey değil!"

"Bana bağıramazsın!" diye bağırdı, titriyordu. "Bir hata yaptım, çok acı çekiyorum ve senin bana bağırman hiçbir şeye yardımcı olmayacak. Tanrım, Graham, bazen keşke baban gibi daha nazik olabilsen diyorum."

Sözlerini ruhumun derinliklerinde hissettim ama tepki vermemek için elimden geleni yaptım.

Dr. Lawrence yüzünü buruşturduktan sonra tekrar o küçük gülümsemeyi buldu. "Tamam, sigara içmek doğum söz konusu olduğunda birçok farklı komplikasyona yol açabilir ve bunun kesin nedenini bilmek imkansız olsa da

Bu bilgiye sahip olduğumuz iyi oldu. Erken doğum yaptığınıza ve kasılmalarınız olduğuna göre, erken doğumu durdurmak için size tokolitik ilaçlar vereceğiz. Bebeğin daha büyümesi gereken çok şey var, bu nedenle onu bir süre daha içeride tutmak için elimizden geleni yapmamız gerekecek. Sizi burada tutacağız ve önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca gözetim altında tutacağız."

"Kırk sekiz saat mi? Ama benim işim ne olacak..."

"Size çok iyi bir doktor notu yazacağım." Dr. Lawrence göz kırptı ve gitmek için ayağa kalktı. "Hemşireler birazdan gelip sizi kontrol edecek ve ilaca başlayacaklar."

O çıkarken ben de hızla ayağa kalktım ve onu takip ederek odadan çıktım. "Dr.
Lawrence."

Bana döndü ve yoluma çıktı. "Evet?"

Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi kıstım. "Suyu gelmeden hemen önce kavga ettik. Bağırdım ve..." Duraksadım ve kollarımı bir kez daha kavuşturmadan önce bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sadece sebebin bu olup olmadığını bilmek istedim... bunu ben mi yaptım?"

Dr. Lawrence ağzının sol tarafından gülümsedi ve başını salladı. "Böyle şeyler olur. Sebebini bilmenin bir yolu yok ve kendinizi hırpalamanın kimseye bir faydası olmaz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey anı yaşamak ve eşiniz ve çocuğunuz için en iyi olanı yaptığınızdan emin olmak."

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim.

Sözlerine inanmak için elimden geleni yaptım ama aklımın bir köşesinde sanki hepsi benim suçummuş gibi hissediyordum.

Kırk sekiz saat geçtikten ve bebeğin tansiyonu düştükten sonra, doktorlar bize bebeği sezaryenle doğurmaktan başka seçeneğimiz olmadığını söylediler. Her şey bir anda olup bitmişti ve tüm bu süre boyunca kalbim boğazıma düğümlenmişti. Ameliyathanede, bebek doğduktan sonra ne hissedeceğimden emin olamadan duruyordum.

Doktorlar sezaryeni bitirdiğinde ve göbek bağı kesildiğinde, herkes birbirine bağırarak etrafta koşuşturdu.

Ağlamıyordu.

Neden ağlamıyordu?

Bir hemşire "İki kilo, üç ons," dedi. "CPAP'e

ihtiyacımız olacak," dedi bir diğeri. "CPAP MI?"

Onlar yanımdan aceleyle geçerken ben de

sordum.

"Nefes almasına yardımcı olmak için sürekli pozitif hava

yolu basıncı." "Nefes almıyor mu?" Bir başkasına sordum.

"Öyle, sadece çok zayıf. Onu yenidoğan yoğun bakım ünitesine nakledeceğiz ve durumu stabil hale geldiğinde sizinle irtibata geçecek birini göndereceğiz."

Başka bir şey sormama fırsat vermeden çocuğu aceleyle götürdüler.

Jane'e bakmak için birkaç kişi kaldı ve bir hastane odasına taşındıktan sonra birkaç saat dinlendi. Nihayet uyandığında, doktor kızımızın sağlık durumu hakkında bizi bilgilendirdi. Yaşadığı zorlukları, YYBÜ'de ona bakmak için ellerinden geleni yaptıklarını ve hayatının hala risk altında olduğunu anlattılar.

Doktor odadan çıktıktan sonra Jane bana, "Eğer ona bir şey olursa, bunun senin hatan olduğunu bil," dedi. Başını benden uzağa, pencerelere doğru çevirdi. "Eğer ölürse, bu benim suçum değil. Senin suçun."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum Bay White, ama-" Jane, cep telefonuyla konuşurken YYBÜ'de sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. "Biliyorum efendim, tamamen anlıyorum. Sadece, çocuğum YYBÜ'deydi ve..." Durakladı, ayaklarını kaydırdı ve başını salladı. "Tamam. Anlıyorum. Teşekkür ederim, Bay White."

Telefonu kapattı ve bana dönmeden önce gözlerini silerek başını ileri geri salladı.

"Her şey yolunda mı?" diye

sordum. "Sadece işle ilgili."

Sadece bir kez başımı salladım.

Kıpırdamadan durduk ve nefes almakta zorlanan kızımıza baktık.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Jane, vücudu titremeye başlamıştı. "Burada hiçbir şey yapmadan duramam. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

Bir gece önce küçük kızımızı kaybettiğimizi düşündük ve o anda içimdeki her şeyin parçalanmaya başladığını hissettim. Jane bu durumla hiç de iyi başa çıkamıyordu ve bir dakika bile uyumamıştı.

"Sorun yok," dedim ama buna inanmadım.

Başını iki yana salladı. "Ben bunun için kaydolmadım. Bunların hiçbirini kabul etmedim. Hiç çocuk istemedim. Sadece avukat olmak istedim. İstediğim her şeye sahiptim. Ve şimdi..." Jane kıpırdanmaya devam etti. "Ölecek Graham," diye fısıldadı kollarını kavuşturarak. "Kalbi yeterince güçlü değil. Ciğerleri gelişmemiş. Neredeyse burada bile değil. Sadece bunlar sayesinde var" -kızımızın minik bedenine bağlı makinelere el sallıyordu

-"Bu *saçmalık ve* biz burada oturup onun ölümünü mü izleyeceğiz?! Bu çok zalimce."

Cevap vermedim.

"Bunu yapamam. Neredeyse iki aydır burada, Graham. İyileşmeye başlaması gerekmiyor muydu?"

Sözleri beni sinirlendirdi ve kızımızın zaten çok ileri gittiğine olan inancı beni hasta etti. "Belki de eve gidip duş almalısın," diye teklif ettim. "Biraz ara ver. Belki de zihnini boşaltmak için işe gitmelisin."

Ayakkabılarının içinde kıpırdandı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, haklısın. İş yerinde yetişmem gereken çok şey var. Birkaç saat içinde döneceğim, tamam mı? Sonra yer değiştirebiliriz ve sen de duş almak için ara verebilirsin."

Başımı salladım.

Kızımıza doğru yürüdü ve ona baktı. "Henüz adını kimseye söylemedim. Aptalca görünüyor, değil mi? Öleceği zaman insanlara adını söylemek."

"Öyle söyleme," diye tersledim onu. "Hâlâ umut var."

"Umut mu?" Jane'in gözleri şaşkınlıkla doldu. "Sen ne zamandan beri umutlu bir adamsın?"

Bir cevabım yoktu, çünkü o haklıydı. İşaretlere, umuda ya da bu tür şeylere inanmıyordum. Kızımın doğduğu güne kadar Tanrı'nın adını bile bilmiyordum ve ona dua edemeyecek kadar aptal hissediyordum.

Ben gerçekçiydim.

Olmasını umduğum şeye değil, gördüğüm şeye inanıyordum ama yine de bir yanım o küçük figüre bakıp nasıl dua edileceğini bilmeyi diliyordu.

Bu bencilce bir ihtiyaçtı ama kızımın iyi olmasına ihtiyacım vardı. Atlatmasına ihtiyacım vardı, çünkü onu kaybetmeyi başarabileceğimden emin değildim. Doğduğu anda göğsüm ağrımaya başladı. Kalbim yıllarca uykuda kaldıktan sonra bir şekilde uyandı ve uyandığında acıdan başka bir şey hissetmedi. Kızımın ölebileceğini bilmenin acısı. Onunla kaç günüm, saatim ya da dakikam kaldığını bilmemenin acısı. Bu nedenle, ruhumun acısının dinmesi için onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

Kapatıldığında var olmak çok daha kolaydı.

Bunu nasıl yapmıştı? Sadece doğarak bunu nasıl tersine çevirmişti?

Onun adını bile söylememiştim.

Ne tür canavarlardık biz?

"Sadece git, Jane," dedim, sesim soğuktu. "Ben burada kalacağım."

Başka bir şey söylemeden gitti ve ben de adını yüksek sesle söyleyemeyecek kadar gergin olduğum kızımızın yanındaki sandalyeye oturdum.

Jane'i aramayı denemeden önce saatlerce bekledim. Bazen kendini işine o kadar kaptırıyordu ki, tıpkı benim yazılarıma gömüldüğümde yaptığım gibi, ofisinden uzaklaşmayı unutuyordu.

Cep telefonu cevap vermiyordu. Sonraki beş saat boyunca tekrar aradım ama cevap alamadım, ben de gidip ofisinin resepsiyonunu aradım. Resepsiyon görevlisi Heather ile konuştuğumda içim içimi yedi.

"Merhaba, Bay Russell. Üzgünüm ama... aslında bu sabah erken saatlerde işten çıkarıldı. Çok özlemişti ve Bay White da gitmesine izin verdi... Sizin bileceğinizi düşündüm." Sesi alçaldı. "Her şey nasıl gidiyor? Bebekle ilgili?"

Telefonu kapattım.

Kafam karıştı.

Kızgın.

Yorgunum.

Jane'in cep telefonunu tekrar aradım ve doğrudan sesli mesaja düştü.

Kızımın beslenme tüpünü kontrol etmeye gelen hemşirelerden biri bana "Ara vermek ister misin?" diye sordu. "Yorgun görünüyorsun. Eve gidip biraz dinlenebilirsiniz. Eğer-"

"Ben iyiyim," diyerek sözünü kestim.

Tekrar konuşmaya başladı ama sert bakışım dudaklarını kapatmasına neden oldu. Tüm istatistikleri kontrol etmeyi bitirdi ve çıkarken bana küçük bir gülümseme verdi.

Kızımla birlikte oturmuş, bip sesi çıkaran makinelerin çalışmasını dinliyor ve eşimin bize dönmesini bekliyordum. Saatler geçtikçe, duş almak için eve gitmeme ve hastanede yazabilmek için dizüstü bilgisayarımı almama izin verdim.

Çabucak yaptım, buharlı suyun içine atladım, bana çarpmasına ve cildimi yakmasına izin verdim. Sonra giyindim ve bilgisayarımı ve bazı evrakları almak için aceleyle ofisime gittim. İşte o zaman fark ettim, klavyemin üzerinde duran katlanmış kağıt parçasını.

Graham,

Orada okumayı bırakmalıydım. Sonraki sözlerinden iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Siyah mürekkeple yazılmış beklenmedik bir mektuptan asla iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.

Bunu yapamam. Burada kalıp onun ölümünü izleyemem. Bugün işimi, uğruna en çok çalıştığım şeyi kaybettim ve sanki kalbimin bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyorum. Oturup bir parçamın daha yok oluşunu izleyemem. Bu çok fazla. Özür dilerim.

-Jane

Kağıda baktım, sözlerini birkaç kez okuduktan sonra kağıdı katladım ve arka cebime koydum.

Sözlerini ruhumun derinliklerinde hissettim ama tepki vermemek için elimden geleni yaptım.

Lucy

"Tamamen unutmuşum," dedi yabancı, sesi titreyerek. "Yani, ikimiz de sınavlarla boğuşuyorduk ve ben sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum ve yıldönümümüzü tamamen unuttum. Hediyelerimle geldiğinde ve rezervasyon yaptırmayı unuttuğum akşam yemeği randevusu için giyindiğinde unutmadığı kesindi."

Adama gülümsedim ve bana kız arkadaşının şu anda ona neden kızgın olduğunu anlatırken başımı salladım.

"Bir hafta önce tıp fakültesinden reddedildiğim için onun doğum gününü de kaçırmış olmamın bir faydası olmadı. Bu beni büyük bir korkuya soktu ama dostum. Tamam, pardon. Bu çiçekleri alayım."

"Hepsi bu kadar mı?" Adamın, gerçekten hatırlaması gereken iki randevuyu unuttuğu için kız arkadaşından özür dilemek amacıyla seçtiği bir düzine kırmızı gülü alırken sordum.

"Evet, sence bu yeterli mi?" diye sordu endişeyle. "Her şeyi berbat ettim ve özür dilemeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Çiçekler iyi bir başlangıçtır," dedim ona. "Sözler de yardımcı olur. Sonra, sanırım en yüksek sesle konuşacak olan eylemleriniz olacaktır."

Parayı öderken bana teşekkür etti ve dükkândan çıktı.

"Onlara ayrılmadan önce iki hafta veriyorum," dedi Mari birkaç laleyi budanırken dudaklarında bir sırıtışla.

"Bayan İyimser." Güldüm. "Deniyor."

"Bir yabancıdan ilişkisi hakkında tavsiye istiyor. Başarısız oluyor," diye yanıtladı başını sallayarak. "Hiç anlamıyorum. Neden erkekler işleri berbat ettikten *sonra* özür dileme ihtiyacı duyarlar? Eğer işleri berbat *etmeselerdi, özür dilemelerini* gerektirecek bir şey olmazdı. Sadece... iyi olmak o kadar da zor değil."

Ona sıkı bir gülümseme verdim, gözleri duygularla dolarken çiçek saplarını agresif bir şekilde kesmesini izledim. Şu anda acısını güzel bitkilerden çıkardığını itiraf etmiyordu ama çıkardığı açıktı.

"Sen... iyi misin?" Bir avuç papatya alıp vazoya koyarken sordum.

"Ben iyiyim. Sadece o adamın nasıl bu kadar duyarsız olabildiğini anlamıyorum. Neden senden tavsiye istesin ki?!"

"Mari."

"Ne?"

"Bir adam yıldönümlerini unuttuğu için kız arkadaşına çiçek aldı diye burnun alev alev yanıyor ve deli bir kadın gibi makas sallıyorsun. Bu konuda gerçekten üzgün müsün yoksa bugünün randevusuyla bir ilgisi var mı? Nasıl olsa senin-"

"Yedinci yıl dönümü mü?" İki gülü küçük parçalara ayırdı. "Öyle mi? Bugün mü? Fark etmedim bile."

"Mari, makastan uzak dur."

Önce bana, sonra da güllere baktı. "Olamaz, şu zihinsel çöküntü anlarından birini mi yaşıyorum?" diye sordu ben yanına gidip makası yavaşça elinden alırken.

"Hayır, şu insani anlardan birini yaşıyorsun. Sorun değil, gerçekten. İhtiyacın olduğu sürece kızgın ve üzgün olmana izin var. Hatırladın mı? Maktub. Sadece pislik adamlar, özellikle de çiçekler yüzünden kendi eşyalarımızı yok etmeye başladığımızda sorun haline geliyor."

"Haklısın, özür dilerim." Başını avuçlarının arasına alarak inledi. "Neden hâlâ umursuyorum ki? Yıllar geçti."

"Zaman sadece duygularını kapatmıyor, Mari. Sorun değil ama bu gece için seninle bir randevu ayarlamış olmam da sorun değil."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Margarita ve taco

içeriyor." Biraz canlandı. "Ve queso dip?"

"Oh evet. Bütün queso sosu."

Ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim Pea, sana ihtiyacım olduğunu söylemediğim zamanlarda bile hep yanımda olduğun için."

"Her zaman, Pod. Gidip bir süpürge getireyim de senin öfke kontrolü pisliğini temizleyeyim." Aceleyle arka odaya girdim ve dükkânın önünde bir müşterinin geldiğini haber veren zilin çaldığını duydum.

"Merhaba, Lucille'i arıyorum?" diyen kalın bir ses kulaklarımı dikleştirdi.

"Oh, az önce arka tarafa gitti," diye yanıtladı Mari. "Birazdan çıkar-"

Aceleyle dükkânın önüne çıktım ve orada durup Graham'a baktım. Takım elbisesi ve kravatı olmadan farklı görünüyordu ama yine de aynıydı. Koyu mavi bir kot pantolon ve vücudunu saran siyah bir tişört giymişti ve gözlerinde aynı soğuk bakış vardı.

"Merhaba," dedim nefes nefese, kollarımı kavuşturup odaya doğru ilerleyerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ellerini oynatıyordu ve ne zaman göz göze gelsek gözlerini kaçırıyordu. "Merak ediyordum da, son zamanlarda Jane'i gördün mü?" Biraz yüzünü buruşturdu ve boğazını temizledi. "Yani, Lyric. Yani kız kardeşini. Son zamanlarda kız kardeşini gördün mü?"

"Sen Graham Cracker mısın?" Mari sandalyesinden kalkarak sordu. "Graham," dedi sertçe. "Benim adım Graham."

"Cenazeden beri onu görmedim," dedim ona.

Başını salladı, bir hayal kırıklığı kıvılcımı omuzlarını öne doğru yuvarladı. "Pekâlâ, madem öyle..." İç çekti. "Boş ver." Gitmek için döndü ve ben de arkasından seslendim.

"Her şey yolunda mı? Lyric'le?" Durakladım. "Jane." Aklımdan en kötü olasılıklar geçerken göğsüm sıkıştı. "O iyi mi? Bebek mi? Her şey yolunda mı?"

"Hem evet hem hayır. Yaklaşık iki ay önce bir kız bebek dünyaya getirdi. Prematüreydi ve o zamandan beri St. Joseph'te kalıyor."

Mari elini kalbinin üzerine koyarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Daha iyiler mi?"

"Biz..." Cevap vermeye başladı ama kelimelerinin solukluğu şüphesini, aynı şekilde ağır gözleri korkularını gösteriyordu. "Burada olmamın nedeni bu değil. Jane kayıp olduğu için buradayım."

"Ha?" Aklım bana verdiği tüm bu bilgilerle yarışıyordu. "Kayıp mı?"

"Dün öğleden sonra saat on iki civarında ayrıldı ve o zamandan beri ondan haber alamadım. İşinden kovuldu ve nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmiyorum. Belki ondan haber almışsınızdır diye düşündüm."

"Görmedim." Mari'ye döndüm. "Lyric'ten haber aldın mı?"

Başını iki yana salladı.

"Sorun değil. Uğradığım için özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Sen bir-" Ben cümlemi tamamlayamadan kapıdan çıkmıştı. "Boş ver," diye mırıldandım.

"Onu aramaya çalışacağım," dedi Mari, cep telefonuna koşarken, kalbi muhtemelen benimkiyle aynı hızda atıyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ben ön kapıya yönelirken.

Graham'la aynı aceleyle ayrıldığım için cevap verecek vaktim olmadı.

"Graham!" Siyah Audi'sine adım atmadan birkaç saniye önce seslendim. Bana baktı, sanki tüm varlığım karşısında kafası karışmış gibiydi. "Ne?"

"Ben... ne-sen yapamam sadece mavna içine benim Dükkan, düşmek hepsi . ve sonra da acele et. Ben ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kaşlarını indirdi ve başını salladı. "Yapamazsın." Sonra arabasına bindi ve beni şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

Kız kardeşim kayıptı ve bir yeğenim yaşam savaşı veriyordu ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey y o k m u y d u ?

Buna inanmakta zorlandım.

Binanın içine geri adım atarken Mari'ye "Hastaneye gideceğim," dedim. "Her şeyi kontrol etmek için."

"Ben de geleceğim," diye teklif etti, ama ben ona dükkânı işletmeye devam etmesinin en iyisi olacağını söyledim. Yapacak çok şey vardı ve ikimiz de gidersek her şeyin çok gerisinde kalırdık.

"Ayrıca, Lyric'e ulaşmaya çalışmaya devam edin. Eğer birimiz adına cevap verecekse, bu sen olabilirsin."

"Tamam. Bir şeyler ters giderse ve bana ihtiyacın olursa beni arayacağına söz ver" dedi.

"Söz veriyorum."

YYBÜ'ye girdiğimde ilk olarak Graham'ın sırtını fark ettim. Bir sandalyede oturmuş, kamburunu çıkarmış, gözlerini kızının yattığı küçük beşiğe dikmişti. "Graham," diye fısıldadım ve başını kaldırmasını sağladım. Beni görmek için döndüğünde umutlu görünüyordu, sanki Jane olduğumu düşünmüş gibiydi. Ayağa kalkıp kızına yaklaştığında umut ışığı kayboldu.

"Buraya gelmek zorunda değildin," dedi bana.

"Biliyorum. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm."

"Arkadaşa ihtiyacım yok," dedi ben yaklaşırken. Ben yaklaştıkça o daha da gerildi.

"Üzgün ya da korkmuş olman sorun değil..." Küçük kızın nefes almak için çok çalışan minik ciğerlerine bakarak fısıldadım. "Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin," dedim.

"Benim zayıflığım onu kurtaracak mı?" diye

tersledi. "Hayır, ama-"

"O zaman zamanımı boşa harcamayacağım."

Ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. "Kız kardeşimden haber

aldın mı?" "Hayır."

"Geri dönecek," dedim, yalancı olmadığımı

umarak. "Bana aksini söyleyen bir not bıraktı."

"Ciddi misin? Bu..." Bunun şok edici olduğunu söyleyemeden kelimelerim uçup gitti. Bir bakıma, değildi. En büyük kız kardeşim her zaman babamız gibi biraz koşucu olmuştu. Konuyu değiştirdim. "Adı ne?" Minik kıza bakarak sordum.

"Eğer yapacaksa insanlara söylemenin bir anlamı yok..." Sesi çatallaştı. Elleri yumruk oldu ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında

Soğuk bakışlarında bir şeyler değişti. Bir anlığına, çocuğunun yaşamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmasını izlerken hissetmesine izin verdi. Başını eğdi ve fısıldadı, "Eğer ölecekse."

"O hâlâ burada Graham," diye söz verdim, başımla ona doğru işaret ederek. "Hâlâ burada ve çok güzel."

"Ama ne kadar süre için? Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum." "Şanslısın ki ben bir umutçuyum."

Elleri o kadar sert kenetlenmişti ki derisi kıpkırmızı olmuştu. "Seni burada istemiyorum," dedi bana doğru dönerek. Bir an için, istenmediğim halde burada kalarak ne kadar saygısızlık ettiğimi düşündüm.

Ama sonra titrediğini fark ettim.

Kızına bakarken, bilinmeyene bakarken vücudunda küçük bir titreme vardı. İşte tam o anda onu bırakamayacağımı anladım.

Uzanıp yumruklarını çözdüm ve elini avuçlarımın içine aldım. Çocuğun zorlu bir savaş verdiğini biliyordum ve Graham'ın da savaşta olduğunu söyleyebilirdim. Elini tutarken dudaklarının arasından küçük bir nefesin çıktığını fark ettim.

Sertçe yutkundu ve birkaç saniye sonra elimi bıraktı, ama bu titremesini durdurmaya yetmiş gibi görünüyordu. "Talon," diye fısıldadı, sesi alçak ve korkmuştu, sanki bana onun adını söylemenin ölüm arzusuyla çocuğunu öpmek anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Talon," diye tekrarladım usulca, dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Dünyaya hoş geldin Talon."

Sonra, benim yanımda ilk kez Talon Russell gözlerini açtı.

Graham

"İyi olduğuna emin misin?" Lucy hastanedeki misafirliğini fazla uzattığının farkında olmadan sordu. Son iki haftadır her gün hastaneye geliyor, Talon'u ve beni kontrol ediyordu. Her gün geçtikçe, onun ısrarla gelmesinden daha da rahatsız olmaya başlamıştım. Onu orada istemiyordum ve Jane'i aramak için çiçekçiye uğramamın kötü bir fikir olduğu açıktı.

En kötüsü de ne? Lucy hiç susmadı.

Konuşmayı hiç bırakmayan biriydi. Sanki sahip olduğu her düşüncenin dudaklarından geçmesi gerekiyordu. Daha da kötüsü, her kelimenin pozitif hippi saçmalıklarıyla dolu olmasıydı. Konuşmalarında eksik olan tek şey bir esrar, kaya kristalleri ve bir yoga matıydı.

"İhtiyacınız olursa kalabilirim," diye bir kez daha teklif etti. Talon'un beslenme tüpü çıkarılıyordu ve doktorlar kendi başına yemeye başlayabileceğinden emindi, bu da aylarca süren belirsizlikten sonra doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Gerçekten, Graham. Birkaç saat daha kalmam benim için sorun olmaz." "Hayır. Git."

Başını salladı ve sonunda ayağa kalktı. "Tamam. Yarın tekrar gelirim." "Gelme."

"Graham, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etti. "Burada kalıp sana yardım edebilirim-"

"Anlamıyor musun?" Tersledim. "İstenmiyorsun. Git acımanla başkasını rahatsız et."

Dudakları aralandı ve geriye doğru birkaç adım attı. "Sana acımıyorum." "O zaman kendine a i t bir hayatın olmadığı için kendine acımalısın," dedim.

diye mırıldandım, onunla göz göze gelmiyordum ama yine de göz ucuyla yüzündeki acılı ifadeyi görüyordum.

"Seni gördüğüm anlar oluyor, biliyorsun - ne kadar incindiğini, acını ve endişeni gördüğüm anlar, ama sonra devam ediyorsun ve kabalığınla bunu iptal ediyorsun."

"Beni tanıyormuş gibi davranmayı bırak," dedim ona.

"Kalpsizmişsin gibi davranmayı bırak," diye cevap verdi. Çantasını karıştırıp bir kâğıt kalem çıkardı ve telefon numarasını karaladı. "Al bunu, bana ihtiyacın olursa ya da fikrini değiştirirsen diye. Eskiden dadıydım ve ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim."

"Neden almıyorsun? Senden bir şey istemiyorum."

"Bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmaklarını kalp şeklindeki kolyesinin etrafına sararken başını sallayarak kıs kıs güldü. "Görünüşe göre egoist tavırların işin aslını anlamana engel oluyor. Buraya senin için gelmedim. Seni çok az tanıyorum. Annemin benden istediği son şey kız kardeşlerime göz kulak olmamdı ve Lyric'in kayıp olduğunu görünce kızına göz kulak olmamın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Talon senin sorumluluğunda değil," diye karşı çıktım.

"Belki de değil," dedi. "Ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin, o benim ailem, bu yüzden lütfen gururunuzun ve yersiz öfkenizin sizi ulaşmaktan alıkoymasına izin vermeyin.

bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok," diye bağırdım ona, verici kişiliğinden rahatsız olmuştum. Kendinden bu kadar çok şeyi bu kadar özgürce vermesi ne kadar saçmaydı.

Gözleri kısıldı ve başını eğerek beni incelemeye başladı. Bana bakma şeklinden nefret ediyordum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, sanki ruhumun henüz keşfetmediğim bir parçasını görmüş gibi bakmasından nefret ediyordum. "Seni kim incitti?" diye fısıldadı.

"Ne?"

Bana yaklaştı, sıktığım elimi açtı ve numarasını avuçlarıma bıraktı. "Kim seni bu kadar incitti ve bu kadar üşüttü?"

Gittiğinde gözlerim onu takip etti ama bir kez bile arkasına bakmadı.

Doktorlar ve hemşireler Talon ve benim eve gitme zamanımızın geldiğini söyleyene kadar üç hafta geçti. Araba koltuğunun düzgün bir şekilde monte edildiğinden emin olmak için iki saatten fazla uğraştım ve beş farklı hemşirenin koltuğun güvenli bir şekilde bağlandığından emin olmak için kontrol etmesini sağladım.

Hayatımda hiç bu kadar yavaş sürmemiştim ve Talon'u kontrol etmek için her döndüğümde huzur içinde uyuyordu.

Bunu mahvedeceğim.

Biliyordum. Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir çocuğa bakmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Jane bu konuda harika olurdu. Elbette, hiç çocuk istemedi ama mükemmeliyetçiydi. Dünyadaki en iyi anne olmak için kendini eğitirdi. Talon'a ikimizden birinin bakması söz konusu olduğunda o daha iyi bir seçenek olurdu.

Ona sahip olmam zalimce bir hata gibi geldi.

Araba koltuğunu eve taşırken "*Şşşt,*" diye onu yatıştırmaya çalıştım. Onu arabadan indirdiğim anda ağlamaya başlamıştı ve içim sinirden kasılmıştı.

Acıktı mı? Bezinin değiştirilmesi gerekiyor mu? Çok mu sıcak? Çok mu soğuk? Az önce nefes almayı mı kaçırdı? Ciğerleri yeterince güçlü mü? Geceyi atlatabilecek mi?

Talon beşiğine girdiğinde, ben de beşiğin yanında yere oturdum. Ne zaman hareket etse, ayağa kalkıp onu kontrol ediyordum. Ne zaman hareket etmese, ayağa kalkıp onu kontrol ediyordum.

Bunu mahvedeceğim.

Doktorlar yanılıyordu. Yanıldıklarını biliyordum. Onu henüz eve göndermemeliydiler. O hazır değildi. Ben de hazır değildim. O çok küçüktü ve benim ellerim çok büyüktü.

Onu incittim.

Talon'un hayatına mal olacak bir hata yapabilirdim.

Bunu yapamam.

Cep telefonumu çıkarıp haftalardır aradığım numarayı aradım. "Jane, benim, Graham. Sadece Talon'un evde olduğunu bilmeni istedim. O iyi. Ölmeyecek Jane ve bunu bilmeni istedim. Artık eve gelebilirsin." Telefonu sıkı sıkı tutuyordum, sesim sertti. "Eve gel. Lütfen. Yapamam... Bunu sensiz yapamam. Bunu tek başıma yapamam."

Doktorların Talon'un taburcu edileceğini söylediği andan beri ona defalarca bıraktığım mesajın aynısıydı. Ama yine de Jane geri dönmedi.

O gece hayatımın en zor gecesiydi.

Talon ne zaman çığlık atmaya başlasa, onu durduramıyordum. Onu her kucağıma aldığımda, onu kıracağımdan korkuyordum. Onu her beslediğimde ve

Yemek yemiyordu, sağlığı için endişeleniyordum. Bu baskı çok fazlaydı. Bu kadar küçük biri nasıl olur da yaşam desteği olarak bana güvenebilirdi?

Bir canavar nasıl çocuk yetiştirebilirdi ki?

Lucy'nin onu son gördüğümde sorduğu soru kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Kim beni bu kadar incitti ve bu kadar üşüttü?

"Kim" kısmı kolaydı.

Bulanık olan nedeniydi.

7

On Birinci Doğum Günü

Çocuk karanlık koridorda kıpırdamadan durdu, babasının kendisini fark etmesini isteyip istemediğinden emin değildi. O gece bir süredir evde yalnızdı ve evde sadece kendisi olduğunda kendini daha güvende hissediyordu. Genç çocuk babasının eve sarhoş geleceğinden emindi, çünkü geçmiş ona bunu öğretmişti. Emin olmadığı şey ise bu kez hangi sarhoş versiyonunun ön kapıdan gireceğiydi.

Babası bazen şakacı, bazen de son derece acımasızdı.

Babası eve o kadar acımasız gelirdi ki, çocuk çoğu zaman geceleri gözlerini kapatır ve sarhoş adamın yaptıklarını uydurduğuna kendini inandırır, babasının asla bu kadar soğuk olmayacağını söylerdi. Kendi kendine, hiç kimsenin kendi kanından ve canından bu kadar nefret edemeyeceğini söylerdi - alkolün yardımıyla bile olsa.

Ancak işin gerçeği, bazen en çok sevdiklerimiz geceleri bizi yatıran canavarlardı.

"Buraya gel oğlum," diye seslendi yetişkin adam, çocuğun daha da dikleşmesini sağladı. Kendini oturma odasına attı ve orada babasının bir kadınla oturduğunu gördü. Kadının elleri babasının ellerinin arasında dururken babası sırıttı. "Bu," dedi, gözleri ışıl ışıl, neredeyse parlıyordu, "Rebecca."

Kadın, omuzlarına dökülen çikolata rengi saçları ve kahverengi geyik gözlerinin arasına mükemmel bir şekilde oturan ince burnuyla çok güzeldi. Dudakları dolgun ve kırmızıya boyalıydı ve gülümsediğinde çocuğa annesini hatırlatıyordu.

"Merhaba," dedi Rebecca usulca, sesi nezaket ve yersiz bir güvenle doluydu. Elini çocuğa doğru uzattı. "Sonunda seninle tanışmak harika."

Çocuk ne söyleyeceğinden ya da ne hissedeceğinden emin olamayarak uzakta durdu.

"Peki," diye azarladı babası. "Elini sık. Merhaba de oğlum."

"Merhaba," dedi çocuk fısıltıyla, sanki babasının tuzağına düşmekten endişe ediyormuş gibi.

"Rebecca benim yeni karım, senin yeni annen olacak."

"Benim bir annem var," diye bağırdı çocuk, sesi olması gerekenden daha yüksekti. Boğazını temizledi ve fısıltılı seslerine geri döndü. "Benim bir annem var."

"Hayır," diye düzeltti babası. "O bizi terk etti."

"Seni terk etti," diye karşı çıktı çocuk. "Çünkü sen bir ayyaşsın!" Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama annesinin onu terk edip gideceğini, onu canavarla bırakacağını düşünmenin kalbini ne kadar acıttığını da biliyordu. Annesi onu seviyordu, bundan emindi. Bir gün çok korkmuştu ve bu korku onu uzaklaştırmıştı.

Sık sık onu geride bıraktığının farkında olup olmadığını merak ederdi. Sık sık bir gün geri dönmesi için dua ederdi.

Babası daha dik oturdu ve elleri yumruk oldu. Yüksek sesle konuşan oğluna çıkışmak üzereyken Rebecca elini omzuna koyarak onu yatıştırdı. "Sorun yok. Bu hepimiz için yeni bir durum," dedi ve ellerini onun sırtını ovmak için hareket ettirdi. "Annenin yerini almak için burada değilim. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum ve asla onun yerini almak istemem. Ama bir gün kalbinde bana da bir yer bulacağını umuyorum, çünkü kalpler böyledir - tamamen dolu olduklarını düşündüğünde, bir şekilde biraz daha sevgi eklemek için yer bulursun."

Çocuk sessiz kaldı, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Babasının gözlerindeki öfkeyi hâlâ görebiliyordu ama Rebecca'nın dokunuşundaki bir şey onu sakinleştiriyordu. O, bir şekilde canavarı evcilleştiren bir güzellik gibi görünüyordu.

Sırf bu yüzden, çocuk içten içe onun geceyi ve belki de sabahı da burada geçirmesini umuyordu.

"Şimdi eğlenceli şeylere geçelim," dedi Rebecca, ayağa kalkıp yemek masasına doğru yürürken. Elinde sarı ve yeşil çizgili bir mum taşıyan bir kekle geri döndü. "Söylentilere göre bugün senin on birinci doğum gününmüş. Bu doğru mu?"

Çocuk temkinli bir

şekilde başını salladı.

Kız nereden biliyordu?

Kendi babası bütün gün bundan bahsetmemişti bile.

"O zaman bir dilek tutmalısın." Rebecca, annesinin eskiden yaptığı gibi kocaman gülümsedi. Elini çantasına attı, bir çakmak çıkardı ve alevi yaktı. Çocuk mumun fitilinin yanmaya başlamasını, balmumunun yavaşça mumun kenarlarından aşağıya damlamasını ve buzlanmanın içinde erimesini izledi. "Hadi, mumu üfle ve dileğini dile."

Adam kadının dediğini yaptı ve kadın eskisinden daha da geniş bir şekilde gülümsedi.

Genç çocuk o gece bir hata yaptı ve bunu fark etmedi bile. Mumu söndürmek için ağzını açtığı an ile alevin dağıldığı an arasında her şey o kadar çabuk olmuştu ki.

O bir saniyede, o küçücük zaman aralığında, yanlışlıkla kalbini açtı ve onu içeri aldı.

Doğum gününü hatırlayan son kadın annesiydi ve onu ne kadar çok seviyordu.

Nazik gülümsemesi ve yersiz güveninden, boyalı dudakları ve geyik gözlerinden sevme isteğine kadar ona annesini çok hatırlatıyordu.

Rebecca kalpler ve aşk konusunda yanılmıyordu. Kalpler her zaman yeni bir aşka kucak açardı, ama bu aşk yerleştiğinde, kalp kırıklığı da bazen gölgelerde sürünmeye başlardı.

Gölgelerde, kalp kırıklığı aşkı zehirledi, onu daha karanlık, daha ağır, daha çirkin bir şeye dönüştürdü. Kalp kırıklığı aşkı aldı ve onu parçaladı, aşağıladı,

onu yaraladı. Kalp kırıklığı, bir zamanlar aşka kucak açan kalp atışlarını yavaş yavaş dondurmaya başladı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Rebecca, parmağıyla onun kekinden bir parça alıp ağzına götürerek. "Umarım tüm dileklerin gerçekleşir."

Lucy

Cep telefonum çalmaya başladığında gecenin bir yarısıydı. Richard'ı aramak için yatağımda yuvarlandım ama orada değildi. Koridora doğru baktım, orada bir ışık yanıyordu ve hafif bir caz müziği çalıyordu, bu da onun sanat eserleri üzerinde çalıştığı anlamına geliyordu. Telefonum çalmaya devam etti ve cevap vermek için gözlerimi ovuşturdum. "Alo?" Gözlerimi açık tutmak için elimden geleni yaparak esnedim. Odamdaki perdeler çekiliydi ve içeri hiç güneş ışığı girmiyordu, bu da sabahtan çok uzak olduğumuzu açıkça gösteriyordu.

"Lucille, ben Graham. Seni uyandırdım mı?" diye sordu, sesi titriyordu.

Yatağımda doğrulup bir kez daha esnediğimde arka planda ağlayan bir bebek sesi duydum. "Hayır, sabahın üçünde hep uyanık oluyorum." Kıkırdadım. "Ne oldu? Neyin var?"

"Talon bugün eve geldi."

"Bu harika."

"Hayır," diye cevap verdi, sesi çatlayarak. "Ağlamayı kesmiyor. Yemek yemiyor. Uyuduğunda öldüğünü düşünüyorum, bu yüzden kalp atışlarını kontrol ediyorum.

Bu da onu uyandırıyor ve tekrar ağlamasına neden oluyor. Onu beşiğe koyduğumda, kucağımdayken olduğundan daha yüksek sesle çığlık atıyor. İhtiyacım var... Ben-"

"Adresiniz nedir?"

"Adresiniz yok-" "Graham,

adres, şimdi."

Bana uyarak River Hills'teki evinin adresini verdi, bu da bana en azından bir şey söylüyordu: rahat bir hayat yaşıyordu.

Hızlıca giyindim, dağınık kıvırcık saçlarımı daha da dağınık bir topuz haline getirdim ve Richard'ın oturduğunu gördüğüm oturma odasına koştum. Yoğun bir şekilde karakalem çizimlerinden birine bakıyordu.

"Hâlâ çalışıyor musun?" Ben sordum.

Gözleri bana kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?" Yüzü farklıydı, tüm sakalları tıraş edilmiş, geriye sadece bıyıkları kalmıştı.

"Sakalın yok," diye yorum yaptım. "Ve... bıyığın."

"Evet, ilhama ihtiyacım vardı ve yüzümü tıraş etmenin bir tür ifade yaratacağını biliyordum. Beğendin mi?"

"Bu..." Burnumu oynattım. "Sanatsal mı?"

"Bu sanatçı da tam olarak bunun için çabalıyor. Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Graham az önce beni aradı. Talon'u hastaneden eve getirmiş ve onunla ilgili bir sürü sorun yaşıyor."

"Bu..." Richard kısık gözlerle saatine baktı. Yarattığı karmaşanın içinde bir yerlerde gözlüklerini kaybettiğinden emindim. "Sabahın üçü."

"Biliyorum." Ona doğru yürüdüm ve başının üstünden öptüm. "İşte tam da bu yüzden biraz uyumalısın."

Bana el salladı. "Müzelerde sergilenen insanlar uyumaz Lucy. Yaratırlar."

Güldüm ve ön kapıya doğru yürüdüm. "Pekala, bir süre gözlerin kapalı yaratmaya çalış. Yakında döneceğim."

Graham'ın araba yoluna girdiğimde evinin büyüklüğü karşısında şaşkına döndüm. Elbette River Hills'teki tüm malikaneler göz kamaştırıcıydı ama onunki nefes kesiciydi. Graham'ın mülkü kişiliğine çok benziyordu.

-Dünyanın geri kalanından soyutlanmıştı. Evin ön tarafı ağaçlarla çevriliydi, arka bahçede ise biraz açık alan vardı. Bahçeye dönüştürülmesi gereken alanları işaretleyen çakıl taşlı patikalar vardı, ancak bu alanlarda yabani otlar yükseliyordu. Güzel bir bahçe için harika olabilirdi. Bu alanda var olabilecek eşsiz çiçek ve sarmaşık türlerini hayal edebiliyordum. Tarla parçasının arkasında çok daha gerilere uzanan ağaçlar vardı.

Güneş henüz doğmamıştı ve evi karanlıktı ama yine de çok güzeldi. Verandasının önünde iki büyük aslan heykeli, çatısında ise üç çörten vardı.

Elimde iki fincan kahve ile kapısına doğru yürüdüm ve tam zili çalacakken Graham çoktan gelmiş, beni içeri sokuyordu.

"Çığlık atmayı kesmiyor," dedi, beni selamlamadı, sadece ağlayan bebekle birlikte beni eve doğru aceleyle götürdü. Oturma odasındaki masanın üzerinde duran bir lamba dışında ev zifiri karanlıktı. Tüm pencerelerdeki ağır kırmızı kadife perdeler evi daha da karanlık hissettiriyordu. Beni Talon'un odasına götürdü, küçük kız beşiğinde yatıyordu, bağırırken yüzü kıpkırmızıydı.

"Ateşi yok ve onu sırt üstü yatırdım, çünkü bilirsiniz..." Omuz silkti. "SIDS hakkında çok şey okudum ve yuvarlanamayacağını biliyorum ama ya yanlışlıkla yuvarlanırsa? Ve pek bir şey yemiyor. Ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden kanguru bakımını deneyecektim."

Neredeyse sinirlerine gülecektim, ancak Talon'un sıkıntı içinde olması sorunu vardı. Odaya baktım, küçük kızın yatak odasının benimkinin iki katı büyüklüğünde olduğunu fark ettim. Yere serpiştirilmiş düzinelerce ebeveynlik kitabının belirli sayfaları açılmış, diğer sayfaları ise daha sonra geri dönebilmesi için katlanmıştı.

"Kanguru bakımı nedir?" Ben sordum.

Kitaplardan başımı kaldırdığımda Graham'ın gömleksiz bir şekilde karşımda durduğunu fark ettim. Gözlerim kaslı göğsünde ve karamel teninde dans ettikten sonra kendimi ona aval aval bakmaktan vazgeçmeye zorladım. Bir yazara göre rahatsız edici derecede yakışıklı ve formdaydı. Bir dövme sol kolundan kürek kemiğinin arkasına doğru ilerliyordu ve kolları sanki pazularının kendi pazuları varmış da onlar da kendi pazularını doğurmuş gibi görünüyordu.

Bir an için onun Dwayne Johnson değil de gerçekten bir yazar olup olmadığını düşündüm.

Talon'un tulumunu çıkarıp onu sadece bezle bıraktıktan sonra beşiğe uzandı, ağlayan bebeği kaslı kollarına aldı ve kulağı göğsüne, kalbinin üzerine yaslanırken ileri geri sallanmaya başladı.

"Ebeveyn ve çocuğun ten tene temas ederek bir bağ kurmasıdır. Sanırım en çok annelerde işe yarıyor, gerçi hemşireler denememi söylediler ama anlamsız görünüyor," diye homurdandı ağlaması devam ederken. Onu bir futbol topuymuş gibi tutuyor ve çılgınca sallanıyordu, sanki onu sakinleştirememekten yıkılacak gibiydi.

"Belki de onu tekrar beslemeyi denemeliyiz," diye önerdim. "Biberon yapmamı ister misin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ne kadar sıcak olması gerektiğini bilemezsin."

Gülümsedim, bana olan inançsızlığından rahatsız olmamıştım. "Sorun değil. Al, onu bana ver, sen de gidip şişeyi hazırla." Kaşları çatıldı ve şüpheye düştü.

Kaşlarını çattı ve derinleştirdi. Köşedeki gri kayar koltuğa oturdum ve kollarımı açtım. "Gitmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Talon'u *yavaşça* -çok *yavaşça*- kollarıma yerleştirirken bana, "Başını korumalısın," dedi. "Ve ben dönene kadar kımıldama."

Güldüm. "Sana söz veriyorum, Graham."

Odadan çıkmadan önce bana baktı, sanki bebeğin yerde olmasını ya da saçma bir şey olmasını bekliyormuş gibiydi. Yine de korkuları için onu suçlayamazdım; Graham'ın güven konusunda zor zamanlar geçirdiği anlaşılıyordu, özellikle de kız kardeşim onu terk ettikten sonra.

"Merhaba güzelim," dedim Talon'a, onu sandalyeye oturtup kendime yakın tutarak. Çok güzeldi, neredeyse bir sanat eseriydi. Birkaç hafta önce küçücük bir fıstıktı ve onu son gördüğümden bu yana beş kilo almıştı. Hayatta kalan biriydi, bir umut ışığıydı. Ben sandalyede süzüldükçe o daha da sakinleşiyor gibiydi. Graham odaya döndüğünde, kollarımda huzur içinde uyuyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silktim. "Sanırım bu sandalyeyi gerçekten seviyor."

Yüzünü buruşturdu ve Talon'a uzanarak onu kucağımdan aldı ve uyuyan halini beşiğe yerleştirdi. "Git buradan."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Özür dilerim, yanlış bir şey mi yaptım? İstediğini sanmıştım-"

"Artık gidebilirsin, Lucille. Hizmetlerine artık ihtiyaç kalmadı."

"Hizmetlerim mi?" Soğukluğu karşısında şaşkına dönmüş bir halde "Hizmetlerim mi?" diye sordum. "Sadece yardım etmeye geldim. Beni siz çağırdınız."

"Şimdi seni geri çağırıyorum. Güle güle."

Beni aceleyle ön kapıya götürdü ve tek kelime etmeden dışarı çıkardı. Kapıyı suratıma çarpmadan önce bir teşekkür bile etmedi.

"Sana getirdiğim ve tezgahın üzerinde duran kahveyi içmeyi unutma!" Kapısına vurarak bağırdım. "Siyah, bilirsin, ruhun gibi."

"Seni sabahın üçünde mi çağırdı?" Mari ertesi sabah dükkânın kilidini açarken sordu. Pazar günleri kapalıydık ama önümüzdeki haftaya hazırlanmak için içeri girmiştik. "Kabul, sabahın beşinde beni sıcak yoga için uyandırmaya gelmediğinde mutlu olmuştum ama nerede olduğunu merak ediyordum. Bebek nasıl?"

"Güzel, iyi gidiyor." Onu düşünürken gülümsedim. "O mükemmel."

"Ve o... her şeyi tek başına mı hallediyor?"

"Elinden geleni yapıyor," dedim içeri girerken. "Sanırım mücadele ediyor. Beni araması büyük bir olaydı, bunu söyleyebilirim."

"Seni araması çok garip. Seni neredeyse hiç tanımıyor."

"Kendine ait bir ailesi olduğunu sanmıyorum. Sanırım sahip olduğu son aile babasıydı. Ayrıca, yardıma ihtiyacı olursa diye ona numaramı verdim."

"Sonra da seni kovdu mu?"

"Evet."

Mari gözlerini devirdi. "Bu kesinlikle bir çocuk için istikrarlı bir yaşam düzenine benziyor. Dükkâna girdiğinde onda bir gerginlik olduğunu söyleyebilirim."

"Kesinlikle kaba saba biri ama bence Talon için gerçekten doğru olanı yapmak istiyor. Bir duruma zorlandı ve ona yardım edecek bir ortağı olacağını düşündü ama şimdi her şeyi kendi başına yapıyor."

"Hayal bile edemiyorum," dedi kız kardeşim. "Lyric'in onu öylece terk ettiğine inanamıyorum. Parker'la aramızda olanları gördükten sonra daha düşünceli davranacağını sanırdım."

"Yeni doğan bebeğini hastanede terk etti, Mari. Lyric'in sahip olduğunu düşündüğümüz tüm düşüncelilik pencereden dışarı çıktı ve şimdi boş." Bir insanı hayatınız boyunca tanıyıp sonra onun hakkında hiçbir şey bilmediğinizi fark etmeniz çok çılgıncaydı.

Zaman bir lanetti, ilişkileri yavaş yavaş dış ilişkilere dönüştürüyordu.

Mari başını salladı. "Ne karmaşa ama. Ama daha iyi bir not olarak, sana bir sürprizim var."

"Yeşil smoothie mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sürpriz dedim, iğrenç bir bitki değil. Resmi olarak ek bir çiçekçi işe alıyoruz! Önümüzdeki birkaç hafta içinde birkaç kişiyle görüşeceğim."

Çiçekçi dükkanımızı açtığımızdan beri hep daha fazla personel istihdam etmekten bahsediyorduk, ancak bunu gerçekleştirecek kadar kâr elde edememiştik. Dolayısıyla, artık daha fazla personel istihdam edebilecek aşamaya gelmiş olmamız heyecan vericiydi. Hayalinizin büyümesini izlemekten daha heyecan verici bir şey olamazdı.

Cevap vermek üzereyken ön kapının zili çaldı ve ikimiz de başımızı kaldırdık. "Üzgünüm, aslında bugün açık değiliz-" Elinde bir buket gülle orada duranı gördüğümde cümlemi tamamlayamadım bile.

"Parker," dedi Mari nefes verirken, adı dilinden dökülürken gücü dağılıyordu. Omuzları çökerken ve dizleri bükülürken vücudu fiziksel olarak ona tepki verdi. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi titriyordu ve keşke titremeseydi. Adamın onun üzerinde bıraktığı etkiyi ele veriyordu, belli ki bırakmak istediği etkiyi.

"Ben, um..." Gergin bir şekilde kıkırdadı ve çiçeklere baktı. "Sanırım bir çiçekçiye çiçek götürmek biraz aptalca, ha?"

"Burada ne yapıyorsun Parker?" Sesim ablamınkinden çok daha sertti. Kollarımı kavuşturdum ve bir saniye bile gözümü ondan ayırmadım.

"Seni görmek de güzel Lucy," dedi. "Karımla bir dakika konuşmayı umuyordum."

"Artık bir karın yok," dedim ona. Mari'ye doğru attığı her adımda araya girdim. "Yıllar önce bavulunu toplayıp gittiğinde onu kaybettin."

"Tamam, tamam, yeterince adil. Bunu hak ediyorum," diye cevap verdi. Mari nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak Parker'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne dedin sen?"

"Bir boku hak etmediğini söyledim!" Mari bağırdı, sesi hâlâ titriyordu ama şimdi daha yüksekti. Mari küfür eden biri değildi, bu yüzden son kelime dilinden döküldüğünde, onu gerçekten sarstığını anladım.

"Mari," diye başladı Parker. Mari ona sırtını döndü ama Parker konuşmaya devam etti. "Birkaç hafta önce yedi yıl olacaktı."

Yüzünü ona dönmedi ama vücudunun tepki verdiğini gördüm.

Güçlü kal, kardeşim.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunca zaman sonra buraya boktan bir çiçekle gelmenin gerçekten boktan bir şey gibi göründüğünü biliyorum ama seni özledim."

Vücudu daha fazla tepki verdi.

"Bizi özledim. Ben bir aptalım, tamam mı? Bir sürü boktan hata yaptım. Senden bugün beni geri almanı istemiyorum Mari. Bana aşık olmanı istemiyorum. Ben sadece bir kızın önünde durup benimle kahve içmesini isteyen bir erkeğim."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Ne?" Parker kızgınlığımdan rahatsız olarak sordu.

"O repliği *Notting Hill*'den çalmışsın!"

"Tam olarak değil! Julia Roberts, Hugh Grant'ten kendisini sevmesini istedi. Ben sadece bir fincan kahve i s t e d i m , " diye açıkladı Parker.

Gözlerimi yeterince sert deviremedim. "Her neyse. Git."

"Alınma Lucy ama buraya senin için gelmedim. Mari için geldim ve bana söylemedi-"

"Git," dedi Mari, yüzünü ona dönerken sesi gücünü yeniden keşfediyordu. Güçlü bir meşe ağacı gibi dimdik duruyordu.

"Mari..." Adam ona doğru bir adım attı ve kadın onu durdurmak için elini kaldırdı. "Git dedim, Parker. Söyleyecek bir şeyim yok, ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Sen. Şimdi git."

Çiçekleri tezgâhın üzerine bırakıp gitmeden önce bir an tereddüt etti.

Kapı kapandığı anda Mari tuttuğu nefesi bıraktı ve ben de aceleyle arka odaya gittim.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi arkamdan.

"Adaçayı çubuğunu getiriyorum," diye bağırdım. Biz çocukken annem evimizde bir adaçayı çubuğu bulundurur ve ne zaman bir tartışma çıksa bunu yakardı. Her zaman kavgaların bir yere kötü enerji getirdiğini ve bunu hemen temizlemenin en iyisi olduğunu söylerdi. "Parker'ın enerjisinde iyi olan hiçbir şey yok ve onun olumsuzluğunun hayatımıza tekrar sızmasına izin vermeyi reddediyorum. Bugün olmaz, Şeytan." Adaçayını yaktım ve sallayarak dükkânın içinde yürüdüm.

"Şeytan demişken," dedi Mari, çalmaya başlayan cep telefonumu açarken.

Elimi uzattım ve ekranda Graham'ın adı belirdi. Temkinli bir şekilde cevap verdim ve adaçayı çubuğunu kız kardeşime uzattım.

"Alo?"

"Sandalye çalışmıyor."

"Ne?"

"Sandalyenin işe yaramadığını söyledim. Bana kayar sandalyeyi sevdiğini ve onu bu şekilde uyuttuğunu söylemiştin ama işe yaramıyor. Sabahtan beri deniyorum ama uyumuyor. Zorlukla yemek yiyor ve..." Yumuşak bir sesle tekrar konuşmadan önce sözleri bir an için kesildi. "Geri gel."

"Affedersiniz?" Şaşkınlıkla tezgâha yaslandım. "Beni evinden kovdun."

"Biliyorum."

"Tüm söyleyebileceğin bu mu? Bildiğiniz bu mu?"

"Dinle, eğer yardıma gelmek istemiyorsan, tamam. Sana ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun. Bu yüzden arıyorsun." Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kapattım. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

"Tamam."

Yine teşekkür etmedi.

"Lucille?"

"Evet?"

"On beş olsun."

Graham

Lucy eski püskü bordo arabasıyla evime yanaştı ve o daha aracından inmeden ben kapıyı açtım. Talon'u kollarımın arasına aldım ve rahatsızlığından dolayı ağlarken onu salladım.

"Yirmi beş dakika oldu," diye azarladım onu.

Sadece gülümsedi. Her zaman gülümserdi.

Bana geçmişimi hatırlatan bir gülümsemesi vardı, umut dolu güzel bir gülümseme.

Umut, zayıf bir adamın hayatın sorunlarına karşı bulduğu çareydi. Bunun doğru olduğunu sadece yaşadığım geçmişten biliyordum. "Ben buna modaya uygun bir şekilde geç kalmak diyorum."

O yaklaştıkça ben daha da gerildim. "Neden ot gibi kokuyorsun?"

Güldü. "Ot değil, adaçayı. Onu yakıyordum."

"Neden adaçayı yakıyordun?"

Sinsi bir sırıtış onu buldu ve omuz silkti. "Seninki gibi negatif enerjiyle savaşmak için."

"Doğru ya, hippi ucube. Eminim sen de yanında kristaller ve taşlarla seyahat ediyorsundur."

Hiç çaba harcamadan omzunun üstündeki çantasına uzandı ve bir avuç kristal çıkardı.

Çünkü *tabii ki* o yaptı.

"İşte." Uzandı, Talon'u ellerimden aldı ve onu sallamaya başladı. "Dinlenmen gerek. Ben ona göz kulak olurum." Talon'un Lucy'nin kollarındayken zahmetsizce sakinleşiyor gibi görünmesinden duyduğum suçluluk duygusu çok güçlüydü.

"Uyuyamıyorum," dedim ona.

"Hayır, yapabilirsin. Bunu yapmamayı seçiyorsun çünkü kızının başına bir şey gelebileceği paranoyasına kapılıyorsun ki bu da eminim pek çok yeni ebeveynin yaşadığı çok makul bir tepki. Ama şu anda yalnız değilsin Graham. Ben buradayım."

Tereddüt ettim ve omzumu hafifçe dürttü. "Git. Bunu yapabilirim."

"Daha önce dadılık yaptığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bir çift ikiz ve küçük kardeşleri. İlk haftadan okula gidene kadar oradaydım. Graham, sana söz veriyorum, Talon iyi."

"Tamam." Elimi kıllı çeneme götürdüm ve yatak odama doğru ilerlemeye başladım. Duş kulağa hoş geliyordu. En son ne zaman duş aldığımı ya da yemek yediğimi hatırlayamıyordum. *En son ne zaman yemek yemiştim? Buzdolabımda yiyecek var mıydı? Buzdolabım hâlâ çalışıyor mu?*

Faturalar.

Faturalarımı ödedim mi? Telefonum henüz kapanmadı, bu iyiye işaret çünkü sabah Talon'un çocuk doktorunu aramam gerekiyor.

Doktor.

Doktor randevusu. Doktor randevularını ayarlamalıyım. Dadı mı?

Dadılarla görüşmem lazım.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Lucy bana. "Ben bir şey söylemedim."

"Hayır, ama uyumak yerine yapabileceğin her şey zihninde dönüp duruyor. Üretken olabilmen için önce dinlenmen gerek ve Graham?"

Bana doğru bakan nazik gözlerini görmek için döndüm. "Evet?"

"Kızınızla ilgili her şeyi doğru yapıyorsunuz."

Boğazımı temizledim ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. *Çamaşır - en son ne zaman çamaşır yıkamıştım?* "Sürekli ağlıyor. Benimle mutlu değil."

Lucy güldü, başını geriye doğru savurduğu ve gülümsemesinin çok uzadığı türden bir gülüştü bu. Çok yüksek sesle ve yanlış zamanlarda gülüyordu. "Bebekler ağlar, Graham. Bu çok normal. Bu her ikiniz için de yeni bir şey. Bu yepyeni bir dünya ve ikiniz de uyum sağlamak için elinizden geleni yapıyorsunuz."

"Seninle ağlamıyor."

"Güven bana." Lucy sırıtarak elindeki biraz sakin Talon'a baktı. "Ona birkaç dakika ver ve benimle yer değiştirmen için sana yalvaracağım, o yüzden git. Ben onu geri vermeden önce git biraz dinlen."

Başımı salladım ve çıkmadan önce bir kez daha boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bu sabah seni itme şeklim. Kaba bir davranıştı ve bunun için özür dilerim."

Başını eğdi ve sorgulayan gözlerle bana baktı. "Neden zihninde milyonlarca kelime dolaşıyormuş gibi hissediyorum ama sen sadece belli bir sayının kaçmasına izin veriyorsun?"

Cevap vermedim.

Gittikçe daha da üzülen kızımı sallarken ona bakarken Lucy gülümsedi ve bana göz kırptı. "Gördün mü? Sana söylemiştim. Sadece bebek gibi davranıyor. Bir süre onunla ben ilgileneceğim. Sen git ve kendinle ilgilen."

Zihnimde ona teşekkür ettim ve o da beni duymuş gibi gülümsedi.

Başımı yastığa koyduğum anda derin bir uykuya dalmıştım. Gerçekten dinlenebileceğim bir an bulana kadar bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum. Sanki bedenim yatağımın içinde erimiş ve uyku beni bütünüyle yutmuştu. Hiçbir kabus ya da rüya beni bulamadı ve bunun için minnettardım.

Talon'un çığlıklarını duyana kadar yatağımda dönüp durdum. "Jane, onu yakalayabilir misin?" Yarı uykulu bir halde fısıldadım. Sonra gözlerim açıldı ve yatağımın diğer tarafına baktım - hala tamamen yapılmıştı, çarşaflarda kırışıklık yoktu. Elim, bana bu işte yalnız olduğumu hatırlatan boş noktayı sıyırıp geçti.

Yataktan çıktım ve koridorlarda yürürken yumuşak bir fısıltı duydum.

"İyisin, iyisin."

Çocuk odasına yaklaştıkça nazik ses beni daha da sakinleştiriyordu. Kapı aralığında durmuş, Talon'u kucağına alıp besleyen Lucy'yi izliyordum.

Belki birçok açıdan boş yatağıma bakmak Jane'in gittiğini hatırlatıyordu ama Lucy'yi karşımda görmek yalnız olmadığımı hatırlatan küçük bir şeydi.

"O iyi mi?" Lucy'nin şaşkınlıkla dönmesini sağlayarak sordum.

"Oh, evet. Sadece açım, hepsi bu." Gözleri vücudumda gezindi. "Görüyorum ki artık lağım gibi kokmuyorsun."

Ellerim hâlâ nemli olan saçlarımda gezindi. "Evet, hızlı bir duş aldım ve biraz kestirdim."

Başını salladı ve bana doğru yürüdü. "Onu beslemek

ister misin?" "Hayır. O..."

Lucy başıyla beni sandalyeye doğru yönlendirdi. "Otur." İtiraz etmeye başladım ama başını salladı. "*Şimdi.*"

Bana söylediği gibi yaptım ve oturduğumda bebeği kollarıma bıraktı. Bu değişim gerçekleştiği anda Talon ağlamaya başladı ve ben de onu hemen Lucy'ye geri vermeye çalıştım ama Lucy onu almayı reddetti.

"Onu kırmayacaksın."

"Onu kucağıma almamdan hoşlanmıyor. Rahat değil."

"Hayır, rahat değilsin ama bunu yapabilirsin Graham. Sadece nefes al ve enerjini sakinleştir."

Yüzümü buruşturdum. "Hippi tuhaf tarafın ortaya çıkıyor."

"Ve korkun belli oluyor," diye karşı çıktı. Eğildi, Talon'un biberonunu elime verdi ve onu beslememe yardım etti. Birkaç dakika sonra Talon içmeye ve sakinleşmeye başladı, yorgun gözleri kapanıyordu. "Onu kırmayacaksın Graham."

İznim olmadan zihnimi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Her dokunuşumun Talon'un sonunu getireceğinden korkuyordum. Babam bir keresinde bana dokunduğum her şeyi mahvettiğimi söylemişti ve bebeğim için de durumun b ö y l e o l a c a ğ ı n d a n emindim.

Bırakın onu büyütmeyi, biberonu bile zor içiriyordum.

Talon'u beslememe yardım ederken Lucy'nin eli hâlâ benimkine sarılıydı. Dokunuşu yumuşak, nazik ve misafirperver olmayan ruhuma şaşırtıcı derecede misafirperverdi.

"En büyük umudunuz nedir?"

Sorusu karşısında kafam karıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hayata dair en büyük umudunuz nedir?" diye tekrar sordu. "Annem çocukken biz kızlara hep bu soruyu sorardı."

"Ben... Ben umut etmiyorum."

Dudakları büküldü ama cevabımdaki hayal kırıklığını görmezden geldim. Ben umut edecek bir adam değildim; ben sadece var olan bir adamdım.

Talon biberonunu bitirdiğinde onu Lucy'ye verdim, o da gazını çıkardıktan sonra beşiğine geri yatırdı. İkimiz de beşiğin üzerinde durmuş, dinlenen çocuğa bakıyorduk ama Talon doğduğundan beri midemde olan düğüm hâlâ yerindeydi.

Daha derin bir uykuya dalmadan önce yüzünde küçük bir huysuz ifadeyle biraz döndü. Gözleri kapalıyken rüya görüp görmediğini ve bir gün en büyük umuda sahip olup olmayacağını merak ettim.

"Vay canına," dedi Lucy, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Kesinlikle senin kaşlarını çatmış."

Kıkırdadım ve bana doğru dönmesini sağladım.

"Özür dilerim, siz az önce..." Parmağıyla beni işaret etti ve kolumu dürttü. "Graham Russell az önce güldü mü?"

"Yanlış bir karar. Bir daha olmayacak," dedim kuru bir sesle, dik durarak.

"Ah, öyle olmasını ne kadar isterdim." Birbirimizden birkaç santim uzakta dururken gözlerimiz kilitlendi, ikimiz de hiçbir kelime bulamadık. Sarı saçları sık bukleler halindeydi ve bu onun doğal hali gibi görünüyordu; cenazede bile saçları dağınıktı.

Bir şekilde güzel bir karmaşa.

Sol omzunun üzerinden gevşek bir bukle düşmüştü ve ona takılan bir şey gördüğümde onu hareket ettirmek için uzandım. Elim ona yaklaştıkça gerildiğini fark ettim. "Graham," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve gözlerini kapattı, gerginliği açıkça görülüyordu. "Arkanı dön," diye emrettim.

"Ne? Neden?"

"Sadece yap," dedim ona. Kaşlarını kaldırdı ve ben de "Lütfen" demeden önce gözlerimi devirdim. Dediğimi yaptı ve ben yüzümü buruşturdum. "Lucille?" Ona doğru eğilerek fısıldadım, ağzım kulağından birkaç santim uzaktaydı.

"Evet, Graham Cracker?"

"Sırtının her yerinde kusmuk var."

"Ne?!" diye haykırdı, Talon'un tükürüğüyle kaplanmış sundress'inin arkasını görmeye çalışarak daireler çizdi. "Aman Tanrım," diye inledi.

"Senin saçında da var."

"Oh, beni geriye doğru becer." Sözlerini fark etti ve ağzını kapattı. "Özür dilerim, yani, kahretsin. Sadece gerçek dünyaya kusmuk içinde dönmemeyi umuyordum."

Neredeyse yine gülecektim. "Duşumu kullanabilirsin ve ben bunu çamaşır makinesine atarken sana birkaç kıyafet ödünç verebilirim."

Gülümsedi, sık sık yaptığı bir şeydi bu. "Talon'a yardım etmek için birkaç saat daha kalmamı istemenin sinsi yolu bu mu?"

"Hayır," dedim sertçe, yorumundan rahatsız olmuştum. "Bu çok saçma."

Sırıtışı düştü ve güldü. "Sadece şaka yapıyorum Graham. Her şeyi bu kadar ciddiye alma. Biraz gevşe. Ama evet, eğer sorun olmazsa teklifini kabul etmek isterim. Bu benim şanslı elbisem."

"Üzerinde kusmuk varsa o kadar şanslı olamaz. Şans tanımınız yanlış."

"Vay canına." Lucy ıslık çalarak başını salladı. "Caziben neredeyse mide bulandırıcı," diye alay etti.

"Ben öyle demek istemedim..." Sözlerim kesildi ve gülümsemeye devam etse de alt dudağındaki küçük titremeyi gördüm. Onu kırmıştım. Elbette onu gücendirmiştim, bilerek değil ama yine de olmuştu. Daha uzun durmadan önce yer değiştirdim. Daha fazlasını söylemeliydim ama aklıma hiçbir kelime gelmedi.

"Sanırım yıkamak için eve gideceğim," dedi ve çantasına uzanırken sesi alçaldı.

Anlayışla başımı salladım; ben de yanımda kalmasını istemezdim. O dışarı çıkarken ben konuştum. "Kelimelerle aram iyi değildir."

Arkasını döndü ve başını salladı. "Hayır, kitaplarınızı okudum ve kelimelerle aranız çok iyi, neredeyse fazla iyi. Eksik olan şey insan ilişkileri."

"Çok fazla kafamın içinde yaşıyorum. İnsanlarla çok sık iletişim kurmuyorum." "Peki ya kız kardeşim?"

"Çok fazla konuşmadık."

Lucy güldü. "Eminim bu zor bir ilişki yaratıyordur."

"Memnun olmaya yeterince yaklaşmıştık."

Başını ileri geri salladı ve gözleri kısıldı. "Aşık olan hiç kimse memnuniyetten daha azına sahip olmamalı."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki?" Cevap verdim. Bakışlarından taşan hüzün beni yerimden oynattı.

Gözlerini kırptığında üzüntüsü gitmişti. Bu duyguyu çok uzun süre yaşamamasını takdir ettim. "İnsani becerilerinize ne yardımcı olur biliyor musunuz?" diye sordu. "Gülümsemek."

"Gülümsüyorum."

"Hayır." Güldü. "Kaşlarını çatıyorsun. Kaşlarını çatıyorsun. Yüzünü buruşturuyorsun. Hepsi bu kadar. Bir kere bile gülümsediğini görmedim."

"Bunu yapmak için geçerli bir sebeple karşılaştığımda, sizi bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz. Bu arada, sizi kırdığım için özür dilerim. Biraz soğuk davranabildiğimi biliyorum."

"Yılın yetersiz ifadesi." Güldü.

"Fazla konuşmadığımı biliyorum ve söylediklerim de genelde yanlış şeyler oluyor, bu yüzden sizi kırdığım için özür dilerim. Talon'a ve bana vermekten başka bir şey yapmadınız, bu yüzden biraz şaşırdım. İnsanların sadece vermek için vermesine alışık değilim."

"Graham-"

"Durun, her şeyi mahvedecek başka bir şey söylemeden önce bitireyim. Sadece bugün ve hastane ziyaretleri için teşekkür etmek istedim. Başa çıkılması kolay biri olmadığımı biliyorum ama yine de yardım etmiş olmanız benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Bir şey değil." Alt dudağını ısırdı ve benimle tekrar konuşmadan önce maktub kelimesini tekrar tekrar mırıldanırken inledi. "Dinle, sonunda gerçekten pişman olabilirim ama istersen sabahları işten önce uğrayabilirim, sonra da yardıma gelebilirim. Bir noktada bir sonraki en çok satan kitabını yazmaya geri dönmek zorunda kalacağını biliyorum ve sen yazarken ona göz kulak olabilirim."

"Ben... Hizmetleriniz için size ödeme yapabilirim."

"Bu hizmet değil Graham, bu yardım ve senin parana ihtiyacım

yok." "Sana para ödersem kendimi daha iyi hissederim."

"Ve eğer yapmazsan kendimi daha iyi hissederim. Ciddiyim. Ciddi olmasaydım teklif etmezdim."

"Teşekkürler, peki Lucille?"

Bir kaşını kaldırdı, yorumumu bekliyordu. "Çok

güzel bir elbise."

Parmak uçlarında hafifçe döndü. "Kusmuk falan mı?"

"Kusmuk ve her şey."

Bana doğru bakmadan önce bir an için başını eğdi. "Aynı anda hem sıcak hem de soğuksun ve hayatım boyunca seni anlayamıyorum. Seni nasıl okuyacağımı bilmiyorum Graham Russell. İnsanları okuyabildiğim için kendimle gurur duyuyorum ama sen farklısın."

"Belki de anlamını anlamak için sayfayı sonuna kadar çevirmeniz gereken romanlardan biriyim."

Gülümsemesi gerildi ve kusmuğu temizlemek için banyoya doğru geri geri yürümeye başladı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bir yanım nasıl bittiğini görmek için son sayfaya atlamak istiyor ama spoiler vermekten nefret ederim ve iyi bir gerilimi severim." Temizliğini bitirdikten sonra fuayeye yöneldi. "Bu gece bana ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek için mesaj atarım, yoksa yarın sabah erkenden uğrarım, Graham?"

"Evet?"

"Gülümsemeyi unutma."

Lucy

Sonraki birkaç hafta çiçek aranjmanları ve Talon etrafında döndü. Monet'nin Bahçeleri'nde olmadığım zamanlarda Graham'a yardım ediyordum. Ne zaman evine gitsem, neredeyse hiç konuşmuyorduk. Talon'u bana verir, sonra ofisine geçer, kapıyı kapatır ve yazmaya başlardı. Çok az konuşan bir adamdı ve öğrendiğim bir şey varsa o da az konuşmasının sert olduğuydu. Bu yüzden sessizliği bana zarar vermiyordu.

Aksine, bana huzur verdi.

Bazen ofisinin önünden geçerken Lyric'e sesli mesaj bıraktığını duyuyordum. Her mesaj Talon'un hayatıyla ilgili güncel bilgiler içeriyor, iniş ve çıkışlarını detaylandırıyordu.

Bir Cumartesi akşamı Graham'ın evinin önüne geldiğimde, garaj yolunda kahverengi bir steyşın arabanın durduğunu görünce biraz şaşırdım. Arabamı park ettim, ön kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım.

İleri geri sallanarak beklerken, içeriden gelen kahkahaları duyduğumda kulaklarım diken diken oldu.

Gülüyor musunuz?

Graham Russell'ın evinden mi?

Kapı açılmadan saniyeler önce bir ses, "Bir dahaki gelişimde daha az yağ ve daha çok kas sahibi olmanı istiyorum," dedi. Adamı gördüğümde kocaman gülümsedim. "Oh, merhaba genç bayan," dedi neşeyle.

"Profesör Oliver, değil mi?"

"Evet, evet, ama lütfen bana Ollie de. Sen Lucille olmalısın." Tokalaşmak için elini uzattı, ben de kendi elimi uzattım.

"Bana Lucy diyebilirsin," dedim ona. "Graham Lucy'nin çok gayri resmi olduğunu düşünüyor ama ben oldukça gayri resmi bir kızım." Birkaç adım geride duran ve tek kelime etmeyen Graham'a gülümsedim.

"Ah, Graham, resmi beyefendi. Yıllardır bana Profesör Oliver demeyi bırakması için uğraşıyorum ama o bana Ollie demeyi reddediyor. Bunun çocukça olduğunu düşünüyor."

Graham, "Bu çocukça," diye ısrar ederek Ollie'nin kahverengi fötr şapkasını aldı ve işaretle ona uzattı. "Uğradığınız için teşekkürler, Profesör Oliver."

"Elbette, elbette. Lucy, seninle tanışmak bir zevk. Graham senden övgüyle bahsediyor."

Güldüm. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Ollie burnunu oynattı ve kıs kıs güldü. "Doğru, doğru. Senin hakkında pek bir şey söylemedi. Bu yönden biraz sessiz bir pislik, değil mi? Ama görüyorsun ya Lucy, sana bir sır vereyim."

"Alabileceğim her türlü sırrı ve ipucunu duymak isterim."

"Profesör Oliver," dedi Graham sertçe. "Gitmeniz gereken başka bir işiniz olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Oh, hırçınlaşıyor, değil mi?" Ollie güldü ve konuşmaya devam etti. "Ama Bay Russell'la başa çıkmak için size bir ipucu vereyim: Ağzıyla pek bir şey söylemez ama gözleriyle her şeyi anlatır. Eğer dikkatle izlerseniz, gözleri size nasıl hissettiğini tam olarak anlatacaktır. O gerçekten açık bir

Eğer onun dilini okumayı öğrenirseniz kitap okuyun ve ona sizi sorduğumda iyi olduğunuzu söyledi ama gözleri bana sizin için minnettar olduğunu söyledi. Lucy, kahverengi geyik gözlü kız, Graham söylemese bile senin için dünyaları düşünüyor."

Başımı kaldırıp Graham'a baktım, dudaklarında bir çatıklık vardı ama gözlerinde kalbimi eriten küçük bir yumuşaklık kıvılcımı da vardı. Talon'un bakışlarında da aynı güzellik vardı.

"Pekala, ihtiyar, sanırım senin saçmalıklarından bıktık.
Belli ki misafirliğinizi fazla uzatmışsınız."

Sırıtışı iyice yayılmıştı ve Graham'ın soğukluğu onu hiç etkilememişti. "Ve yine de beni geri çağırmaya devam ediyorsun. Haftaya görüşürüz evlat ve lütfen daha az yağ, daha çok kas. Bunun çok üzerindeyken ortalama bir yazıyla kendini küçümsemeyi bırak." Ollie bana döndü ve hafifçe eğildi. "Lucy, benim için bir zevkti."

"O zevk bana aitti."

Ollie yanımdan geçerken şapkasını eğdi ve arabasına doğru giderken ıslık çaldı.

Graham'a gülümsedim, o da bana gülümsemedi. Fuayede birkaç dakika sessizce durduk, sadece birbirimize baktık. Garip olduğu kesindi.

"Talon uyuyor," dedi bakışlarını benimkinden ayırarak. "Oh,

tamam."

Gülümsedim.

Yüzünü
buruşturdu.

Her zamanki
gibi.

"Eğer sorun olmazsa gidip güneş odanızda biraz meditasyon yapabilirim. Bebek telsizini yanıma alırım ve Talon uyanırsa onu kontrol ederim."

Bir kez başını salladı ve tekrar konuşmadan önce yanından geçip gittim. "Saat akşamın altısı."

Arkamı döndüm ve bir kaşımı kaldırdım. "Evet, öyle." "Akşam yemeğini saat altıda ofisimde yerim."

"Evet, biliyorum."

Boğazını temizledi ve ayakkabılarının içinde kıpırdandı. Başını kaldırıp bana bakmadan önce bakışları birkaç kez yere düştü. "Profesör Oliver'ın karısı Mary bana iki haftalık dondurulmuş yemek gönderdi."

"Vay canına, çok tatlıymış."

Bir kez başını salladı. "Evet. Yemeklerden biri şu anda fırında ve her bir tavayı birden fazla kişiye yetecek kadar yaptı."

"Oh." Bana bakmaya devam etti ama bir şey söylemedi. "Graham?"

"Evet, Lucille?"

"Bu akşam seninle yemek yememi mi istiyorsun?"

"Eğer istersen, yeterince var."

Rüya görüp görmediğimi merak ettiğim için bir an kararsızlık yaşadım ama yeterince hızlı cevap vermezsem o anın bir anda geçip gideceğini biliyordum. "Çok isterim."

"Herhangi bir gıda alerjiniz var mı? Vejetaryen misiniz? Glütensiz? Laktoz intoleransınız var mı?"

Güldüm, çünkü Graham'la ilgili her şey çok kuru ve ciddiydi. Her bir maddeyi sıralarken yüzündeki ifade o kadar sert ve yoğundu ki kendi kendime kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Hayır, hayır, ne olursa olsun iyi olacak."

"Lazanya," dedi, sesi sanki iyi olmayabilirmiş gibi yükselmişti. "Sorun değil."

"Emin misin?"

Kıs kıs güldüm. "Graham Cracker, eminim."

Herhangi bir duygu belirtisi göstermedi, sadece başını salladı. "Masayı hazırlayayım."

Yemek masası inanılmaz büyüktü, on iki kişinin oturabileceği büyüklükteydi. Tabak ve çatal bıçak takımlarını masanın iki ucuna yerleştirdi ve bana oturmamı işaret etti. Yemeği servis ederken ve kendisi de diğer uçtaki koltuğuna otururken ortalık rahatsız edici bir sessizlik içindeydi.

Graham'ın evinde çok fazla ışık yoktu ve çoğu zaman perdeler çekiliydi, güneş ışığının içeri girmesine hiç izin vermiyordu. Mobilyaları da karanlık ve seyrekti. Rengârenk kıyafetlerim ve uçuk kaçık sarı saçlarımla evdeki en parlak eşyanın ben olduğuma emindim.

"Dışarıda hava güzel, Wisconsin'de bir bahar günü için," dedim birkaç dakikalık rahatsız edici sessizlikten sonra. Hava durumu konuşması yavanlığın en yavanıydı ama aklıma gelen tek şey buydu. Geçmişte bu tür havadan sudan konuşmalar her zaman durumu hafifletmeye yardımcı olmuştu.

"Öyle mi?" diye mırıldandı ilgisiz bir şekilde. "Dışarı

çıkmadım." "Oh. Şey, öyle."

Hiç yorum yapmadı, sadece yemeğini yemeye devam etti.

Hmph.

"Dışarıya bir bahçe yapmayı düşündünüz mü?" diye sordum. "Bir şeyler ekmeye başlamak için mükemmel bir zaman ve çok güzel bir arka bahçeniz var. Tek ihtiyacın olan biraz süsleme ve burayı gerçekten aydınlatabilirsin."

"Bununla ilgilenmiyorum. Para israfı olur." "Oh.

Peki, tamam."

Hmph.

Son bir kez daha deneyerek, "Ollie tatlı birine benziyor," dedim. "Çok iyi bir adam, değil mi?"

"Olduğu şeye göre gayet iyi," diye mırıldandı.

Başımı eğip bakışlarını izledim ve Ollie'nin benimle paylaştığı ipucunu uyguladım. "Ona gerçekten değer veriyorsun, değil mi?"

"O benim üniversite profesörümdü ve şimdi de yazı koçum olarak hizmet veriyor - ne daha fazlası ne de daha azı."

"Onunla güldüğünüzü duydum. Pek fazla insanla gülmezsin ama onunla güldüğünü duydum. Espri anlayışın olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyorum."

"Doğru, tabii ki," diye kabul ettim, yalan söylediğini biliyordum. "Ama sanki ikiniz yakınmışsınız gibi görünüyordu."

Cevap vermedi ve bu da tartışmamızın sonu oldu. Yemeğe sessizlik içinde devam ettik ve bebek telsizi Talon'un ağladığını bildirdiğinde ikimiz de onu kontrol etmek için ayağa fırladık.

"Ben onu yakalarım," dedik hep bir ağızdan.

"Hayır, ben-" diye başladı ama ben başımı salladım.

"Bu yüzden buradayım, unuttun mu? Yemeğinizi bitirin ve benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Başını salladı ve ben de Talon'u kontrol etmeye gittim. Gözleri kocaman açılmıştı ve ağlamayı bırakmıştı, gözyaşlarının yerini yüzünde küçük bir gülümseme almıştı. Graham'ın sırıtışının nasıl görüneceğini hayal etmiştim. Onun için bir biberon hazırlayıp onu beslemeye başladığımda Graham odaya girdi ve kapı çerçevesine yaslandı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Sadece aç."

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Profesör Oliver'ın gürültülü bir kişiliği var. İleri görüşlü, konuşkan ve zamanın yüzde doksan dokuzunda saçmalayan biri. Karısının ya da kızının onun saçmalıklarına ve çılgınlıklarına nasıl katlandıklarını hiç bilmiyorum. Seksenli yaşlarındaki bir adam için çocuk gibi davranıyor ve çoğu zaman iyi eğitimli bir palyaço gibi görünüyor."

"Oh." En azından benden hoşlanmıyor gibi göründüğü kadar herkesten hoşlanmadığını biliyordum.

Graham'ın başı öne eğildi ve birbirine kenetlediği parmaklarına baktı. "Ve o tanıdığım en iyi adam ve arkadaş."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti ve böylece Graham Russell bir saniyenin küçük bir bölümünde bana kalbinin bir parçasını gösterdi.

O gece on bir civarında Talon'un odasını temizlemeyi bitirdim ve Graham'ın yazı yazdığı ofisine gittim, odak noktası tamamen kelimelerine yakınlaştırılmıştı.

"Hey, ben eve gidiyorum."

Bir an durdu, cümlesini yazmayı bitirdi ve bana döndü. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Lucille."

"Elbette. Bu arada uyarayım, Cuma günü gelebileceğimi sanmıyorum. Erkek arkadaşımın bir sanat sergisi var, o yüzden orada olmam gerekecek."

"Oh," dedi, alt dudağında küçük bir seğirme oldu. "Tamam."

Çantamın askısını omzuma attım. "Biliyor musun, eğer istersen Talon'u gösteriye getirebilirsin. Onu doktor muayenehanesinden başka yerlere götürmek iyi olabilir."

"Yapamam. Önümüzdeki birkaç bölümü Cumartesi gününe

kadar bitirmem gerekiyor." "Oh, tamam... iyi geceler."

Koridora adımımı attığım anda "Saat kaç?" diye sordu.

"Hmm?"

"Gösteri ne zaman?"

İçimde bir umut yumağı oluştu. "Saat sekizde, sanat müzesinde." Bir

kez başını salladı. "Erken bitirebilirim. Süslü kıyafetler mi?"

Gülümsememi kendime bile saklayamadım. "Siyah kravat."

"Not edildi." Heyecanımı fark etmiş olmalı ki gözlerini kıstı. "Geleceğime dair bir söz vermiyorum. Sadece katılmam durumunda bilgilendirilmeyi tercih ederim."

"Hayır, tabii ki. Her ihtimale karşı seni konuk listesine ekleyeceğim." "İyi geceler, Lucille."

"İyi geceler, Graham Cracker."

Uzaklaşırken, gecenin nasıl ilerlediğini düşünmeden edemedim. Sıradan bir insan için onun etkileşimleri en iyi ihtimalle normal görünebilirdi ama Graham için olağanüstü bir gün olduğunu biliyordum.

Elbette bana gösteriye geleceğine dair bir garanti vermemişti ama küçük de olsa bir şans vardı. Profesör Oliver'ın ziyaretinden sonra böyle bir adam olduysa, içten içe her gün uğraması için dua ediyordum.

Graham'ın kızıyla ilgilenirken bazen onunla birlikte tanık olduğum küçük anlar vardı. O soğuktan daha soğuk olduğunda tutunduğum şey bu anlardı. Çoğu zaman onu gömleksiz, kucağında Talon'la kanepede uzanırken görürdüm. Talon'la bağ kuramamaktan korktuğu için her gün kanguru bakımı yapıyordu. Ama fark edebileceğinden çok daha fazla bağlanmışlardı. Talon ona tapıyordu, tıpkı onun da Talon'a taptığı gibi. Bir keresinde oturma odasında dinlenirken, bebek telsizinden kızının ağlamasını yatıştırmaya çalışırken onunla konuştuğunu duydum.

"Seviliyorsun Talon. Sana her zaman göz kulak olacağıma söz veriyorum. Senin için daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Yanımda dursaydı kalbinin o tarafını asla göstermezdi. Böyle savunmasız bir ruh hali içinde asla görülmezdi. Yine de kızını bu kadar dikkatli sevmekten korkmadığı gerçeği

Evinin sessizliği içimi aydınlattı. Canavarın aslında o kadar da canavar olmadığı ortaya çıktı. O sadece geçmişte incinmiş ve kızının sevgisi sayesinde yavaş yavaş açılan bir adamdı.

Geç gelen bir çiçek teslimatı nedeniyle müzeye saat sekizi biraz geçe vardım ve ışıltılı mor elbisemle içeri girdiğimde zaten orada olan insan sayısı karşısında şok oldum. Richard'ın sergisi müzenin batı ucundaydı ve gelenler sanki New York'taki Met Gala'daymış gibi giyinmişlerdi.

Elbisemi Target'ta indirimde bulmuştum.

Gözlerim odanın içinde Richard'ı aradı ve onu gördüğümde aceleyle yanına gittim. "Selam." Gülümsedim ve iki kadınla sanat eserlerinden biri hakkında yaptığı konuşmaya dahil oldum. Kadınlar yere kadar uzanan kırmızı ve altın rengi elbiseleriyle göz alıcıydı. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve makyajları kusursuzdu.

Richard bana baktı ve yarım bir gülümseme verdi. "Hey, hey, başarmışsın. Stacy, Erin, bu Lucy."

Richard'a yaklaşıp her ikisine de elimi uzattığımda iki bayan beni aşağı yukarı süzdü. "*Kız arkadaşı.*"

"Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum Richie," dedi Erin, dudaklarında hoşnutsuz bir ifadeyle elimi sıkarken.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Stacy.

"Beş yıldır," diye dişlerimi sıktım, sahte bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım.

"Oh," dediler hep bir ağızdan, kelimelerden inançsızlık damlıyordu.

Richard boğazını temizledi, elini belime koydu ve beni uzaklaştırmaya başladı. "Hanımlar, gidip kendinize bir içki alın. Ben Lucy'ye biraz etrafı göstereceğim."

Uzaklaştılar ve Richard hafifçe bana doğru eğildi. "Bu da neydi şimdi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" O etkileşimde tamamen normal olmadığım gerçeğiyle oynamaya çalışarak sordum.

"Bütün o 'bu benim erkeğim, geri çekilin sürtükler' tavırların." "Özür dilerim," diye mırıldandım, daha dik durarak. Kıskanç bir kız değildim ama

O hanımların bana verdiği his çok rahatsız ediciydi; sanki tüm varlığımdan hoşnut değillerdi.

Richard gözlüklerini çıkarıp cep beziyle temizlerken, "Sorun değil, gerçekten," dedi. "Elbisen kısa," dedi Richard, odanın içinde etrafına bakınarak.

Biraz döndüm. "Beğendin mi?"

"Kısa, hepsi bu. Ayrıca, topuklu ayakkabıların parlak sarı ve *gerçekten* Uzun boylu. Sen benden

daha uzunsun." "Ve bu

bir sorun mu?"

"Sadece kendimi biraz küçümsenmiş hissediyorum, hepsi bu. Seni tanıştırdığımda, dev kız arkadaşının yanındaki küçük adam gibi görüneceğim."

"Sadece birkaç santim."

"Ama yine de, bu

küçümseyici."

Sözlerini nasıl karşılayacağımdan emin değildim ve cevap veremeden saçıma yorum y a p t ı .

"Ve saçında gül yaprakları var."

Gülümsedim ve gelmeden önce çiçekçide hazırladığım çiçek tacını okşadım. Güller, laleler ve bebek nefeslerinden oluşuyordu ve

Sol omzumun üzerinde duran büyük bir Fransız örgüsüne yerleştirilmiş saçlarımdan. "Beğendin mi?" diye sordum.

"Sadece biraz çocukça görünüyor," diye cevap verdi gözlüklerini tekrar takarken. "Ben sadece... Sana bu olayın benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğimi sanıyordum Lucy. Kariyerim için."

Gözlerimi kıstım. "Biliyorum. Richard, bunların hepsi inanılmaz. Yaptığın şey inanılmaz."

"Evet, ama bu şekilde giyinmiş olarak gelmeniz biraz tuhaf görünüyor."

Ne diyeceğimi bilemeden dudaklarım aralandı ama ben cevap veremeden, çok önemli bazı kişilere merhaba demesi gerektiğini söyleyerek izin istedi.

Boğazımı temizleyerek tek başıma yürüdüm ve odanın içinde dolaştıktan sonra bara doğru ilerledim, orada hoş bir beyefendi bana gülümsedi. "Merhaba, size ne ikram edebilirim?"

"Farklı bir elbise," diye şaka yaptım. "Ve belki daha kısa bir çift topuklu ayakkabı."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Ve ikimizin arasında, bence odadaki en iyi giyinen sensin, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece bir barmenim, sanatçı değil."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Şimdilik sadece limon dilimli bir su alacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Votka istemediğine emin misin? Burası ciddi miktarda votkaya ihtiyaç duyan bir oda gibi görünüyor."

Güldüm ve başımı salladım. "Aynı fikirde olsam da, zaten yeterince dikkat çektiğimi düşünüyorum. Sarhoş halimin kaçmasına izin vermeme gerek yok." Buzlu su için teşekkür ettim ve arkamı döndüğümde Richard'ın resimlerinden birinin önünde duran bir adamın sırtını gördüm. Yanında dünyanın en güzel çocuğunu taşıyan bir araba koltuğu duruyordu. Onları karşımda görünce içimi bir rahatlık dalgası kapladı. Zordu

Bu iki tanıdık yüzü görmenin bana nasıl güven verdiğini açıklayın.

"Başardın," diye haykırdım ve Talon'un yanına gidip eğilerek alnından hafifçe öptüm.

Graham resme bakmadan önce biraz bana doğru döndü. "Yaptık." Koyu gri kravatlı ve gri manşetli tamamen siyah takım elbisesi içinde dimdik duruyordu. Ayakkabıları sanki gala için yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Saçları biraz jöleyle geriye doğru taranmıştı ve sakalı güzelce bakımlıydı.

"Bu bölümlerinizi bitirdiğiniz anlamına mı geliyor?"

Başını bir kez salladı. "Eve gidince bitiririm."

Göğsüm sıkıştı. Daha işini bile bitirmemişti ama yine de ortaya çıkmak için zaman yaratmıştı.

"Lucille?"

"Evet?"

"Neden çıplak erkek arkadaşının on ikiye on iki metrelik resmine bakıyorum?"

Suyumu yudumlarken kendi kendime kıkırdadım. "Richard'ın içsel düşüncelerini, korkularını ve inançlarını kil, karakalem ve pastel gibi farklı medyumlar kullanarak kendini nasıl gördüğünü ifade etmek için derinlere daldığı bir kendini keşfetme koleksiyonu."

Graham odanın içinde Richard'ın diğer otoportrelerine ve kilden yapılmış eserlerine baktı. "Penisinin bir metre boyundaki heykeli mi bu?" diye sordu.

Rahatsız bir şekilde başımı salladım. "Bu gerçekten de penisinin iki metre boyunda bir heykeli."

"Hımm. Kendine oldukça güveniyor" -başını hafifçe eğdi ve boğazını temizledi- "erkekliğine."

"Güvenin benim göbek adım olduğuna inanmayı seviyorum," diye şaka yaptı Richard, konuşmamıza doğru yürürken. "Üzgünüm, tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ah evet, doğru, özür dilerim. Richard, bu Graham. Graham, bu Richard." "Lucy'nin *erkek arkadaşı,*" dedi Richard, Graham'ın elini sıkmak için uzanırken sözlerini biraz ısırarak. "Yani sen Lucy'nin Gece gündüz kız arkadaşımın vaktini çalıyorsun, ha?"

"Benden çok Talon," diye cevap verdi her zamanki gibi kuru bir sesle.

"Ve sen bir yazar mısın?" Richard, Graham'ın gerçekten de G.M. Russell olduğunu çok iyi bildiği için sordu. "Üzgünüm, romanlarınızı duyduğumdan tam olarak emin değilim. Yayınladığınız hiçbir şeyi okuduğumu sanmıyorum." Garip bir şekilde agresif davranıyor ve durumu rahatsız edici bir hale getiriyordu.

"Sorun değil," diye karşılık verdi Graham. "Yeterince başka insan var, bu yüzden farkındalık eksikliğiniz başarıma zarar vermiyor."

Richard iğrenç bir şekilde yüksek sesle güldü ve Graham'ın omzuna vurdu. "Bu çok komik." Garip bir şekilde kıkırdadı ve sonra ellerini ceplerine soktu. Richard'ın gözleri elimdeki bardağa kaydı ve bir kaşını kaldırdı. "Votka mı?"

Başımı salladım. "Su."

"Güzel, güzel. Bu gece içki içmemen senin için en iyisi, değil mi tatlım?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim ama cevap

vermedim. Graham yüzünü buruşturdu.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Oh, şey, Lucy içtiği zaman, biraz... şapşal olur. İnanır mısınız, çok konuşkan oluyor. Sanki tüm tuhaflıklarını arttırıyor ve bazen başa çıkması zor olabiliyor."

Graham, "Kendi seçimlerini yapabilecek kadar yetişkin görünüyor," diye karşı çıktı.

Richard gülümseyerek, "Ve onun seçimi bu gece içmemekti," diye yanıtladı.

"Eminim kendi adına konuşabilir," dedi Graham, sesi soğuktu. "Ne de olsa ona kendi ses telleri verildi."

"Evet, ama o da tam olarak benim söylediklerimi söylerdi."

Graham zoraki, gergin bir sırıtma yaptı. Hayatım boyunca tanık olduğum en mutsuz gülümsemeydi bu. Graham soğuk bir ifadeyle, "Lütfen izin verin, buradan başka bir yere gitmem gerekiyor," dedi ve araba koltuğunu kaldırıp uzaklaştı.

"Vay canına." Richard alçak sesle ıslık çaldı. "Ne göt herif ama."

Omzunu hafifçe ittim. "O neydi öyle? Biraz agresiftin, sence de öyle değil mi?"

"Şey, özür dilerim. Sürekli onun evinde olman beni ne kadar rahatlatır bilemiyorum."

"Orada yeğenim Talon'a, aileme bakmaya yardım ediyorum.
Bunu biliyorsun."

"Evet, ama onun lanet bir Yunan tanrısına benzediği gerçeğini atlamış gibisin Lucy. Yani, Tanrı aşkına, ne tür bir yazarın kolları Titanik büyüklüğünde olur ki?" Richard kıskançlığı açık ve net bir şekilde haykırdı.

"Yazma sıkıntısı çektiğinde spor yapıyor."

"O yazarı engelleyen çok şey olmalı. Her neyse, buraya gel. Tanışmanı istediğim bazı insanlar var." Koluma girdi ve beni ileriye doğru çekmeye başladı. Graham'ı kontrol etmek için arkamı döndüğümde bir bankta oturmuş, kucağında Talon'la bana doğru bakıyordu. Bakışları yoğundu, sanki aklında milyonlarca düşünce vardı.

Richard beni odanın içinde dolaştırdı ve benden çok daha şık giyinmiş bir grup insanla tanıştırdı. Her seferinde kıyafetimden bahsediyor, kalbim gibi ilginç olduğundan söz ediyordu. Bunu gülümseyerek söylüyordu ama altında yatan çatık kaşları hissedebiliyordum.

"Biraz ara verebilir miyim?" Bana çöpmüşüm gibi bakan bir kadınla konuştuktan sonra sordum.

"Sadece iki kişi daha. Bu önemli - bu gece konuşmamız gereken çift onlar."

Görünüşe göre benim molam beklemek zorunda.

"Bay ve Bayan Peterson," dedi Richard, tokalaşmak için elini uzatarak. "Gelebildiğiniz için çok mutluyum."

"Lütfen bu kadar resmi olma Richard. Bize Warren ve Catherine deyin," dedi beyefendi, ikisi de bizi sıcak gülümsemelerle karşılarken.

"Doğru, elbette. Tekrar söylüyorum, burada olduğun için çok mutluyum."

Catherine'in omuzlarında kürk bir şal vardı ve vücudu pahalı mücevherlerle süslenmişti, bu da gülümsemesini daha da parlatıyordu. Dudakları fuşya rengine boyanmıştı ve kendini bir kraliyet mensubu gibi taşıyordu.

"Bunu hayatta kaçırmazdık, Richard. Sen de Lucy olmalısın." Sırıttı ve elimi kendi elinin içine aldı. "Bu yetenekli adamın hayatındaki kadın hakkında çok şey sordum."

"O benim." Richard'ın yorum yapmamasını umarak boştaki elimle elbisemin alt kısmını çekiştirerek hevessiz bir şekilde güldüm. "Özür dilerim, ikiniz de nereden biliyorsunuz-"

"Bay *Pet-Warren* dünyanın en büyük sanatçılarından biri ve Milwaukee'den, Lucy," diye açıkladı Richard. "Sana ondan defalarca bahsettim."

"Hayır," dedim usulca. "Yaptığından emin değilim." "Evet, unuttum. Eminim sadece unutmuşsundur."

Warren kıkırdadı. "Bunun için endişelenme Lucy. Benim karım da beni günde elli kere unutuyor, öyle değil mi Catherine?"

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" Catherine kocasına göz kırparak şaka yaptı. Her ne kadar birbirlerinden hoşnut olsalar da, Richard'ın bir şekilde

Onları hiç duymadığımdan emin olmama rağmen bana kızdı.

"Peki Richard, kariyerinde bir sonraki adım ne olacak?" Warren sordu.

"Bir arkadaşım tarafından New York'ta bir gösteriye davet edildim" dedi.

"Öyle mi?" O anda bunu duyduğuma şaşırarak sordum. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Aslında bu öğleden sonra oldu," dedi ve eğilip bana bir öpücük verdi. "Tyler'ı hatırlıyor musun? Şehirdeki büyük sanat galasına gidecekti ve onun dairesinde kalabileceğimi söyledi."

"Rosa Sanat Galası mı?" Warren başını sallayarak sordu. "Rosa'da uzun yıllar geçirdim. Sihirli bir hafta. Her sanatçının en az bir kez katılması gerektiğine yemin ederim. En güçlü sanatsal etkilerimden bazılarını o zamanlarda buldum."

"Ve bir sürü beyin hücresini de kaybetti," diye şaka yaptı Catherine. "Boya dumanı, alkol ve marihuana yüzünden."

"Harika olacak, orası kesin," diye onayladı Richard. "Sen

de geliyor musun Lucy?" Warren sordu.

"Oh, hayır. Aslında bir çiçekçi dükkânı işletiyor," diye araya girdi Richard, cevap vermeme fırsat bile vermeden. Zaten davet edilmemiştim bile. "Ama keşke gelebilseydi."

"Çiçekçi misin?" Warren hevesle sordu. "Müzenin burada düzenlediği çiçek sergisi için bir sanatçıyla eşleşmeyi düşünmelisin. Siz bir çiçek aranjmanı yapıyorsunuz, sonra da sanatçı sizin eserinizden yola çıkarak bir resim çiziyor. Oldukça eğlenceli."

"Kulağa harika geliyor," diye kabul ettim.

"Bir sanatçıya ihtiyacınız olursa bana haber verin, ne yapabileceğime bakarım. Eminim senin adını da programa yazdırabilirim." Warren sırıttı.

"Şimdi gecenin en önemli sorusunun zamanı geldi: Ne içiyorsun Lucy?" Catherine sordu.

"Oh, sadece su."

Kolunu benimkine doladı ve benimle birlikte yürümeye başladı. "Bu olmaz. Cin sever misin?" diye sordu.

Ben cevap veremeden Richard konuştu. "Oh, cine bayılır. Eminim siz ne içiyorsanız ondan içecektir."

Dördümüz bara doğru yürümeye başladığımızda Catherine durakladı. "Aman Tanrım, Warren! Warren, *bak*!" Uyuyan Talon'u araba koltuğuna geri koymakta olan Graham'a doğru başıyla işaret etti. "Bu G.M. Russell mı?"

Warren elini cebine attı ve gözlüğünü çıkardı. "Sanırım öyle."

"Çalışmalarını biliyor musun?" Richard hiç eğlenmeden sordu.

"Biliyor musunuz? Ona aşığız. O piyasadaki en iyi yazarlardan biri.

-Babası dışında tabii ki. Huzur içinde yatsın," dedi Warren.

"Oh, hayır. Kent'ten çok daha iyi. O kadar acı çekerek yazıyor ki, akıldan çıkmayacak kadar güzel."

"Evet." Warren başını salladı. "Tamamen katılıyorum. Aslında Gölgeler serim onun *Acı adlı* romanından esinlendi."

Kitaplığımda daimi bir yeri olan romanı hatırlayarak, "En sevdiklerimden biridir," diye parladım. "Ve şu dönüş!"

"Aman Tanrım, tatlım, bu bükülme!" Catherine de aynı fikirdeydi, yanakları kızarmıştı. "Onunla tanışmayı çok isterim."

Erkek arkadaşımın bir gecede daha fazla saçmalamasının mümkün olup olmadığından emin değildim, ama bu dünya dışı yalanlarıyla beni şaşırtmaya devam ettiği kesindi. "O aslında Lucy'nin iyi bir arkadaşı," dedi zahmetsizce. Graham arkadaşım olmaktan çok uzaktı, her ne kadar o akşam odada bana doğru gelen tek şey o olsa da. "Lucy, onu tanıştırabilir misin?"

"Tabii, elbette." Heyecanlı çifte gülümsedim ve Graham ile konuşmaları için onları yönlendirdim. "Hey, Graham."

Ayağa kalktı ve takım elbisesini düzelttikten sonra ellerini önünde birleştirdi, parmakları düğümlenmişti. "Lucille."

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordum.

Sessiz kaldı, garip bir şekilde. Bir süre sonra boğazımı temizledim ve çifte doğru elimle işaret ettim. "Bunlar Warren ve Catherine. Onlar -"

"En büyük hayranlarınızdan ikisi," diye haykırdı Catherine, uzanıp Graham'ın elini tuttu ve hızla sıktı. Graham ona kocaman bir gülümseme verdi, sahte ve zoraki bir gülümsemeydi bu, sanırım 'yazar markası' gülümsemesi olarak da biliniyordu.

"Teşekkür ederim, Catherine. Okurlarla tanışmak her zaman bir zevktir. Bu akşam bazılarının çalışmalarımı duymadığını öğrendim, ama ikinizin de duymuş olması çok sevindirici," diye cevap verdi Graham.

"Çalışmalarınızı duymadınız mı? Küfür! Sizi tanımayan bir kişi bile düşünemiyorum," dedi Warren. "Bir anlamda yaşayan bir efsanesiniz."

Graham, "Ne yazık ki, ihtiyar Richard aynı fikirde değil gibi görünüyor," diye alay etti.

"Gerçekten mi Richard? Graham'ın çalışmalarını bilmiyor musun?" Catherine sesinde biraz hayal kırıklığı olduğunu söyledi.

Richard gergin bir şekilde güldü ve ensesini ovuşturdu. "Hayır, tabii ki onun çalışmalarını biliyorum. Sadece takılıyordum."

Graham kuru bir sesle, "Alay etme tanımınız biraz yanlış," diye cevap verdi.

Talon biraz mızmızlanmaya başladı ve ben de onu kucağıma almak için eğildim, Graham ve Richard birbirlerine karşı kendi tuhaf savaşlarını verirken onun tatlı yüzüne bakıp sırıttım.

Grup gerginliğin arttığını hissedebiliyordu ve Warren odaya göz gezdirmeden önce geniş bir gülümseme yaydı. "Ee Richard, çalışman oldukça

eşsiz."

Richard gururla ayağa kalktı. "Evet. Bunu en derin ve en karanlık gölgelerime bir uyanış olarak düşünmeyi seviyorum. Bu kadar derine inmek benim için bir süreçti ve başkalarının ruhuma girmesine izin verme fikri bir yana, kendime karşı bu kadar savunmasız ve açık olmak konusunda uzun süre duygusal çöküşler yaşadım. Benim için çok zor bir dönemdi, bu kesin, çok gözyaşı döktüm ama başardım."

Graham ofladı ve Richard ona sert bir bakış fırlattı. "Özür dilerim, komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır, ağzından çıkan her bir kelime hariç," diye yanıtladı Graham.

"Her şeyi biliyor gibisin, değil mi? Hadi, etrafına baktığında ne gördüğünü anlat bana," diye ısrar etti Richard.

Yapma, Richard. Canavarı uyandırma.

Graham dik durarak, "İnan bana, düşüncelerimi bilmek istemezsin," dedi.

Richard, "Hayır, hadi bizi aydınlat, çünkü bu tavrından bıktım," diye karşılık verdi. "Kendini beğenmiş üslubunuz son derece yersiz ve açıkçası son derece saygısızca."

"Saygısız mı? Gösterişçi mi?" Graham bir kaşını kaldırarak sordu.

Olamaz. Graham'ın boynunun yan tarafından çıkan damarı fark ettim ve sesini sakin tutmasına rağmen konuştukça daha da sinirleniyordu.

"Penisinizin resim ve heykelleriyle dolu bir odada duruyoruz, dürüst olmak gerekirse, hayatında eksik olan bir şeyi telafi etmeye çalışan küçük bir adamdan başka bir şey değil gibi görünüyor. Boyuna ve insanları karikatürize edilmiş, büyük cinsel organlarına bakmaya zorlama ihtiyacına bakılırsa, epey bir eksiği var."

Herkesin ağzı açık kalmış, Graham'ın sözleri karşısında afallamışlardı. Graham'ın kolunu çekiştirirken benim gözlerim açık kaldı, göğsüm gerildi. "Lütfen diğer odada konuşabilir miyiz?" Sordum ama bu kibar bir istekten çok bir talepti.

"Bu da neydi böyle?!" Fısıldayarak bağırdım ve Talon'u Graham'ın gittiği karanlık sergiye taşıdım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen. Oradaki tüm o hareket."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Hadi ama Graham! Hayatında bir kez olsun küçümseyici davranmasan olmaz mı?"

"Ben mi? Küçümsemek mi? Şaka mı yapıyorsun? Kendisinin *çıplak* portrelerini yaptı ve bunları sanat eseri olarak kabul etti, oysa bunlar bu müzeye ait olmayan bir tür hipster saçmalığı."

"Yetenekli biri."

"Senin yetenek anlayışın bıkkın."

"Biliyorum," diye sertçe cevap verdim. "Ne de olsa kitaplarınızı okuyorum."

"Oh, bu iyiydi, Lucille. Bana gerçekten söyledin," dedi gözlerini devirerek. "Yine de senin sözde erkek arkadaşının aksine, zanaatkârlığım söz konusu olduğunda kusurlarımı biliyorum. O kendisinin en iyinin de iyisi olduğuna inanıyor."

"Ne demek istiyorsun? Ne demek 'sözde' erkek arkadaş?"

"Seni tanımıyor," dedi iddialı bir şekilde ve kaşımı kaldırmama neden oldu.

"Beş yıldan uzun süredir birlikteyiz Graham."

"Ve hala senin kim olduğun hakkında en ufak bir fikri yok, ki bu şaşırtıcı değil, çünkü kafası kendi kıçına o kadar takılmış görünüyor ki başka kimseye odaklanacak zamanı yok."

"Vay canına," dedim, sözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. "Onu tanımıyorsun."

"Onun gibileri bilirim, başarının en ufak bir tadına varan ve geçmişindeki şeyleri ve insanları bir kenara atabilecekmiş gibi hisseden tipleri. Eskiden size nasıl bakardı bilmiyorum ama artık size bir hiçmişsiniz gibi bakıyor. Sanki ondan aşağıdaymışsın gibi. İlişkinize iki hafta veriyorum. Bahse girerim en fazla bir ay içinde biter."

"Pislik gibi davranıyorsun."

"Size doğruyu söylüyorum. O kendini beğenmiş bir pislik. Richard'ın lakabının ne olduğunu biliyor musun? Dick, ki çok uygun. Gerçekten Lucille, onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun."

Durmadan kelepçeleriyle oynarken yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkeden kuduruyordu.

Onu hiç bu kadar kızgın, normal duygusuz halinden bu kadar uzak görmemiştim. "Neden bu kadar kızgınsın? Neyin var senin?"

"Boş ver, unut gitsin. Talon'u teslim et."

"Hayır, bunu yapamazsın. Patlayıp erkek arkadaşıma saygısızlık edemezsin ve sonra da bana bunu unutmamı söyleyemezsin."

"Yapabilirim ve yaptım da."

"Hayır. Graham, kes şunu. Hayatında bir kez olsun, gerçekten ne hissettiğini söyle!"

Dudaklarını araladı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Gerçekten mi? Tek kelime etmedi mi?" diye sordum.

"Tek kelime bile etmedi," dedi usulca.

"O zaman sanırım haklısın. Sanırım gitme vaktin geldi."

"Katılıyorum." Benden birkaç santim uzakta durdu, sıcak nefesi tenimi eritiyordu. Ne yaptığını merak ettiğimde kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve yaklaşmadan önce birkaç saniye bekledi. Kravatını düzeltti, sesini alçalttı ve çok sert konuştu. "Gülümsemen ve özgür davranman kafesin var olmadığı anlamına gelmez. Bu sadece ne kadar uzağa uçabileceğine dair standartlarını düşürdüğün anlamına gelir."

Talon'u elimden alıp gitmek için döndüğünde gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Karanlık alandan çıkmadan hemen önce durdu ve birkaç derin nefes aldı. Bana doğru döndü, gözleri benimkilerle kilitlendi ve tekrar konuşacakmış gibi dudakları hafifçe aralandı, ama ben elimi kaldırdım. "Lütfen, sadece git," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Bu gece daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum Bay Russell."

Soyadını kullanmamın soğukluğu onun daha dik durmasına neden oldu ve o gözden kaybolduğunda gözyaşlarım dökülmeye başladı. Parmaklarım kolyemin etrafına dolandı ve birkaç derin nefes aldım. "Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su..." Kalp atışlarım normale dönene kadar kelimeleri tekrarladım. Zihnim dönmeyi bırakana kadar kelimeleri tekrarladım. Graham'ın ruhumda yarattığı şoku silene kadar kelimeleri tekrarladım. Sonra dudaklarımda sahte bir gülümsemeyle galaya geri döndüm ve kafamın içinde sözlerimi biraz daha tekrarladım.

Lucy

"Hâlâ seni arıyor mu?" Richard banyo lavabosunda boya fırçalarını temizlerken sordu. Koridorda duvara yaslanmış, ekranda yanıp sönen Graham'ın ismine bakıyordum.

"Evet." Graham'ı beş gün önce Richard'ın galasında patladığından beri görmemiştim ve o zamandan beri beni aramayı bırakmamıştı.

"Ve mesaj bırakmıyor mu?" "Hayır."

"Onu engelleyin. O bir psikopatın tanımı."

"Yapamam. Ya Talon'a bir şey olursa?"

Richard kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı. "Onun aslında senin sorumluluğunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Yani, o senin çocuğun değil."

"Biliyorum, sadece..." Alt dudağımı ısırdım ve telefona baktım. "Açıklaması çok zor."

"Hayır, anlıyorum LuLu. Sen verici bir insansın ama dikkatli olmalısın çünkü onun gibi bir adam sadece alıcıdır. Senden alabileceği her şeyi alır ve sana bir pislikmişsin gibi davranır."

Aklıma Graham'la bir hafta önce yediğimiz akşam yemeği geldi; o gece bana merak ettiğim küçük, daha yumuşak bir yanını göstermişti. Graham Russell'ın özelliği neredeyse tamamen zihninin içinde yaşamasıydı. Kimseyi içsel düşüncelerini ya da duygularını görmeye davet etmezdi. Bu yüzden, sanat sergisinde patladığı gece, onu tanıdığım halinden tam bir seksen derece farklıydı.

Graham hakkında daha fazla konuşmak yerine, konuşmayı değiştirdim. "Gerçekten bir haftalığına gitmek zorunda mısın?"

Richard yanımdan geçip bavullarının açık durduğu oturma odasına doğru yürüdü. "Biliyorum, keşke zorunda olmasaydım ama müzeye girdikten sonra ivmeyi devam ettirmek zorundayım ve New York'ta bir galaya davet edildiğinde gidersin."

Arkasından yaklaştım ve kollarımı ona doladım. "Kız arkadaşlarının peşine takılamayacağından emin misin?" Şaka yaptım.

Gülümseyerek arkasını döndü ve burnumu öptü. "Keşke. Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Sırıttım ve ona hafif bir öpücük verdim. "Ve eğer istersen, seni ne kadar özleyeceğimi sana gösterebilirim."

Richard yüzünü buruşturdu ve saatine baktı. "Bu kulağa gülünç derecede cazip gelse de, yirmi dakika içinde havaalanına gitmem gerekiyor ve valizimi toplamayı daha yeni bitirdim." Bedenlerimizi çözdü ve fırçalarını toplamak için bavullarına geri döndü.

"Tamam. Seni havaalanına bırakmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, sorun değil, gerçekten, Lyft'e binerim. Bugün iş yerindeki yeni kızı eğitiyorsun, değil mi?" Bana bakmadan önce saatine bir kez daha göz attı. "Sanırım çoktan geç kaldın."

"Evet, haklısın. Peki, tamam. Uçağın kalkmadan önce bana mesaj at, indiğinde de ara." Eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

"Tamam, kulağa hoş geliyor ve bebeğim?" diye seslendi arkamdan, ben gitmek için anahtarlarımı toplarken.

"Evet?"

"O numarayı engelle."

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim ve aceleyle arka kapıdan Monet's Gardens'a girdim.

Mari, yeni çiçekçimiz Chrissy ile haftalık siparişleri gözden geçiriyordu. Chrissy yetmişli yaşlarında, bir zamanlar kendi çiçekçi dükkânının sahibi olan güzel bir kadındı. Ona dükkânın giriş ve çıkışlarını öğretmek kolay oldu; söz konusu çiçekler olduğunda hem Mari'den hem de benden daha fazla şey biliyordu.

Pozisyon için gereğinden fazla kalifiye olduğunu söylediğimizde buna katılmadı ve uzun yıllardır yoğun bir çiçekçi ve dükkan sahibi olduğunu ancak bunun onun için yetişmesi gereken çok fazla iş olduğunu söyledi. Arkadaşlarının ona emekli olmasını söylediğini, ancak kalbinin bir süre daha çiçeklerle çevrili olması gerektiğini bildiğini ve mağazamızdaki pozisyonun mükemmel olduğunu söyledi.

"Endişelenme." Chrissy gülümsedi. "Bugün için siparişleri ayarlamaya başladım bile."

"Evet, ayrıca bana bu yeni bilgisayar organizasyon sistemini de öğretti - başka bir deyişle, sanırım bir sihirbaz tuttuk," diye şaka yaptı Mari. "Richard New York'a mı gidiyor?"

"Evet, ne yazık ki yakında geri dönecek."

Mari gözlerini kıstı. "İkiniz ilk kez bir hafta ayrı kalıyorsunuz, bu ayrılığı kaldırabileceğinize emin misiniz?"

"Rahatlatıcı yiyeceklerle tıkınmayı planlıyorum - lahana cipsi ve guacamole." "Tatlım, alınma ama lahana cipsi rahatlatıcı bir yiyecek değildir." Chrissy

Şımarık.

"Ben de ona son bir milyon yıldır bunu söylüyorum!" Mari iç çekerek ön kapının kilidini açmak ve dükkânı açmak için yürüdü. "Ama tamam, Wauwatosa'da bir düğün ayarlamak için Chrissy'yi de yanıma alacağım, bizden bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. İyi eğlenceler! Döndüğünde burada olacağım."

Arka kapıdan çıktıklarında, fötr şapkalı yaşlı bir beyefendi ön kapıdan içeri girdi ve hemen şapkasını çıkardı.

Onu görünce göğsüm gerildi ve bakışları benimkini bulduğunda genişçe gülümsedi. "Lucy," dedi sıcak bir şekilde, şapkasını bana doğru eğerek.

"Merhaba Ollie. Burada ne işin var?"

Dükkândaki çiçekleri inceleyerek biraz dolaştı. "Özel bir bayan için birkaç gül almayı umuyordum." Bana o büyüleyici gülümsemesini verdi ve dükkânda dolaşırken ıslık çalmaya başladı. "Yine de hangilerini seveceğinden emin değilim. Yardım eder misiniz?"

"Tabii ki. Bana biraz ondan bahset."

"Şey, o çok güzel. Sizi içine çeken gözleri var ve size baktığında kendinizi odadaki en önemli kişi gibi hissetmenizi sağlıyor."

Onun kadın hakkında bu kadar sevecen konuşmasını duymak kalbimi ısıttı. O devam ederken, dükkânın etrafında dolaştık ve onun canlı görünen kişiliğinin her bir yönü için bir çiçek kopardık. "Nazik ve şefkatli. Bir odayı aydınlatan bir gülümsemesi var. Zeki de, çok zeki. Zor zamanlarda bile yardım eli uzatmaktan çekinmez. Ve onu tanımlayacak son kelime..." dedi, uzanıp koyu kırmızı bir gül seçerek. "Saf. Saftır, dünyanın acımasızlığı tarafından lekelenmemiştir. Sadece basit, kolay ve güzel bir şekilde saf."

Gülü ondan aldım, dudaklarımda bir gülümseme vardı. "Harika bir kadına benziyor."

Başını salladı. "Gerçekten de öyle."

Tezgâha doğru yürüdüm ve o kırmızı bir vazo seçerken ben de Ollie için çiçekleri düzeltmeye başladım. Çiçekler farklı renk ve stillerden oluşan bir aranjmandı; çarpıcı bir koleksiyon. İşimin en sevdiğim kısmı buydu: insanların mağazaya gelip ne istedikleri hakkında hiçbir fikirlerinin olmaması. Güller muhteşemdi, evet, laleler de güzeldi ama özgürce hareket edebilmenin ve müşterinin sevdiği kişinin sanatsal kişiliğini ifade eden bir parça yaratmanın çok yaratıcı bir yanı vardı.

Vazonun etrafına bir fiyonk bağlarken Ollie gözlerini bana dikti. "Onun çağrılarını görmezden geliyorsun."

Bir an yüzümü buruşturdum ve kurdeleyi kurcaladım. "Karmaşık bir durum." "Elbette öyle," diye kabul etti. "Ne de olsa Graham hakkında konuşuyoruz."

Sesini alçalttı ve fötr şapkasını göğsüne bastırdı. "Tatlım, her ne yaptıysa özür diliyor."

"Zalim biriydi," diye fısıldadım, fiyonk yeterince mükemmel değildi ve yeniden başlamak için kurdeleyi çözmeme neden oldu.

"Elbette öyleydi," diye kabul etti. "Ne de olsa Graham'dan bahsediyoruz." Hafifçe kıs kıs güldü. "Ama yine de o Graham, yani öyle demek istemedi."

Konuyla ilgili başka bir şey söylemedim. "Çiçekler 44,32 dolar, ama size ilk ziyaret indiriminden yararlanarak 34,32 dolar ödeyeceğim."

"Çok naziksin Lucy. Teşekkür ederim." Elini cüzdanına attı ve parayı bana uzattı. Sonra fötr şapkasını tekrar başına geçirdi ve gitmek üzere döndü.

"Ollie, çiçeklerini unutuyorsun," diye arkasından seslendim.

Bana döndü ve başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Bir arkadaşım sizin için bunları seçmemi istedi. Ona sizinle ilgili bazı özellikler sordum ve ortaya bu eser çıktı."

"Graham benim hakkımda böyle şeyler mi söyledi?" Düzenlemeye bakarken göğsüm biraz sıkışarak sordum.

"Şey, bana kelimelerden birini verdi ve ben de birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikaya dayanarak diğerlerini kendim topladım." Boğazını temizledi ve başını öne eğdi. "Dinle, geri dönmen gerektiğini söylemiyorum ama dönersen onun yanıldığını kanıtlamış olursun."

"Yanıldığını kanıtlamak mı?"

"Graham herkesin gittiğine inandığı bir hayat yaşıyor. Geçmişi ona bir şey öğrettiyse, o da budur. Bu yüzden bir parçası gittiğin için rahatlamış hissediyor. Ne de olsa eninde sonunda ortadan kaybolacağından emindi. Bu yüzden bana tahammül edemiyor. Ne olursa olsun, ortaya çıkmaya devam ediyorum ve bu onu çıldırtıyor. Eğer herhangi bir şekilde Graham'dan seni incittiği için öç almak istiyorsan, en iyi intikam ona yanıldığını, herkesin çekip gitmeyeceğini kanıtlamaktır. Size söz veriyorum, bunun için sizden nefret ediyormuş gibi davranacak, ama unutmayın: gerçek onun gözlerinin içinde yatıyor. Gözleri size milyonlarca kez teşekkür edecektir."

"Ollie?"

"Evet?"

"Sana hangi kelimeyi verdi? Beni tanımlamak için mi?"

"Saf, canım." Şapkasını son bir kez eğdi ve kapıyı açtı. "Sana saf dedi."

Ona yaklaştığımda kaşları çatık, kolları çaprazdı. "Geri döndün," dedi Graham, verandasında durduğumda şaşırmış gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse, günler önce döneceğini düşünmüştüm."

"Neden böyle düşündün ki?" diye sordum. "Profesör

Oliver bana çiçekleri aldığınızı söyledi." "Evet."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu dört gün önceydi." "Uh-

huh."

"Gelip teşekkür etmen yeterince uzun sürdü." Sert ve kuru sözleri şok edici değildi ama yine de nedense beni sarstı.

"Çiçekler için sana neden teşekkür edeyim ki? Onları sen seçmedin bile."

"Bunun ne önemi var?" diye sordu ensesini okşayarak. "Yine de onları aldın. Nankör görünüyorsun."

"Haklısın, Graham. Burada kaba olan *benim.* Her neyse, Talon'un hasta olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktığın için buradayım." Davet edilmeden eve girdim ve ceketimi çıkarıp oturma odasındaki sandalyenin üzerine koydum.

"Küçük bir ateş, ama bundan emin değildim..." Durakladı. "Hasta olduğu için mi geri geldin?"

"Tabii ki geri döndüm," diye homurdandım. "Ben bir canavar değilim. Talon'un bana ihtiyacı olursa, onun için buradayım. Sadece bugünden önce mesaj bırakmadın."

"Evet, elbette." Başını salladı. "Dinle..."

"Özür dileme, çok zayıf görünüyor."

"Özür dilemeyecektim. Seni affettiğimi söyleyecektim." "Beni

affetmek mi?! Ne için?"

Yerinden kıpırdandı, ceketimi kanepeden aldı ve ön dolaba astı. "Çocukça davrandığın ve günlerce ortadan kaybolduğun için."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Ben şaka yapacak biri değilim."

"Graham..." Konuşmaya başladım, sonra gözlerimi kapattım ve pişman olacağım bir şey söylememek için birkaç derin nefes aldım. "En azından bir saniyeliğine müzedeki davranışların için bir tür suçu kabul edebilir misin?"

"Suçlamak mı? O gece sana söylediğim her kelimede ciddiydim." "Her kelimesinde mi?" Şaşırmış bir halde ofladım. "Yani, üzgün değil misin?"

Daha uzun durdu ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Tabii ki hayır. Ben sadece gerçeği söyledim ve ne yazık ki bunu tam olarak kabul edemeyecek kadar duygusalsınız."

"Sizin hakikat tanımınız ile benim hakikat tanımım birbirinden çok farklı. Söylediğiniz hiçbir şey doğruluk payı taşımıyor. Siz sadece size sorulmayan fikirlerinizi ifade ediyordunuz."

"Sana şöyle davrandı-"

"Kes artık Graham. Kimse sana bana nasıl davrandığını sormadı. Kimse sana düşüncelerini sormadı. Seni etkinliğe davet ettim çünkü seni ve Talon'u aynı dört duvara bakmaktan kurtarmanın iyi olacağını düşündüm. Benim hatam."

"Senden merhamet istemedim."

"Haklısın Graham. Birine elimi uzattığım, yeğenimin babasıyla bir tür ilişki kurmaya çalıştığım için ne kadar aptalım."

"Bu senin hatan. Her şeyde ve herkeste hayat bulma ihtiyacın çok saçma ve çocuksu yönlerini ortaya çıkarıyor. Duygularınızın her şeyinizi yönlendirmesine izin veriyorsunuz, bu da sizi zayıf kılıyor."

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı ve başımı hafifçe salladım. "Senin gibi olmamam zayıf olduğum anlamına gelmez."

"Yapma bunu," dedi usulca.

"Neyi yapmayayım?"

"Beni yorumlarımdan pişman et."

"Bunu sana ben yaptırmadım."

"O zaman ne yaptı?"

"Bilmiyorum, belki de vicdanın."

Koyu renk gözleri kısıldı ve Talon ağlamaya başlayınca ben de ona doğru ilerledim. "Yapma," dedi. "Gidebilirsin Lucille. Artık senin hizmetine ihtiyaç yok."

"Saçmalıyorsun," dedim ona. "Onu yakalayabilirim."

"Hayır. Sadece git. Gitmek istediğin çok açık, o yüzden git."

Graham en çirkin koşullardan doğmuş bir canavardı. Karanlık ve trajik bir şekilde acı verecek kadar güzeldi. Sözleri beni gitmeye zorlarken gözleri kalmam için yalvarıyordu.

Omuzlarımız birbirine sürtünerek yanından geçtim ve dimdik durarak karanlık gözlerine baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum Graham, bu yüzden bana gitmemi söyleyerek nefesini boşa harcamayı bırakabilirsin."

Talon'un odasına girerken Graham'ın beni durdurmaya çalışmasını bekledim ama beni takip etmedi. "Selam tatlım," dedim ve Talon'a uzanıp onu kollarıma aldım. Onu son gördüğümden bu yana sadece bir hafta geçtiğini biliyordum ama daha büyük olduğuna yemin edebilirdim. Sarı saçları uzamıştı ve çikolata rengi gözleri kendi kendine gülümsüyordu.

Minik öksürüğüne ve biraz sıcak alnına rağmen daha çok gülümsüyordu. Bezini değiştirmek için onu yere yatırdım ve bana ışıl ışıl gülümserken sessizce kendi kendime mırıldandım.

Acaba babası da bu ifadeye katılsaydı gülümsemesi onunki gibi olur muydu? Dolgun dudakları yukarı kıvrılsa nasıl görünürdü merak ettim.

Yaklaşık otuz dakika boyunca Talon salıncağında oturdu ve ben de ona küçük kitaplığında duran kitapları okudum. Gülümsedi ve kıkırdadı.

Minik burnu akarken dünyanın en şirin seslerini çıkarıyordu. Sonunda uykuya daldı ve onu beşiğine geri götürmeye cesaret edemedim. Sandalye ileri geri sallanırken son derece rahat görünüyordu.

"Bir saat içinde ona ilaç vermem gerekecek," dedi Graham, bakışlarımı uyuyan bebekten ayırarak. Elinde bir tabakla durduğu kapı aralığına baktım. "Ben..." Ayaklarını kaydırdı ve göz temasından kaçındı. "Mary köfte ve patates püresi hazırladı. Aç olabileceğini ve benimle yemek istemeyeceğini düşündüm, o yüzden..." Şifonyerin üzerine koydu ve bir kez başını salladı. "Al bakalım."

Kendini sunduğu kişiyle karşılaştırıldığında gerçekte nasıl biri olduğuna dair fikirlerimi çarpıtarak zihnimi incitti. Ayak uydurmak zordu.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Hâlâ göz temasından kaçınıyordu ve ben de ellerinin tekrar tekrar sıkılıp bırakılmasını izliyordum. "Bana o gece ne hissettiğimi sormuştun. Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Şimdi paylaşabilir

miyim?" "Elbette."

Başını kaldırdığında ve gözlerimiz kilitlendiğinde, bakışlarıyla kalbimi bir şekilde sıkıştırdığına yemin edebilirim. Dudakları hareket ettiğinde, dilinden dökülen her kelimeyi içime çektim. "Öfke hissettim. Ona karşı çok öfke hissettim. Sana sanki onun ilgisine layık değilmişsin gibi baktı. Seni insanlarla tanıştırırken bütün gece boyunca kıyafetlerini aşağıladı. Seninle yeterince iyi değilmişsin gibi tartıştı ve Tanrı aşkına, sen ne zaman ona sırtını dönsen başka kadınlara aval aval baktı. Duyarsız, kaba ve tam bir aptaldı."

Gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir an için başını eğdi, bir zamanlar soğuk olan bakışları şimdi yumuşak, nazik ve şefkatliydi, dudakları hareket etmeye devam ediyordu. "Senin o odadaki en güzel kadın olmadığını düşündüğü için tam bir aptaldı. Evet, anlıyorum Lucille, sen bir hippisin ve seninle ilgili her şey gürültülü ve tuhaf, ama o kim oluyor da senden değişmeni talep ediyor? Sen ödül gibi bir kadınsın, saçlarında gül yaprakları var ve o sana değersiz bir köleden başka bir şey değilmişsin gibi davrandı."

"Graham-" diye başladım ama elini kaldırdı.

"Sizi incittiğim ve erkek arkadaşınızı kırdığım için özür dilerim. O gece bana bir zamanlar yaşadığım bir geçmişi hatırlattı ve bunun beni bu şekilde etkilemesine izin verdiğim için utanıyorum."

"Özrünüzü kabul ediyor ve takdir ediyorum."

Bana yarım bir gülümseme verdi ve uzaklaşmak için döndü, geçmişinde onu bu kadar üzen ne olduğunu merak etmeme neden oldu.

Yeni Yıl Arifesi

"New York Times'ın en çok satanlar listesine girdi, hem de bugün. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Graham?" Rebecca yemek masasına yeni bir masa örtüsü sererek sordu.

"Bu, babamın sarhoş olup evini insanlara göstermesi için bir neden daha demek," diye mırıldandı, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kıs kıs güldü ve süslü masa örtüsünü kaptı, bir ucunu ona uzattı ve diğer ucunu eline aldı. "Bu yıl o kadar da kötü olmayacak. Son zamanlarda o kadar çok içmiyor."

Zavallı, tatlı, saf Rebecca, diye *düşündü Graham kendi kendine. Babasının çekmecesinde duran viski şişelerini göremeyecek kadar kör olmalıydı.*

İki saat sonra gelecek on altı misafir için yemek masasını hazırlamasına yardım ederken, gözleri odanın bir ucundan diğer ucuna ona doğru gitti. İki yıldır onunla ve babasıyla birlikte yaşıyordu ve bu kadar mutlu olabileceğini hiç düşünmemişti. Babası sinirlendiğinde, Graham Rebecca'nın gülümsemesine sığınıyordu. O, karanlık fırtınalar sırasında parlayan bir ışıktı.

Ayrıca her yıl bir doğum günü pastası vardı.

O gece süslü yılbaşı elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Hareket

ettiğinde, altın rengi elbisesi de onunla birlikte hareket ediyor, yerde hafifçe sürükleniyordu.

arkasında. Yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, küçük bedenini uzatmıştı ama yine de çok küçük görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Graham ona ve başını kaldırıp gülümsemesini sağladı. "Teşekkür ederim, Graham. Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun."

O da gülümsedi, çünkü kız onu her zaman gülümsetirdi.

"Sence bu gece hiç çocuk gelecek mi?" diye sordu. Partilerde hep yetişkinlerin olmasından ve hiç çocuk olmamasından nefret ederdi.

"Sanmıyorum," dedi ona. "Ama belki yarın seni arkadaşlarınla takılman için YMCA'ya götürebilirim."

Bu Graham'ı mutlu etti. Babası onu bir yerlere götüremeyecek kadar meşguldü ama Rebecca her zaman zaman yaratırdı.

Rebecca elindeki süslü saate baktı, babasının ona birçok kavgalarından birinden sonra verdiği bir saatti. "Sence hâlâ çalışıyor mudur?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Başını salladı. "Uh-huh."

Alt dudağını ısırdı. "Bölmeli miyim?" Adam

başını salladı. "Hayır."

Rebecca hala saatine bakarak odayı geçti. "Geç kalırsa çok kızar. Gidip kontrol edeyim." Ofisine doğru yürüdü ve Graham'ın bağırışları duyması sadece birkaç saniye sürdü.

"Çalışıyorum! Bir sonraki kitap kendi kendine yazılmayacak Rebecca!" Kent, Rebecca yemek odasına geri dönmeden hemen önce bağırdı, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, dudakları şimdi kaşlarını çatmıştı.

Graham'a gülümsedi ve omuz silkti. "Teslim tarihleri konusunda nasıl olduğunu bilirsin," dedi bahaneler uydurarak.

Graham başını salladı. Çoğu kişiden daha iyi biliyordu.

Babası bir canavardan başka bir şey değildi, özellikle de kelime sayısının gerisinde kaldığında.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, konuklar gelmeye başlamadan hemen önce, Kent marka takım elbisesini tam zamanında giydi. "Neden beni daha önce getirmedin?" diye bağırdı Rebecca'ya, oturma odasında mezeleri hazırlarken. "Saati görmeseydim geç kalacaktım çünkü tuvaleti kullanmam gerekiyordu."

Graham babasına sırtını döndü ve gözlerini devirdi. Babasıyla alay etmek için her zaman arkasını dönmek zorundaydı, aksi takdirde babasının ters eli de onunla alay ederdi.

"Özür dilerim," diye yanıtladı Rebecca, daha fazla derine inip Kent'i üzmek istemiyordu. Yılbaşı gecesiydi, en sevdiği tatillerden biriydi ve bir tartışmaya girmek istemiyordu.

Kent oflayıp puflayarak kravatını düzeltti. "Üstünü değiştirmelisin," dedi Rebecca'ya. "Kıyafetin çok açık ve en son ihtiyacım olan şey arkadaşlarımın karımın bir fahişe olduğunu düşünmesi." Sesi kısıktı ve kelimeleri tükürürken Rebecca'ya bakmadı bile.

Bunu nasıl kaçırdı? *Graham kendi kendine düşündü. Babası Rebecca'nın ne kadar güzel göründüğünü nasıl fark etmemişti?*

"Bence çok güzel görünüyorsun," diye seslendi Graham.

Kent bir kaşını kaldırdı ve oğluna baktı. "Kimse sana düşüncelerini sormadı."

O gece Rebecca başka bir şeye dönüştü ve Graham'a hâlâ çok güzel görünüyordu.

Hâlâ güzel görünüyordu ama daha az gülümsüyordu ve bu da kalbini kırıyordu.

Yemek sırasında Graham'ın rolü oturmak ve sessiz olmaktı. Babası, Graham'ın sanki odada yokmuş gibi ortama karışmasını tercih ederdi. Büyükler Kent'in ne kadar harika olduğundan bahsederken Graham içten içe defalarca gözlerini devirdi.

Bir konuk, "Rebecca, ne kadar lezzetli bir yemek," diye yorum yaptı.

Rebecca konuşmak için dudaklarını araladı ama Kent ondan önce konuştu. "Tavuk biraz kuru ve salata biraz az süslenmiş, ama bunun dışında yenilebilir," dedi gülerek. "Karım yemek pişirme becerileriyle tanınmaz ama yine de deniyor."

Bir kadın Kent'in pasif agresif yorumunun acısını hafifletmek için Rebecca'ya göz kırparak, "O benden daha iyi," dedi. "Ben kutudan makarna ve peynir bile zor yapıyorum."

Yemek Kent'in birkaç bel altı vuruşuyla daha devam etti, ancak Rebecca hakkındaki şikayetlerini öyle bir mizahla dile getirdi ki çoğu insan onun ciddi olduğunu düşünmedi.

Graham daha iyi biliyordu, her ne kadar bilmemeyi dilese de.

Kadın biraz daha şarap almak için uzandığında Kent elini onun elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Şarabın seni nasıl etkilediğini biliyorsun, aşkım."

Rebecca elini geri çekip kucağına koyarak, "Evet, haklısın," diye cevap verdi. Bir kadın bunun hakkında soru sorduğunda sırıttı. "Oh, sadece biraz başımı döndürüyor, hepsi bu. Kent sadece bana göz kulak oluyor." Gece ilerledikçe gülümsemesi daha da sahte bir hal aldı.

Akşam yemeği servis edildikten sonra Graham gecenin geri kalanı için odasına gönderildi ve burada video oyunları oynayarak ve ABC'deki Yeni Yıl Arifesi geri sayımını izleyerek vakit geçirdi. Önce New York'ta topun düşüşünü, sonra da Milwaukee'de gece yarısını kutlamak için klibi tekrar oynattıklarında tekrar izledi. Diğer odada tezahürat yapan yetişkinleri dinledi ve Michigan Gölü üzerinde patlayan havai fişeklerin seslerini belli belirsiz duyabildi.

Graham parmak uçlarında durup pencereden sola doğru baksa ve çok yukarılara çıksa, gökyüzünü boyayan havai fişeklerden bazılarını görebilirdi.

Onları annesiyle birlikte sürekli izlerdi, ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki bazen bunun gerçek bir anı mı yoksa kendi uydurduğu bir anı mı olduğunu merak ederdi. İnsanlar evden çıkmaya başladığında Graham yatağına kıvrıldı ve avuçlarını kulaklarına bastırdı. Sarhoş bir halde Rebecca'ya bağıran babasının sesini bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

O gece yaptığı hataları.

Kent'in şirket gidene kadar öfkesini içinde tutabilmesi inanılmazdı.

Sonra, tüm gözeneklerinden dışarı döküldü.

Zehirli miktarda öfke.

Özür dileyecek hiçbir şeyi o l m a m a s ı n a rağmen Rebecca her zaman "Özür dilerim," derdi.

Babası onun gibi bir kadına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu nasıl göremiyordu? Rebecca'nın acı çektiğini bilmek kalbini acıtıyordu.

Birkaç dakika sonra Graham'ın kapısı açıldığında, gelen kişinin babası olup olmadığından emin olamadığı için uyuyor numarası yaptı.

"Graham? Uyanık mısın?" Rebecca kapısının önünde durarak fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı.

Rebecca odaya girdi ve gözlerini silerek Kent'in ona acı verdiğine dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı. Yatağına doğru yürüdü ve kıvırcık saçlarını yüzünden taradı. "Sadece Mutlu Yıllar demek istedim. Daha önce uğramak istemiştim ama biraz temizlenmem gerekti."

Graham, Rebecca'nın yorgunluktan ağırlaşmış gözlerine bakarken gözleri yaşlarla doldu. Eskiden daha çok gülümserdi.

"Ne oldu Graham? Neyin var?"

"Lütfen yapma..." diye fısıldadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya ve bedeni yatakta titremeye başladığında, erkek olmak için elinden geleni yaptı ama işe yaramıyordu. Kalbi hâlâ genç bir çocuğun kalbiydi.

Babası Rebecca'yı rahat bırakmazsa ne olacağından korkan bir çocuk.

"Lütfen ne yapma, tatlım?"

"Lütfen gitme," dedi, sesi korkudan gerilmişti. Yatağında doğruldu ve ellerini Rebecca'nın ellerine koydu. "Lütfen gitme Rebecca. Kötü biri olduğunu ve seni ağlattığını biliyorum ama söz veriyorum sen iyisin. Sen iyisin ve o kötü. İnsanları kendinden uzaklaştırıyor ve seni çok üzdüğünü söyleyebilirim. Sana yeterince iyi olmadığını söylediğini biliyorum ama öylesin. Yeterince iyisin, güzelsin, elbisen çok güzeldi, yemeğin mükemmeldi ve lütfen, lütfen bizi terk etme. Lütfen beni bırakma." Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu, vücudu Rebecca'nın onu sonsuza dek terk etmesine iki bavul kaldığı düşüncesiyle titriyordu. O giderse hayatının nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. O giderse hayatının ne kadar karanlığa gömüleceğini hayal bile edemiyordu.

Sadece babasıyla birlikteyken çok ama çok yalnızdı.

Ama Rebecca geldiğinde, yeniden sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Ve bu duyguyu kaybedemezdi.

Işığını kaybedemezdi.

"Graham." Rebecca gülümsedi, onun gözyaşlarını silmeye çalışırken kendi gözlerinden de yaşlar süzülüyordu. "İyisin, lütfen, sorun yok. Sakin ol."

"Beni terk edeceksin, biliyorum." Elleriyle yüzünü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladı. İnsanlar böyle yapardı, giderlerdi. "Sana çok kötü davranıyor. Sana çok kötü davranıyor ve sen de gideceksin."

"Graham Michael Russell, hemen kes şunu, tamam mı?" diye emretti, ellerini sıkıca kendi ellerinin içinde tutarak. Ellerini yanaklarına koydu ve bir kez başını salladı. "Ben buradayım, tamam mı? Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?" diye sordu, bir sonraki nefesini yakalamaya çalışırken hıçkırarak.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Gitmiyorum. Sadece her şeyi fazla düşünüyorsun. Geç oldu ve dinlenmeye ihtiyacın var, tamam mı?"

"Tamam."

Onu tekrar yatırdı ve alnından öperek yatırdı. Gitmek için ayağa kalktığında, son bir kez arkasından seslendi. "Yarın da burada olacak mısın?"

"Tabii ki tatlım."

"Söz mü?" diye fısıldadı, sesi hâlâ biraz titriyordu ama Rebecca'nınki güçlü ve kendinden emindi.

"Söz veriyorum."

Graham

Lucy ve ben normal rutinimize geri döndük. Sabahları yoga matıyla geliyor ve güneş odasında sabah meditasyonunu yapıyordu ve özel bir etkinlikte çalışmadığı zamanlarda, ben romanım üzerinde çalışırken Talon'a bakmaya yardım etmek için geceleri evime geliyordu. Neredeyse her akşam yemek masasında birlikte yemek yiyorduk ama hem Talon'un hem de benim vücuduma giren soğuk algınlığı dışında konuşacak pek bir şeyimiz yoktu.

"İç şunu," dedi Lucy bana bir fincan çay getirerek.

"Ben çay içmem." Ellerimin içine öksürdüm. Masam hâlâ mendiller ve öksürük şurubu şişeleriyle doluydu.

"Bunu üç gün boyunca günde iki kez içeceksin ve bu seni yüzde yüz iyileştirecek. O iğrenç öksürükle nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. O yüzden iç," diye emretti. Çayı kokladım ve yüzümü buruşturdum. Güldü. "Tarçın, zencefil, taze limon, acı kırmızı biber, şeker, karabiber ve nane özü - artı sana söyleyemeyeceğim gizli bir bileşen."

"Cehennem gibi kokuyor."

Küçük bir sırıtışla başını salladı. "Şeytanın kendisi için mükemmel bir içki."

Sonraki üç gün boyunca onun çayını içtim. Bana zorla yedirmek zorunda kaldı ama dördüncü gün öksürük kayboldu.

Lucy'nin bir cadı olduğundan neredeyse emindim ama en azından onun çayı sayesinde haftalardır ilk kez kafamı boşaltabildim.

Ertesi Cumartesi akşamı yemek masada duruyordu ve ben Lucy'ye yemek getirmeye gittiğimde onu güneşlenme odasında cep telefonuyla konuşurken fark ettim.

Sözünü kesmek yerine, kızarmış tavuk soğuyana kadar sabırla bekledim.

Zaman hızla geçti. Saatlerdir güneşlenme odasında cep telefonuyla konuşuyordu. Dudaklarını oynatarak hattın diğer ucundaki kişiyle konuşurken gözleri gökyüzünden yağan yağmura takılmıştı.

Arada bir odanın önünden geçiyor, kendini ifade etmek için ellerini hareket ettirmesini, gözlerinden düşen yaşları izliyordum. Yağmur gibi ağır ağır düşüyorlardı. Bir süre sonra telefonu kapattı ve kendini yere bıraktı, bacak bacak üstüne atarak oturdu ve pencereden dışarı baktı.

Talon yere düştüğünde, onu kontrol etmek için güneş odasına çıktım.

"Sen iyi misin?" Lucy gibi zeki birinin o öğleden sonra nasıl bu kadar karanlık görünebildiğini merak ederek sordum. Sanki kendisi de gri bulutların arasına karışmış gibiydi.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordu, bana doğru

dönmeden. "Bana borçlu musun?"

Burnunu çekerek arkasını döndü ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmeye devam etmesine izin verdi. "İlişkimin en fazla bir ay içinde biteceğine dair benimle iddiaya girdin ve kazandın. Peki, sana ne kadar borçluyum? Sen kazandın."

"Lucille..." Ben başladım ama o başını salladı.

"New York'un sanatçılar için bir yer olduğunu söyledi. Zanaatını geliştirebileceği yerin orası olduğunu ve Orta Batı'da sahip olamayacağı fırsatların orada olduğunu söyledi." Biraz daha burnunu çekti ve burnunu koluna sildi. "Arkadaşının ona dairesinde bir kanepe önerdiğini, bu yüzden bir süre orada kalacağını söyledi. Sonra uzun mesafeli bir ilişkinin gerçekten ilgilendiği bir şey olmadığını söyledi, bu yüzden aptal kalbim sıkıştı, beni oraya onunla birlikte olmaya davet ettiğini düşündüm. Senin de ne düşündüğünü biliyorum." Sinirli bir şekilde kıkırdadı, sonra omuz silkti ve başını salladı. "Aptal, olgunlaşmamış, saf Lucille, aşkın yeterli olacağına inanıyor, birinin sonsuzluğu olmaya layık olduğunu düşünüyordu."

"Bu... düşündüğüm şey değildi."

"Peki, ne kadar?" diye sordu ayağa kalkarak. "Sana ne kadar borcum var? Çantamda biraz para var. Gidip alayım."

"Lucille, dur."

Bana doğru yürüdü ve sahte bir gülümseme takındı. "Hayır, sorun değil. Bahis bahistir ve sen kazandın, o yüzden gidip parayı getireyim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"İnsanları okumakta iyisin, biliyorsun. Muhtemelen seni harika bir yazar yapan da bu. Birine beş dakika bakıp tüm hikayesini bilebilirsiniz. Bu gerçekten bir yetenek. Richard'ı bir an gördün ve sonunda beni kıracağını biliyordun. Peki benim hikayem ne? Spoiler vermekten nefret ederim ama bilmek isterim. Bana ne olacak?" diye sordu, gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ederken vücudu titriyordu. "Her zaman çok fazla şey hisseden ve sonunda yalnız kalan kız mı olacağım? Çünkü ben... Ben..." Duyguları onu ele geçirmeye başladığında kelimeleri bulanık bir karmaşaya dönüştü. Elleriyle yüzünü kapattı ve güneşlenme odasının tam ortasında yıkıldı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Ben bu tür anlar için yaratılmamıştım.

Teselli verecek biri değildim.

Bu doğruydu, ama dizleri titremeye ve bacakları çökecekmiş gibi görünmeye başladığında, yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım.

Onu kollarımla sardım, ona tutunacak bir şey verdim, yerçekimi onu sert zemine indirmeden önce onu tutacak bir şey verdim. Parmaklarını gömleğime sardı ve ellerim sırtına yaslanırken omzumu ıslatarak bana doğru ağladı.

Bırakmadı ve ben de ondan duygularını toparlamasını istememem gerektiğini düşündüm.

Onun ve benim olayları farklı bir şekilde ele almamız sorun değildi. O kalbini koluna takmıştı, bense kalbimi ruhumun derinliklerinde çelik zincirlerle sarılı tutuyordum.

Vücudu titremeye devam ederken hiç düşünmeden onu daha da yakınıma aldım. Her şeyi hisseden kadın, hiçbir şey hissetmeyen adama daha da yaklaştı.

Bir anlığına, o benim soğukluğumla karşılaşırken ben onun acısını biraz hissettim ve ikimiz de buna aldırış etmedik.

"Eve gidemezsin," dedim ona, saatime baktım ve neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve sen bisikletinle evime kadar geldin."

"Sorun yok. İyi olacağım," dedi bana, ön dolaptan ceketini almaya çalışırken.

"Güvenli değil. Seni ben götürürüm."

"Asla olmaz," diye karşı çıktı. "Talon üşütmüş. Evden çıkmamalı, özellikle de sağanak yağmurda. Ayrıca sen de biraz hastasın," dedi bana.

"Soğuk algınlığıyla başa çıkabilirim," dedim.

"Evet, ama kızınız yapamaz. Bana bir şey olmaz. Ayrıca, evde viski var," diye şaka yaptı, Dick yüzünden yaşadığı duygusal çöküntü yüzünden gözleri hâlâ şişti.

Aynı fikirde olmadığım için başımı hafifçe salladım. "Bir dakika burada kal." Aceleyle ofisime girdim, masamda duran beş viski şişesinden üçünü aldım ve Lucy'nin durduğu fuayeye geri götürdüm. "Seçim sizin. İstediğin kadar viski ve bu gece için boş odalardan birini alabilirsin."

Gözlerini kısmıştı. "Bu gece bisikletimle eve gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Alt dudağını ısırdı ve gözlerini kıstı. Johnnie Walker viski şişesini elimden alarak, "İyi ama Johnnie ile yaşamak üzere olduğumuz yoğun romantizm için beni yargılayamazsın," dedi.

"Anlaştık. Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimin kapısını çalabilirsiniz. Kalkmış olacağım ve size yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim,

Graham." "Ne için?"

"Yere düşmeden önce beni yakalamak."

Tak, tak, tak.

Taslağımın yirminci bölümünün son birkaç cümlesini yazarken kapalı ofisimin kapısına baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Masam peçetelerle kaplıydı ve yarım şişe öksürük şurubu yanımda duruyordu. Yorgunluktan gözlerim biraz yanıyordu ama geceyi bitirmeden önce beş bin kelimeye daha ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ayrıca, Talon birkaç saat içinde bir şişe için uyanacaktı, bu yüzden yatağa gitmeyi düşünmek bile anlamsız görünüyordu.

Tak, tak, tak.

Ayağa kalkarak kapıyı açmadan önce biraz gerindim. Lucy elinde bir bardak viski ve dudaklarında dikkat çekici derecede geniş bir gülümsemeyle orada duruyordu. "Merhaba, Graham Cracker," dedi, sallanırken biraz tökezledi ve ileri.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Tamamen farkında ve tetikte olarak sordum. "Sen iyi misin?"

"Medyum musun?" diye sordu, kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Ya da bir büyücü?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Anlayamadım?"

"Yani, bunlardan biri olmalı," dedi koridorda dans ederek, ileri geri, döne döne, mırıldanarak. "Çünkü Richard-er, *Dick'in* benden ayrılacağını nereden biliyordun? Bu gece Johnnie'yle bu konuyu defalarca düşündük ve senin bunu bilmenin tek yolunun medyum olman olduğu sonucuna vardım." Bana yaklaştı ve işaret parmağıyla burnuma bir kez dokundu. "Ya da bir büyücü."

"Sarhoşsun."

"Mutluyum."

"Hayır, sen sarhoşsun. Sadece üzüntünü viski battaniyesiyle örtüyorsun."

"Que sera, sera." Ofisime bakmaya çalışmadan önce kıkırdadı. "Yani sihir orada mı oluyor?" Tekrar kıkırdadı, sonra bir an için ağzını kapattı ve daha da yaklaşıp fısıldadı: "Sihirden kastım hikayelerinizdeki sihir, seks hayatınızdaki değil."

"Evet, anladım Lucille." Ofisimin kapısını kapattım ve bizi koridorda ayakta bıraktım. "Biraz su ister misin?"

"Evet, lütfen, tadı şarap gibi olanlardan."

Oturma odasının önünden geçtik ve ona içkiyi almam için kanepede beklemesini söyledim.

"Hey, Graham Cracker," diye seslendi. "En büyük umudun nedir?" "Sana söyledim zaten," diye bağırdım. "Umut etmiyorum."

Geri döndüğümde, yüzünde bir gülümsemeyle kanepede dimdik oturuyordu.

"Al bakalım," dedim ve bardağı ona uzattım.

Sudan bir yudum aldı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Aman Tanrım, artık kim olduğunu biliyorum. Sen bir medyum değilsin, bir büyücü değilsin, sen İsa'nın tersisin!" diye haykırdı, geyik gözleri hayretle açılmıştı.

"Ters İsa mı?"

Çabucak başını salladı. "Şarabı suya dönüştürdün." Bu sefer ben bile gülümsememi tutamadım ve o da bunu fark etmekte gecikmedi. "Başardın, Graham Cracker. Gülümsedin."

"Bir hata."

Başını eğdi ve beni inceledi. "Şimdiye kadarki en favori hatam. Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

"Sen bir medyum olmayabilirsin, ama bazen olduğumu düşünüyorum ve bir gün senin üzerinde büyüyeceğime dair psişik bir his var içimde."

"Oh, bundan şüpheliyim. Oldukça sinir bozucusun," diye şaka yaparak onu güldürdüm.

"Evet, ama yine de. Batık bir ayak tırnağı gibiyim. Biri beni içeri aldı mı, pençelerimi geçiririm."

"Kendini kıyaslamak için ne iğrenç bir şey." Yüzümü buruşturdum. "Yani, bu kelimenin tam anlamıyla daha önce duyduğum en kötü karşılaştırma."

Beni göğsümden dürttü. "Eğer bunu romanlarından birinde kullanırsan, telif hakkı istiyorum."

"Avukatım senin avukatınla konuşacak." Sırıttım.

"Oh, yine başardın," dedi, huşu içinde bana doğru eğilerek. "Gülümsemek sana çok yakışıyor. Bunu yapmaktan neden kaçındığına dair hiçbir fikrim yok."

"Sarhoş olduğun için bana yakıştığını düşünüyorsun."

"Sarhoş değilim," diye ısrar etti ve bu sırada sözcükleri biraz geveledi. "Tamamen ayığım."

"Hayatın buna bağlı olsa bile düz bir çizgide yürüyemezsin," dedim ona. Bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve koltuktan sıçradı. Yürümeye başlarken, sanki görünmez bir ipte yürüyormuş gibi kollarını uzattı. Tökezlemeden bir saniye önce "Gördün mü!" dedi ve beni onu yakalamak için hamle yapmaya zorladı. Kollarıma uzandı, gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. "I tamamen vardı."

"Biliyorum," dedim ona.

"Beni bir gün içinde ikinci kez yakalıyorsun."

"Üçüncüsünde uğur vardır."

Elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine bakarak kalbimin birkaç dakikalığına durmasına neden oldu. "Bazen beni korkutuyorsun," dedi içtenlikle. "Ama çoğu zaman gözlerin beni üzüyor."

"Sizi korkutmak için yaptığım her şey için özür dilerim. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Sorun değil. Ne zaman Talon'la cee cee oynarken seni görsem, gerçek auranı görüyorum."

"Auram mı?"

Bir kez başını salladı. "Dünyanın geri kalanına çok karanlık ve acımasız görünüyorsun, ama kızına baktığında her şey değişiyor. Enerjinizdeki her şey değişiyor. Daha aydınlık oluyorsun."

"Sarhoşsun," dedim ona.

"Düz bir çizgide yürüyebilirim!" diye tekrar itiraz etti, ayakta durmaya çalıştı ama başaramadı. "Bekle, yapamam, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle yapamazsın."

Yüzüme dokunmaya, sakalımı ellerinde hissetmeye devam etti. "Talon senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Sen gerçekten boktan bir insansın ama harika bir babasın." Sesi nezaket ve yersiz güvenle doluydu, bu da kalbimin beni öldüreceğinden emin olduğum bir şekilde atmasına neden oldu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedim, her iki yorumunu da tamamen kabul ederek.

"Elbette." Boğazını bir kez temizlemeden önce kıkırdadı. "Graham Cracker?"

"Evet, Lucille?"

"Kusacağım."

Onu kollarıma aldım ve aceleyle banyoya götürdüm. Onu yere yatırdığım anda kollarını tuvalete doladı ve Lucy midesine indirdiği her şeyi kaybediyormuş gibi görünürken ben de onun vahşi saçlarını ellerimin arasına alıp yolundan çektim.

"Daha iyi misin?" Bitirdikten sonra sordum.

Biraz arkasına yaslandı ve başını salladı. "Hayır. Johnnie Walker'ın beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama yalan söyledi. Beni daha kötü hissettirdi. Böyle yalan söyleyen ve kalp kıran erkeklerden nefret ediyorum."

"Seni yatağa götürmeliyiz."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama neredeyse takla atıyordu.

"Tuttum seni," dedim ona ve onu kollarıma almam için bana izin vermeden önce bir kez başını salladı.

"Üçüncüsünde uğur vardır," diye fısıldadı. Başını göğsüme yaslarken gözlerini kapattı ve yorganı geri çekip onu yatırdığım ve battaniyeyi küçük bedeninin üzerine çektiğim süre boyunca da kapalı tuttu.

Işığı kapattığımda "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sabah olduğunda gece olanları hatırlayacağından şüpheliydim, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

"Tabii ki."

"Kız kardeşim seni terk ettiği için üzgünüm," dedi gözleri hâlâ kapalıyken esneyerek. "Çünkü üşümüş olsan da hâlâ çok sıcaksın."

"Dick seni terk ettiği için üzgünüm," diye cevap verdim. "Çünkü üzgün olduğun zamanlarda bile çok naziksin."

"Acıyor," diye fısıldadı, kollarını bir yastığa sarıp göğsüne yaklaştırarak. Gözleri kapalı kaldı ve birkaç damla gözyaşının süzülüşünü izledim. "Geride bırakılmak acı veriyor."

Evet.

Öyle

oldu.

Birkaç dakika kıpırdamadan durdum, yanından ayrılamadım. Daha önce geride bırakılmış biri olarak, onun yalnız başına uykuya dalmasını istemiyordum. Belki sabah beni hatırlamayacaktı, belki de umurunda bile olmayacaktı. Ama yatağa yalnız girmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yalnızlığın karanlık bir odada bıraktığı soğuk ürpertiyi biliyordum ve onun da aynı duygudan muzdarip olmasını istemiyordum. Bu nedenle kaldım. Uykuya dalması uzun sürmedi. Nefesleri yumuşaktı, gözyaşları durmuştu ve ben kapıyı kapattım. Bir insanın onun kadar nazik birini neden geride bıraktığını anlayamıyordum.

-Tuhaf adaçayı çubuğu ve kristalleri olsun ya da olmasın.

Lucy

Ouch, ouch, ouch.

Yavaşça yatakta doğruldum ve yatağın benim yatağım olmadığını hemen fark ettim. Gözlerim odayı inceledi ve çarşafların içinde biraz kıpırdandım. Ellerim alnıma düştü.

Ahh!

Bir gece önce neler olduğunu hatırlamaya çalışırken zihnim dönüyordu ama her şey bulanık gibiydi. Yine de en önemli bilgi aklıma geldi: Richard benim yerime New York'u seçmişti.

Sol tarafıma döndüm ve komodinin üzerinde bir bardak portakal suyu, iki parça kızarmış ekmek, bir kâse çilek, bir şişe ibuprofen ve küçük bir notun bulunduğu küçük bir tepsi buldum.

Dün gece sizi yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim.
Ben bir pisliğim. Bu sabah seni bok gibi hissettirmemi telafi etmek için biraz ilaç ve kahvaltı.

-Johnnie Walker

Gülümsedim ve ibuprofeni içmeden önce ağzıma birkaç çilek attım. Kendimi toparlayarak banyoya yürüdüm ve yüzümü yıkadım - rimelim her tarafa bulaşmış, beni rakun gibi göstermişti. Sonra üst çekmecedeki diş macununu ve parmağımı fırça olarak kullanarak sabahtan kalma viski kokan nefesimi temizledim.

Bulaşık yıkamayı bitirdiğimde Talon'un ağladığını duydum ve aceleyle onu kontrol etmeye gittim. Çocuk odasına girdim ve başında durmuş bezini değiştiren yaşlı bir kadın görünce duraksadım.

"Alo?" Ben sordum.

Kadın bir an için döndü ve sonra işine geri döndü.

"Merhaba, sen Lucy olmalısın," diye haykırdı kadın, Talon'u kollarının arasına alıp gülümseyen kızı zıplatarak. Kocaman bir sırıtışla bana doğru döndü. "Ben Mary, Ollie'nin karısıyım."

"Oh, merhaba! Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de hayatım. Ollie'den senin hakkında çok şey duydum. Graham'dan o kadar çok değil ama Graham'ı bilirsin." Göz kırptı. "Başın nasıl?"

"Her nasılsa hâlâ orada," diye şaka yaptım. "Dün gece zordu."

"Siz çocuklar ve başa çıkma mekanizmalarınız. Umarım yakında daha iyi hissedersiniz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Graham tam olarak nerede?"

"Arka bahçede. Bu sabah erkenden beni aradı ve kendisi bazı işlerini halletmeye giderken Talon'a göz kulak olmamı istedi. Bildiğiniz gibi bu Graham için büyük bir olaydır - insanlardan yardım istemek - bu yüzden o giderken ve siz dinlenirken ona göz kulak olmak için araya girdim."

"Kahvaltıyı bana mı bıraktın?" diye sordum. "Notla birlikte mi?"

Dudakları daha da gerildi ama başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Hepsi Graham'ın işiydi. Biliyorum, ben de sizin kadar şaşırdım. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Arka bahçede ne işi var?" O yöne doğru yürürken sordum.

Mary beni takip etti, yol boyunca Talon'u zıplattı. Güneşlenme odasına girdik ve tavandan tabana pencerelerden çimleri kesen Graham'a baktık. Küçük kulübenin karşısında toprak torbaları ve kürekler duruyordu.

"Görünüşe göre bir bahçe yapıyor."

Bu fikir karşısında göğsüm sıkıştı ve aklıma hiçbir kelime gelmedi.

Mary bir kez başını salladı. "Dün gece yağmur yağdığı için çimleri kesmek için beklemesini söyledim ama başlamak için çok hevesli görünüyordu."

"Bu inanılmaz."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gitmeniz gerekiyorsa Talon'u sizin için götürebilirim," diye teklif ettim.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan. Öğleden sonraki kilise ayinine yetişmek istiyorsam gitmem gerek. Al bakalım." Talon'u ona teslim etti ve alnından öptü. "İnanılmaz, değil mi?" diye sordu. "Birkaç ay önce bunu başarabileceğinden emin değildik ama şimdi her zamankinden daha fazla burada."

"Çok, çok şaşırtıcı."

Elini nazik bir dokunuşla koluma koydu ve tıpkı kocası gibi bana sıcak bir gülümseme verdi. "Sonunda tanışabildiğimize sevindim."

"Ben de, Mary. Ben de."

Birkaç dakika sonra evden ayrıldı. Talon ve ben güneş odasında kaldık, Graham'ın dışarıda harıl harıl çalışmasını, arada bir öksürmek için başını çevirmesini izledik. Bir gece önce yağan soğuk yağmurdan sonra dışarısı buz gibi olmalıydı ve soğuk algınlığı için iyi bir şey yapıyor olamazdı.

Bahçeye açılan arka kapıya doğru yürüdüm ve iterek açtım, soğuk bir esinti üzerime doğru geliyordu. "Graham, ne yapıyorsun?"

"Sadece arka bahçeyi onarıyorum."

"Dışarısı buz gibi ve sen üşümeni daha da kötüleştiriyorsun. İçeri gir."

"Neredeyse bitirdim, Lucille. Bana birkaç dakika daha ver."

Neden bu kadar kararlı olduğu konusunda kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Ama neden? Ne yapıyorsun?"

"Benden bir bahçe yapmamı istedin," dedi elinin tersiyle alnını silerek. "Ben de sana bir bahçe yapıyorum."

Kalbim.

Patladı.

"Bahçe mi yapıyorsun? Benim için mi?"

"Benim için çok şey yaptın," diye cevap verdi. "Talon için daha da fazlasını yaptın. En azından sana bir bahçe yapabilirim, böylece meditasyon yapabileceğin başka bir yerin olur. Bir ton organik gübre aldım - bana en iyisi olduğunu söylediler ve senin gibi hippi bir ucubenin organik kısımdan hoşlanacağını düşündüm." Yanılmamıştı. "Şimdi lütfen kızımı dondurmadan önce şu kapıyı kapat."

Dediğini yaptım ama bir saniye bile gözlerimi ondan ayırmadım. İşini bitirdiğinde üstü başı kir ve ter içindeydi. Arka bahçe güzelce düzenlenmişti ve tek eksik bitkilerdi.

Alnını silerken bana, "Çiçekleri, tohumları ya da bahçıvanların bahçesinde ne varsa onları seçebilirsin diye düşündüm," dedi. "Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet, tabii ki. Vay, bu sadece..." Bahçeye bakarak gülümsedim. "Vay canına."

"Ne isterseniz dikmesi için birini tutabilirim," dedi bana.

"Hayır, lütfen izin verin. Baharın en sevdiğim yanı bu - ellerimi toprağın içine sokmak ve dünyayla yeniden bağ kurduğumu hissetmek. Bu çok topraklayıcı."

"Ve bir kez daha tuhaflığın ortaya çıkıyor," dedi gözlerinde küçük bir pırıltıyla, sanki... benimle dalga geçiyormuş gibi? "Eğer senin için de uygunsa, duş almak istiyorum. Sonra Talon'u alabilirim, böylece güne başlayabilirsin."

"Evet, elbette. Aceleye gerek yok." "Teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya başladı ve ben de arkasından seslendim. "Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Bahçe mi?"

Başını eğdi ve gözlerimin içine bakmadan önce omuzlarını silkti. "Akıllı bir kadın bir keresinde bana boktan bir insan olduğumu söylemişti ve ben de biraz daha az boktan olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Olamaz." Gömleğimin yakasını yüzüme çektim ve burnumu kıvırdım. "Bunu dün gece söyledim, değil mi?"

"Yaptın ama endişelenme. Bazen gerçeklerin dile getirilmesi gerekir. Bunu senin gibi kıkırdayan, sarhoş ve nazik birinden duymak çok daha kolaydı."

"Özür dilerim, yine mi geldin?" Mari o öğleden sonra bisikletlerimizle yürüyüş parkuruna doğru yürürken bana sordu. Bahar her zaman heyecan vericiydi çünkü daha çok bisiklete binebilir ve doğayı keşfedebilirdik. Elbette ben bunu kız kardeşimden daha çok seviyordum ama ruhunun der*inliklerinde* bir yerlerde, onu sağlıklı tuttuğum için bana minnettar olduğuna emindim.

"Biliyorum." Başımı salladım. "Bu çok garip."

"Bu garip ötesi bir şey. Richard'ın senden bir telefon görüşmesiyle ayrıldığına inanamıyorum," diye soluk soluğa kaldı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Bir daha düşündüm de, ayrılmanızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ne?!"

"Yani, sadece söylüyorum. Başlangıçta birbirinize çok benziyordunuz Lucy. Birbirinize bu kadar çok benzemeniz biraz can sıkıcıydı ama zamanla ikiniz de... değişmiş gibiydiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Eskiden Richard'la sürekli gülerdin, ama son zamanlarda... Seni en son ne zaman kıkırdattığını bile hatırlamıyorum. Ayrıca, bana en son ne zaman nasıl olduğunu sorduğunu söyle. Onu her gördüğümde kendinden bahsediyordu."

Bunu Mari'den duymak Richard'ın benden ayrıldığı gerçeğiyle başa çıkmamı kolaylaştırmadı. Onun da haklı olduğunu biliyordum. Gerçek şu ki, Richard yıllar önce bana aşık olan adam değildi ve ben de onun beni tanıdığı kız olmaktan çok uzaktım.

Bileğime bakarak "Maktub," diye fısıldadım.

Mari bana gülümsedi ve bisikletine atladı. "Maktub gerçekten de. Benim yanıma taşınabilirsin, böylece onun dairesinde sıkışıp kalmazsın. Mükemmel olur. Daha fazla kardeş zamanına ihtiyacım vardı. Bir de şu açıdan bak; en azından artık bıyıkların sana sarkmıyor."

Güldüm. "Richard yıllardır bana oral seks yapmadı."

İnançsızlıkla ağzı açık kaldı. "O zaman ondan yıllar önce ayrılmalıydın, kardeşim. Aşağı inmeyen bir çocuk, yukarı çıktığında senin hizmetlerinden faydalanma hakkına sahip değildir."

Kız kardeşim reddedilemez bilgilerle doluydu.

"Bu konuda hiç de üzgün görünmüyorsun," dedi Mari. "Biraz şaşırdım."

"Evet, dün gece kilolarca viski içtikten ve bugün sabahın geri kalanını meditasyon yaparak geçirdikten sonra kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca Graham bu sabah bana bir bahçe yaptı."

"Bir bahçe mi?" diye sordu şaşırarak. "Bu onun özür dileme şekli mi?" "Sanırım öyle. Bir ton da organik gübre aldı."

"Bunun için A alır. Herkes Lucy'nin affına giden yolun toprak ve organik gübreden geçtiğini bilir."

Amin, kardeşim.

"Paskalya için annemin kuzeydeki ağacını ziyarete gitmeye devam ediyor muyuz?" Patikada bisiklet sürmeye başlarken sordum. Mari ve ben her bayram annemi ziyaret etmek için elimizden geleni yapardık. Annemin eski arkadaşlarından birinin kuzeyde pek sık kullanmadığı bir kulübesi vardı ve yıllar önce annemin ağacını oraya dikmiştik, ülkenin dört bir yanından gelen ve ailesini oluşturan insanlarla çevriliydi.

Annemle yaptığım seyahatlerden öğrendiğim bir şey varsa o da ailenin kanla değil, sevgiyle kurulduğuydu.

Mari, "Benden nefret edeceksin ama o hafta sonu bir arkadaşımı ziyarete gideceğim," dedi.

"Oh? Kim?"

"Sarah'yı görmek için Chicago'ya giden trene binecektim. Amerika'ya ailesini ziyarete gitti ve ben de iyileştiğimden beri onu görmediğim için bir uğrayayım dedim. Yıllar oldu."

Sarah, Mari'nin en yakın arkadaşlarından biriydi ve bir dünya gezginiydi. Sarah'nın bir ay sonra nerede olacağını kestirmek neredeyse imkânsızdı, bu yüzden Mari'nin seçimini tamamen anlıyordum. Sadece Richard'ın gidişiyle yalnız geçireceğim ilk tatil olacağı için kötü oldu.

Ne yazık ki, maktub.

Graham

Profesör Oliver masamda karşımda oturmuş, gözleri romanımın on yediden yirmiye kadar olan bölümlerinin ilk taslağı üzerinde geziniyordu. O her sayfayı yavaşça çevirirken ben sabırsızlıkla bekliyordum, gözleri kısılmış, derin düşüncelere dalmıştı.

Arada bir bana doğru bakıyor, alçak sesle mırıldanıyor ve sonra okumaya devam ediyordu. Sonunda bitirdiğinde, kağıtları masama geri koydu ve sessiz kaldı.

Bekledim, kaşlarımı kaldırdım ama hâlâ ses

yoktu. "Eee?" diye sordum.

Profesör Oliver gözlüklerini çıkardı ve bacak bacak üstüne attı. Çok sakin bir sesle nihayet konuştu. "Bir maymunun büyük bir bok alıp kuyruğuyla adını hecelemeye çalışması gibi bir şey. Sadece, maymunun adı John ve Maria yazmış."

"O kadar da kötü değil," diye karşı çıktım.

"Oh hayır." Başını iki yana salladı. "Bu daha

kötü." "Nesi varmış bunun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Bu sadece tüy. Hepsi yağ, et yok."

"Bu ilk taslak. Boktan olması gerekiyordu."

"Evet, ama bunun insan boku olması gerekiyordu, maymun boku değil. Graham, sen New York Times'ın en çok satan yazarısın. Wall Street Journal'ın en çok satan yazarısın. Hikaye yaratmadaki ustalığın sayesinde banka hesabında milyonlarca dolar var ve dünyanın dört bir yanında vücutlarında senin kelimelerinin dövmesi olan sayısız hayranın var. Bu yüzden, bu saçmalığı bana verme cüretini göstermiş olmanız utanç verici." Ayağa kalktı, kadife takımını düzeltti ve başını salladı. "Talon bundan daha iyi yazabilir."

"Şaka yapıyorsun. Aslanla ilgili kısmı okudun mu?" diye sordum.

Gözlerini öyle bir devirdi ki, gözbebeklerinin kafasının arkasında kaybolacağından emindim. "Neden Tampa Körfezi'nde başıboş bir aslan var?! Hayır. Sadece hayır. Rahatlamanın bir yolunu bul, tamam mı? Biraz gevşemeye, özgürleşmeye ihtiyacın var. Sözlerin sanki kıçında bir sopa varmış gibi okunuyor ve sopa sana doğru dürüst sataşmıyor bile."

Boğazımı temizledim. "Bu söylediğin gerçekten garip bir şey." "Evet, en azından ben maymun boku yazmıyorum."

"Hayır." Gülümsedim. "Sen sadece konuşuyorsun."

"Beni iyi dinle, tamam mı? Talon'un vaftiz babası olarak seninle gurur duyuyorum Graham."

"Ne zamandan beri onun vaftiz babasısın?"

"Bu kendi kendime ilan ettiğim bir unvan ve ruhumu öldürme evlat. Dediğim gibi, kızına ne kadar iyi bir baba olduğunla gurur duyuyorum. Gününün her dakikasını onunla ilgilenerek geçiriyorsun, ki bu harika bir şey, ama yazarlık akıl hocan olarak senden kendine biraz zaman ayırmanı talep ediyorum. Git biraz kokain çek, bir yabancıyla seviş, garip mantarlar ye. Sadece biraz gevşe. Hikâyelerinize yardımcı olacaktır."

"Daha önce hiç gevşemek zorunda kalmamıştım," dedim ona.

"Daha önce birileriyle yatıyor muydun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Lanet olsun.

"Hoşça kal Graham ve lütfen kafan güzel olana ya da seks yapana kadar beni arama."

"Muhtemelen seks yaparken seni aramayacağım."

"Sorun değil," dedi ve masanın üzerinden fötr şapkasını alıp başına geçirdi. "Muhtemelen numaramı çevirecek kadar uzun sürmezdi zaten," diye alay etti.

Tanrım, o adamdan nefret ediyordum.

En iyi arkadaşım olması çok kötü.

"Hey, Talon uyumak için aşağıda. Bir piz sipariş etmemi ister misin diye soracaktım-" Lucy'nin sözleri ofisime adım attığında kayboldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Telefonumu masama bıraktım ve boğazımı temizledim. "Hiçbir şey." Sırıttı ve başını salladı. "Selfie çekiyordun."

"Değildim," diye karşı çıktım. "Pizza iyidir. Sadece benim yarımda peynir olsun."

"Hayır, hayır, hayır, konuyu değiştiremezsiniz. Takım elbise giymiş ve kravat takmışken neden selfie çekiyorsun?"

Kravatımı düzelttim ve masama geri döndüm. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, bu siteye yüklemek için bir resmime ihtiyacım var."

"Ne sitesi? Facebook'a mı katılıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman hangi site?" Kendi kendine kıkırdadı. "Tinder dışında herhangi bir şey ve iyi olacaksın."

Çenem gerildi ve gülmeyi kesti.

"*Aman Tanrım*, Tinder'a mı katılıyorsun?!" diye bağırdı.

"Biraz daha yüksek sesle söyle, Lucille. Komşuların seni duyduğundan emin değilim." "Özür dilerim, ben sadece..." Ofisime girdi ve masamın kenarına oturdu.

masamda. "G.M. Russell Tinder dünyasına katılıyor... Evin biraz soğuk olduğunu biliyordum."

"Ha?"

"Yani, sizinle ilk tanıştığımda şeytan olduğunuzu düşünmüştüm, bu da evinizin cehennem olduğu anlamına geliyordu, bu da artık soğuk olduğu anlamına geliyor-"

"Cehennem sonunda dondu. Zekice, Lucille."

Cep telefonuma uzandı ve kilidini açmaya çalışmaya başladı. "Fotoğraflarını görebilir miyim?"

"Ne? Hayır."

"Neden olmasın? Tinder'ın bir ilişki bulma sitesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Tinder'ın ne olduğunun tamamen farkındayım."

Yanakları kızardı ve alt dudağını ısırdı. "Biriyle yatmaya çalışıyorsun, ha?"

"Profesör Oliver yazılarımın, kendimi gevşetmek için bir süredir seks yapmadığım gerçeğinden dolayı acı çektiğine inanıyor. Gergin olduğumu düşünüyor."

"Ne?!" diye nefes nefese kaldı. "Sen mi?! Gergin mi?! Yok artık!"

"Her neyse, taslak hakkında yüzde yüz yanılıyor. Bu iyi bir şey."

Ellerini birbirine sürttü, başı dönüyordu. "Öyle mi?

Okuyabilir miyim?" Tereddüt ettim, o da gözlerini devirdi.

"Ben senin en büyük hayranınım, unuttun mu? Eğer sevmezsem, Ollie'nin haklı olduğunu bileceksin. Eğer seversem, haklı olduğunu bileceksin."

Haklı olmayı severdim.

Ona bölümleri uzattım ve o da oturup okumaya başladı, gözleri sayfalar arasında gidip geliyordu. Arada bir endişeli bir bakışla bana bakıyordu.

Sonunda bitirdi ve boğazını temizledi. "Bir aslan mı?"

Kahretsin.

Gözlerimi devirdim. "Biriyle yatmam

lazım." "Kravatını çıkar, Graham."

"Affedersiniz?"

"Telefonunun kilidini açmanı, kravatını ve takım elbise ceketini çıkarmanı istiyorum. Seks yapmaya çalışan hiçbir kız takım elbise giymiş ve kravat takmış bir erkek aramaz. Ayrıca gömleğinin en üst düğmesini iliklemişsin."

"Çok şık."

"Boynunuzda bir çörek var gibi görünüyor."

"Saçmalıyorsun. Bu özel tasarım bir takım elbise."

"Siz zengin insanlar ve etiketleriniz. Tek duyduğum, bunun bir penis olmadığı ve bu nedenle sevişme fırsatlarınızı ortadan kaldırdığı. Şimdi, telefonunun kilidini aç ve kravatını çıkar."

Sinirlenerek emirlerini yerine getirdim. "Daha iyi mi?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Birazcık. Al, gömleğinin üstteki üç düğmesini aç."

Dediğini yaptım ve o da başını sallayarak fotoğraflarını çekti.

"Evet! Göğüs kılları - onu elde etmeye çalışan kadınlar biraz göğüs kılına bayılır. Üç küçük domuz gibi; doğru miktarda olmalı. Ne çok fazla, ne de çok az, saçlarınız tam kıvamında." Sırıttı.

"Yine mi içmeye başladın?" diye sordum.

Güldü. "Hayır. Bu sadece benim." "Ben

de bundan korkuyordum."

Birkaç kadeh içtikten sonra, hayatımda gördüğüm en büyük kaş çatmayla onları inceledi. "Evet, hayır. Gömleğini tamamen çıkarmalısın."

"Ne? Saçmalama. Senin önünde gömleğimi çıkarmayacağım."

"Graham," diye sızlandı Lucy, gözlerini devirerek. "Her gün Talon'la kanguru şeyini yaparken tişörtünü çıkarıyorsun. Şimdi kapa çeneni ve

gömleğini çıkar."

Biraz daha tartıştıktan sonra, sonunda pes ettim. Hatta "daha erkeksi görünmem" için koyu siyah kot pantolon giydirdi. Fotoğraf çekmeye başladı, bana sağa sola dönmemi, gözlerimle gülümsememi -ne demekse artık- ve karamsar ama seksi olmamı söyledi.

"Tamam, bir tane daha. Yana dönün, başınızı biraz eğin ve ellerinizi arka ceplerinize sokun. Fotoğrafını çekmemle ilgili her şeyden nefret ediyormuş gibi görün."

Yeterince kolay.

"İşte," dedi kulaktan kulağa sırıtarak. "Fotoğraflarınız şimdi yüklendi. Şimdi geriye kalan tek şey biyografinizi mükemmelleştirmek."

"Gerek yok," dedim ona, cep telefonuma uzanarak. "O kısmı zaten yaptım."

Emin değilmiş gibi bir kaşını kaldırdı ve sonra okumaya başladı. "New York Times'ın en çok satan yazarı, altı aylık bir çocuğu var. Evli ama karısı kaçmış. İlişki arıyorum. Ayrıca 1.80 boyundayım."

"Herkes kendi boyunu koyuyor gibi görünüyor. Sanırım bu bir şey." "Bu korkunç. Al, düzelteyim."

Aceleyle yanına gittim, ne yazdığını izlemek için arkasında durdum.

Seks arıyorum. Ben büyük bir sikim.

"Sanırım büyük bir aletim *var* demek istedin," dedim. "Hayır, yazdıklarımı kastettim" diye hınzırca cevap verdi. İnledim ve telefonumu almaya gittim.

"Tamam, tamam, tekrar deneyeceğim!"

Sıradan bir seks arıyorum, bağlanmak yok.

Tabii bağlanmaktan hoşlanmıyorsan.

Sana bakıyorum, Anastasia.

"Anastasia kim?" Ben sordum.

Lucy telefonumu bana fırlattı ve kendi kendine güldü. "Önemli olan tek şey kadınların anlayacak olması. Şimdi tek yapman gereken onları çekici buluyorsan sağa, bulmuyorsan sola kaydırmak. Sonra da sihrin gerçekleşmesini beklemek."

"Yardımınız için teşekkür ederim."

"Bana bir bahçe verdin, en azından seninle yatabilirim. Şimdi pizza sipariş edeceğim. Bütün bunlardan sonra çok yoruldum."

"Benim yarımda sadece peynir var! Oh,

Lucille?" "Evet?"

"Snapchat nedir?"

Gözlerini kıstı ve başını iki kez salladı. "Hayır, ona dokunmak bile yok. Bir gecede sadece bir sosyal medya macerası. Fotoğraf çekmeyi başka bir güne saklayacağız."

Lucy

Graham'ın ilk Tinder randevusu Cumartesi günüydü ve ayrılmadan önce onu takım elbisesini ve kravatını çıkarıp düz beyaz bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymeye zorladım.

"Çok rahat hissettiriyor," diye yakındı.

"Zaten kıyafetlerin üzerinde kalacak gibi değil. Şimdi git. Git ve biraz bacaklarını aç, biraz pelvik itme hareketi yap ve sonra eve dönüp korku hikayeleri ve canavarlar hakkında yaz."

O gece sekiz buçukta ayrıldı.

Saat dokuzda dönmüştü.

Bir kaşımı kaldırdım. "Erkekliğine saygısızlık etmek gibi olmasın ama... bu seks tarihindeki en hızlı seks turuydu."

Graham anahtarlarını antredeki masanın üzerine bırakarak, "Onunla yatmadım," diye cevap verdi.

"Ne? Neden?"

"Bir yalancı olduğu ortaya çıktı."

"Olamaz!" Kaşlarımı çattım, onun için göğsümün sıkıştığını hissettim. "Evli misin? Çocukları var mı? Resmindekinden üç yüz kilo daha mı büyük? Penisi var mıydı? Adı George muydu?"

"Hayır," dedi sertçe, oturma odasındaki kanepeye çökerek. "O zaman neydi?"

"Saçı." "Ha?"

"Saçı. Uygulamada esmerdi ama oraya gittiğimde sarışındı."

Gözlerimi tekrar tekrar kırptım. Boş boş baktım. "Yine mi geldin?"

"Sadece diyorum ki, böyle bir konuda yalan söylüyorsa, bel soğukluğu ve klamidya konusunda da yalan söyleyeceği çok açık." Bunu o kadar düz bir yüz ifadesiyle söylemesi beni kıkırdama krizine soktu.

"Evet Graham, tam olarak böyle işliyor." Güldüm, çok güldüğüm için karnım ağrıyordu.

"Bu hiç komik değil Lucille. Anlaşılan ben öyle rastgele biriyle yatabilecek bir insan değilim. Teslim tarihim geldi ve kitabı editörüme göndermek için nasıl gevşeyeceğimi bir türlü bulamıyorum. Talon doğduğunda bitmiş olması gerekiyordu. Bu altı ay önceydi."

Genişçe gülümsedim ve alt dudağımı ısırdım. "Biliyor musun? Sanırım bir fikrim var ve bundan nefret edeceğinden yüzde yüz on eminim."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç sıcak yoga diye bir şey duydun mu?"

O Pazar sabahı benimle birlikte yoga stüdyosuna girerken Graham "Buradaki tek erkek benim," diye fısıldadı. Üzerinde beyaz bir atlet ve gri eşofman altı vardı ve dehşete düşmüş görünüyordu.

"Saçmalama, Graham Cracker. Eğitmen bir erkek. Toby. Tam uyum sağlayacaksın."

Yalan söyledim.

Pek uyum sağlayamadı ama en azından kas üstüne kas yapmış yetişkin bir adamın güneşi selamlamasını izlemek hayatımın en önemli anıydı
-Ve o sabah sınıftaki tüm kadınların hayatlarını.

Toby, "Şimdi kontrollü hareketlerle kobradan aşağı doğru köpek pozisyonuna ve güvercin pozisyonuna geçin," diye talimat verdi.

Graham inledi, hareketleri yapıyor ama her seferinde şikayet ediyordu. "Kobra, güvercin, deve- neden her hareketin adı bir seks pozisyonundan geliyor?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Biliyor musun, çoğu insan bu isimlerin seks pozisyonlarından değil hayvanlardan geldiğini söyler Graham Cracker."

Bana doğru döndü ve bir saniye sonra farkına vardı. Küçük bir gülümseme oluştu. "Touché."

Eğitmen Graham'a yardım etmek için etrafından dolanırken, "Çok sıkısın," dedi.

"Oh, hayır, zorunda değilsin-" Graham başladı ama çok geçti. Toby kalçalarını ayarlamasına yardım ediyordu.

"Sakin ol," dedi Toby yatıştırıcı sesiyle. "Rahatla."

"Bir yabancı bana dokunurken rahatlamak zor-" Graham'ın gözleri büyüdü. "Evet, o benim penisim. Aslında penisime dokunuyorsun," diye mırıldandı Graham, eğitmen ona pozisyonlardan birinde yardım ederken.

Graham'ın ne kadar gülünç ve rahatsız göründüğüne kıkırdamadan duramıyordum. Yüzü çok sertti ve Toby, Graham'ın poposunu

gülmekten yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

"Tamam, sınıf, son bir nefes. İyi enerjiler girsin, kötüler çıksın. Namaste." Toby hepimizi selamladı ve Graham orada öylece kaldı, ter, gözyaşı ve erkeklik yığını içinde yerde yatıyordu.

Kendi kendime kıkırdayıp duruyordum. "Hadi, kalk." Ona doğru uzandım ve onu yukarı çekerken elimi tuttu. Ayağa kalkarken pis, terli saçlarını üzerime doğru salladı. "Ew! Bu iğrenç."

Sinsi bir gülümsemeyle, "Bana herkesin içinde dokunulmasını sağladın, bu yüzden terin tadını çıkarabilirsin" dedi.

"İnan bana, şu anda köşede sana aval aval bakan kadınlar yerine sana dokunan Toby olduğu için şanslısın."

Döndüğünde kendisine doğru bakıp el sallayan kadınları gördü. "Siz kadınlar ve seks odaklı zihinleriniz," diye şaka yaptı.

"Seks pozisyonu olarak deve yapan adam söylüyor. Tam olarak ne yapıyorsun? Sadece dizlerinin üzerine oturup"-kalçalarımı itiyorum-"bunu tekrar tekrar mı yapıyorsun?" Graham'ın yüzünü ders sırasında olduğundan daha da kızartan kamburlaşma hareketini yapmaya devam ettim.

"Lucille."

"Evet?"

"Havayla oynamayı bırak."

"İsterdim ama utancın şu anda çok ödüllendirici." Güldüm. Çok kolay aşağılanıyordu ve toplum içinde benimle birlikte olmanın onun için korkunç olacağını biliyordum. Kendimi aptal gibi göstermek için her fırsatı değerlendirirdim. "Tamam, söylemeye gerek yok, sıcak yoga sana göre değil."

"Hiç de değil. Aksine, kendimi daha stresli ve bir tutam şiddet görmüş hissediyorum," diye şaka yaptı.

"Peki, sana yardımcı olup olmadıklarını görmek için birkaç şey daha deneyeyim."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Evime adaçayı koyacaksın, değil mi? Ya da pencerelerime kristaller mi koyacaksın?"

"Ah evet." Başımı salladım. "Ben senin evini garip bir şekilde hippileştireceğim, sen de bana bahçede yardım edeceksin."

Sonraki birkaç haftayı arka bahçede geçirdim ve Graham'a bahçeciliğin inceliklerini öğrettim. Meyveler, sebzeler ve güzel çiçekler ektik. Zamanla uzadıkça çok güzel görünecek olan ayçiçeklerinden sıralar yaptım. Bahçenin bir köşesinde, sabah enerji meditasyonları için mükemmel olacak ve öğleden sonra okuma köşesi olarak harika olacak bir taş bank vardı. Etrafını, alanı aydınlatacak güzel çiçeklerle çevirdim - Peru zambakları, nepeta faasseniis, otsu bitkiler, unutma beni ve gloriosa papatyaları. Renkler birbirine karışarak çok güzel olurdu. Pembeler, maviler, sarılar ve morlar Graham'ın hayatına renk katacaktı, bu kesindi.

Bebek telsizi çalmaya başladığında Graham topraktan ayağa kalktı. "Onu ben alırım."

Adımı haykırdığını duyana kadar sadece birkaç dakika geçti.

"LUCILLE!"

Toprakta doğruldum, Graham'ın bağırışındaki aciliyet beni telaşlandırdı.

"LUCILLE, ACELE ET!"

Ayağa fırladım, kalbim göğsümde çarpıyordu, yüzüm kir içindeydi ve koşarak eve girdim. "Ne oldu?!" Geri bağırdım.

"Oturma odasında! Çabuk!" diye bir kez daha bağırdı.

Tanık olmak üzere olduğum şeyden dehşete kapılarak koştum ve mekâna girdiğimde ellerimle kalbimi sararken kalbim boğazıma düğümlendi.

Ağzımdan. "Aman Tanrım," dedim, Talon'a bakarken gözlerim yaşardı.

"Biliyorum, değil mi?" Graham kızına gülümseyerek, "Biliyorum, değil mi?" dedi. Uzun zamandır sırıtmamak için elinden geleni yapıyordu ama son zamanlarda bunu başaramıyordu. Talon güldükçe ve gülümsedikçe Graham'ın kalbi daha da açılıyordu.

Talon'u kollarında tutuyor, onu besliyordu.

Onu beslemiyordu, o kendi kendini besliyordu, biberonu ilk kez kendi elleriyle tutuyordu.

Kalbim heyecanla patladı.

"Onu besliyordum ve ellerini biberonun etrafına sardı ve kendisi tutmaya başladı," dedi bana, gözleri gururla kocaman açılmıştı.

Biz onu alkışlarken Talon kıkırdamaya başladı ve Graham'ın yüzüne süt tükürerek ikimizi de güldürdü. Bir bez kaptım ve yanağındaki sütü sildim.

"Beni her gün şaşırtıyor," dedi gözlerini kızına dikerek. "Jane'in..." Durakladı. "*Lyric* bunu kaçırıyor. Geride ne bıraktığına dair hiçbir fikri yok."

Başımla onayladım. "Her şeyi kaçırıyor. Bu çok üzücü."

"Birlikte büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordu.

Biraz şaşırmıştım-aylardır birlikteydik ve bana bir kez bile kız kardeşim hakkında soru sormamıştı.

Yanındaki kanepeye oturdum ve omuz silktim. "Çok fazla yer değiştirdik. Annemiz biraz yüzer gezerdi ve babam daha fazla dayanamayınca bizi terk etti. Lyric daha büyüktü ve Mari ve benden daha fazla sorun fark etti. Annemle geçirdiğimiz her gün yeni bir macera gibiydi. Gerçek bir evimizin olmaması beni hiç rahatsız etmiyordu çünkü birbirimize sahiptik ve ne zaman bir şeye ihtiyacımız olsa bir tür mucize gerçekleşiyordu.

"Ama Lyric bu şekilde görmüyordu. Babamıza çok benziyordu - topraklanmış. Bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini bilmemekten nefret ederdi. Annemin bazen ihtiyacı olan bir arkadaşımıza yardım etmek için elimizdeki azıcık parayı vermesinden nefret ederdi. Hayatlarımızın istikrarsızlığından nefret ediyordu, bu yüzden sonunda canına tak ettiğinde, annemin olduğu kişiye daha fazla katlanamadığında, tıpkı babamızın yaptığı gibi yaptı - gitti."

"O her zaman bir koşucu olmuştur," dedi.

"Evet, bir yanım bu kadar mesafeli ve soğuk olduğu için ondan nefret etmek istiyor ama diğer yanım da onu anlıyor. Hızlı büyümek zorundaydı ve bir bakıma Lyric haksız da sayılmazdı. Annemizin kendisi de çocuk sayılırdı, bu da büyürken çok fazla ebeveynlik görmediğimiz anlamına geliyordu. Lyric sanki bu rolü üstlenmek ve ebeveynine ebeveynlik yapmak zorundaymış gibi hissetti."

"Bu yüzden muhtemelen hiç çocuk istemedi," dedi. "Ebeveyn rolünü çoktan üstlenmişti."

"Evet. Yani, bu onun yaptıklarını affettirmiyor ama daha anlaşılır kılıyor."

"Sanırım onunla tanıştığımda bir koşucu olduğunu anlamıştım. Ayrıca, eminim o da benim soğuk olduğumu, bir kez bile kalmasını istemediğimi anlamıştır."

"Onu özlüyor musun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Hayır," diye cevap verdi hemen, hiç tereddüt etmeden. "O ve ben hiçbir zaman aşık olmadık. Biri gitmeye hazır olduğunda, bunu yapmakta özgür olduğuna dair sözsüz bir anlaşmamız vardı. Evlilik anlaşması sadece kariyerinde ilerlemesine yardımcı olacağını düşündüğü bir şeydi.

"Biz sadece arada sırada seks yapan oda arkadaşlarıydık. Talon'dan önce gitmesi sorun olmazdı. Tamamen kabul edilebilirdi. Hatta bu kadar uzun süre kalmasına biraz şaşırmıştım. Umursamazdım ama şimdi..." Talon onun için geğirirken ona gülümsedi ve sonra onu yerdeki battaniyenin üzerine yatırdı. "Şimdi ona

Her gece, benim için değil ama kızımız için geri dönmesini istiyordum. Annesiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu Talon için asla istemem."

"Çok özür dilerim."

Omuz silkti. "Senin hatan değil. Neyse, bahçe nasıl?"

"Mükemmel. Mükemmel. Hediye için tekrar teşekkür ederim. Benim için anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha büyük."

Başını salladı. "Elbette. Sanırım bu hafta sonu tatil için gittin?" Kanepeden yere tırmandı ve Talon'la cee-e oynamaya başladı, bu da kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Olmam gerekiyordu ama anlaşılan tatili yalnız geçireceğim." "Ne? Neden?"

Mari'nin şehir dışında olacağını ve normalde kuzeye gittiğimi ama bu yolculuğu tek başıma yapmak istemediğimi söyledim.

Graham, "Talon ve benimle birlikte Profesör Oliver'ın evine gelmelisiniz," diye teklif etti.

"Ne dedin? Hayır. Hayır, gerçekten sorun yok."

Cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. "Alo? Profesör Oliver, nasılsınız?"

"Graham, hayır!" Fısıltıyla bağırdım, onu durdurmak için kolumu uzattım ama ayağa kalktı ve telefonu almama izin vermedi.

"İyi, ben iyiyim." *Duraksama.* "Hayır, caymaya çalışmıyorum. Masanıza bir sandalye daha ekleyebilir misiniz diye sormak için aradım. Görünüşe göre Lucille Paskalya'da evinde oturup bir bardak Ben & Jerry's'e bakarak ağlayacakmış ve bunun tamamen normal bir şey olduğunu düşünsem de, onu evinizde ağırlayıp ağırlayamayacağınızı sormak istedim."

Bir uzun duraklama daha. Graham gülümsedi.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim, Profesör Oliver. Bu hafta sonu görüşürüz." Telefonu kapattı ve bana doğru döndü. "Saat birde brunch veriyorlar. Biz, Profesör Oliver ve Mary, kızları Karla ve nişanlısı Susie olacak. Sen de bir tabak getirmelisin."

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Bağırdım, kanepeden bir yastık kaptım ve ona fırlattım. Daha da çok gülümsedi.

Tanrım, o gülümseme.

Daha önce daha sık gülümsemiş olsaydı, Lyric'in onun yanından asla ayrılamayacağından emindim.

Yastığı alıp bana doğru fırlattı ve beni kanepeye geri düşürdü. "Oraya birlikte gidebiliriz. Seni evinden alabilirim."

"Mükemmel." Yastığı aldım ve ona geri fırlattım. "Kıyafet kuralı mı?"

Son bir kez daha bana doğru fırlattı ve alt dudağını ısırarak sağ yanağındaki küçük gamzenin ortaya çıkmasına izin verdi. "Giydiğin her şey benim için yeterince iyi olacak."

Graham

Paskalya brunch'ı için onu almak üzere Lucy'nin evine gittim ve o apartman merdivenlerinden inerken ben de arabamın sürücü koltuğuna oturdum. Talon gevezelik etti, ben de bir kez başımı salladım. "Aynen öyle." Lucy çok güzel görünüyordu. Sarı bir elbise giymişti, eteğinin altında tül vardı ve bu da eteğin dışarı doğru açılmasını sağlıyordu. Topuklu ayakkabılarıyla uyumlu elma kırmızısı ruju dışında makyajı seyrekti. Saçları bir taç gibi papatyalarla örülmüştü.

Arabadan indim ve kapıyı açmak için aceleyle yolcu tarafına geçtim. Bir elinde bir buket çiçek, diğer elinde de uzatacağı bir tabakla bana doğru gülümsedi.

"Ne kadar da şık görünüyorsun." Sırıttı.

"Sadece takım elbise ve kravat," diyerek tabağı ondan aldım. Arabanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve kapıyı açarak tabağı koltuğun üzerine yerleştirdim.

Sürücü koltuğuna geri tırmanırken kapıyı kapattım ve Lucy'ye bir kez baktım. "Çok güzel görünüyorsun."

Güldü ve elbisesini düzeltmeden önce saçlarını okşadı. "Haksız değilsiniz, efendim."

Profesör Oliver'ın evine gittik ve oraya vardığımızda Lucy'yi Ollie'nin kızı Karla ve nişanlısı Susie ile tanıştırdım.

Eve girdiğimizde Karla, "Seninle tanışmak çok güzel Lucy," dedi. "Senin hakkında çok şey duyduğumu söyleyebilirim ama Graham'ı bilirsin, adam konuşmaz," diye şaka yaptı.

"Gerçekten mi?" Lucy alaycı bir tavırla sordu. "Bu adamın çenesini hiç kapatamıyorum." Karla güldü, Talon'u kollarımdan aldı ve alnından öptü.

"Evet, çok geveze biri."

Karla şimdiye kadar kız kardeşime en yakın olan şeydi ve öyle de tartışırdık. Çocukken evlatlık programına girip çıkmış, uyuşturucu ve alkolle başı çok derde girmişti. Gerçi o zamanlar onu hiç tanımıyordum. Onunla karşılaştığımda hayatı çoktan çözmüştü. Ev diyecek bir yeri olmayan çocuklar için güçlü bir aktivist olan bu güzel Afro-Amerikan kadındı.

Ergenlik çağına geldiğinde Profesör Oliver ve Mary ondan vazgeçmedi ve Karla her zaman bu sayede kalbinde bir şeylerin değiştiğini söylerdi. On yedi yaşındayken evlat edinilmek istenen pek fazla çocuk yoktu, ancak Oliver ve Mary onun gitmesine izin vermedi.

İnsanların yaralarını görmek ve onlara güzel demek gibi bir yetenekleri vardı.

Susie, Lucy'nin tepsisini ondan alarak, "İşte, o tabağı ben alırım," diye teklif etti. Susie aynı zamanda çarpıcı bir insandı. Kadın hakları için çok mücadele eden güzel bir Asyalı kadındı. Gerçek bir aşk hikâyesi yazacak bir çift varsa, o da Karla ve Susie'ydi.

İnsanları hiç sevmem ama bu insanlar iyiydi. Lucy gibi.

Sadece sevgiden başka bir şey istemeyen, yürekten iyi insanlar.

Mutfağa girdiğimizde Mary oradaydı, yemek yapıyordu ve hemen yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu, aynı şeyi Talon ve Lucy'ye de yaptı. "Ollie'nin ofisine gitmen istendi, Graham. Ona okuması için kitabının yeni bölümlerini getirmen gerekiyordu ve o da seni bekliyor," dedi Mary. Lucy'ye baktım ve Mary güldü. "Onun için endişelenme, hemen uyum sağlayacaktır. Ona çok iyi bakacağız."

Lucy gülümsedi, kalbim genişledi ve sonra Profesör Oliver'ın ofisine yöneldim.

Masasında oturmuş ona sunduğum en yeni bölümleri okuyordu ve gözleri bir ileri bir geri gidip gelirken sabırsızlıkla bekledim. "Aslanı çıkardım," dedim ona.

"*Şşşt*!" diye emretti ve okumaya geri döndü. Arada bir sayfaları çevirirken yüz ifadeleri yapıyordu ama çoğunlukla hiçbir şey yapmıyordu. "Pekala," dedi, bitirdi ve kağıtları yere bıraktı. "Seks yapmadınız mı?"

"Hayır."

"Peki kokain yok mu?"

"Hayır."

"Peki." İnançsızlıkla sandalyesine geri oturdu. "Bu şok edici, çünkü oyununu hızlandırmana neden olan şey her neyse, akıllara durgunluk veriyor. Bu..." İnançsızlıkla başını salladı. "Bu şimdiye kadar yazdığın en iyi eser."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Midemde bir düğümle sordum.

"Hadi canım sen de. Yıllardır okuduğum en iyi şey. Ne değişti?"

Omuzlarımı silktim ve sandalyeden kalktım. "Bahçeyle uğraşmaya başladım."

"Ah." Bilerek gülümsedi. "Lucy Palmer oldu."

"Karla, sana elli dolar borcum var," dedi Oliver, ofisinde konuşmamız bittikten sonra brunch için yemek masasına geldiğinde. Kravatını düzeltti ve masanın başına oturdu. "Graham konusunda haklıymışsın, hâlâ nasıl yazacağını biliyor. Yirmi yedi kitaplık bir mucize olmadığı ortaya çıktı."

Lucy kıkırdadı ve sesi çok güzeldi. "Graham'ın sözlerine karşı bahse mi girdin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Son taslağını okudun mu?!"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Aslanla olan anlaşma neydi?"

"Biliyorum, doğru!" diye bağırdı, başını sallayarak onayladı. "Şu lanet aslan!"

"Tamam, tamam, anladık, berbatım. Konuşmaya devam edebilir miyiz?" diye sordum.

Lucy beni kolumdan dürttü. "Ama aslan."

"İğrençti," diye katıldı Profesör Oliver.

"Kötü yazılmıştı."

"Tuhaf."

"Tuhaf."

"Tam bir çöp," dedi ikisi bir ağızdan.

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, Lucille, Oliver'ın kadın versiyonu gibisin - en kötü kabusum."

Profesör Oliver kaşlarını bilmiş bir tavırla oynatarak, "Ya da en sevdiğin rüyanın gerçekleşmesi," diye alay etti. Ne bildiğini bir bilsem. Pastırma almak için masaya uzandı ve Karla onun elini tokatladı.

"Baba, hayır."

İnledi ve ben de konunun değişmesini memnuniyetle karşıladım. "Birkaç parça pastırma beni öldürmez, sevgilim. Ayrıca, bugün tatil."

"Evet, senin kalbin bunun bir tatil olduğunu bilmiyor, o yüzden annemin senin için yaptığı hindi pastırmasını yemeye devam et."

Yüzünü buruşturdu. "Bu domuz *pastırması değil.*" Lucy'ye gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Bir kez küçük bir kalp krizi geçiriyorsun ve üç küçük kalp ameliyatı geçiriyorsun ve insanlar hayatının geri kalanında bu tür şeyleri çok ciddiye alıyorlar," diye şaka yaptı.

Mary kocasına gülümsedi ve kendi eliyle onun elini okşadı. "Bize aşırı korumacı diyebilirsiniz ama biz sadece sonsuza dek yanımızda olmanızı istiyoruz. Eğer bu, seni hindi pastırması yemeye zorladığımız için bizden nefret etmeni de içeriyorsa" -tabağına üç şerit koydu- "öyle olsun."

"Touché, touché." Profesör Oliver başını salladı ve domuz pastırması *olmayan pastırmayı* ısırdı. "Hepinizi gerçekten suçlayamam. Ben de sonsuza dek benimle çevrili olmak isterdim."

Brunch'ın geri kalanını birbirimize gülerek, utanç verici hikayeler anlatarak ve anılarımızı paylaşarak geçirdik. Lucy herkesin sözlerini büyük bir zarafetle dinledi, sorular sordu, daha fazla ayrıntı istedi, konuşmalara tamamen dahil oldu. Onun bu yönüne, tam bir insan olmasına bayıldım. Mekâna her girdiğinde odanın ışıkla dolmasını sağlardı.

"Lucy, bugün bize katıldığın için çok mutluyuz. Gülümsemen bulaşıcı," dedi Mary öğleden sonrayı bitirirken. Hepimiz yemek masasına oturduk, tıka basa doyduk ve iyi arkadaşlığın tadını çıkardık.

Lucy genişçe gülümsedi ve elbisesini düzeltti. "Bu gerçekten inanılmazdı. Evde tek başıma oturuyor olacaktım." Güldü.

"Normalde tatilleri yalnız geçirmezsin, değil mi?" Karla kaşlarını çatarak sordu.

"Oh, hayır. Her zaman kız kardeşimin yanındayım ama bu yıl eski bir arkadaşı kısa bir süreliğine Amerika'ya döndüğü için onu ziyarete gitti. Normalde Mari ve ben her bayram annemin ağacını ziyaret etmek için bir arkadaşımızın kulübesine gideriz."

"Onun ağacı mı?" Susie sordu.

"Evet. Annem yıllar önce vefat ettikten sonra, onun anısını onurlandırmak için bir ağaç diktik, bir yaşamı alıp ölümden sonra bile büyümesini sağladık. Her bayram gider, meyan kökü yeriz -annemin en sevdiği şeker- ve ağacın etrafında oturur, müzik dinler ve toprağı içimize çekeriz."

"Bu çok güzel." Karla iç çekti. Susie'ye döndü ve koluna bir tokat attı. "Ben öldüğümde, benim anıma bir ağaç diker misin?"

Susie, "Ben bir bira dikerim, daha uygun olur," diye cevap verdi.

Karla'nın gözleri büyüdü ve Susie'yi öpmek için eğildi. "Üç ay içinde seninle öyle bir evleneceğim ki, kadın."

Lucy'nin gözleri sevinçten fal taşı gibi açıldı. "Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?" "Dört Temmuz hafta sonu, tanıştığımız hafta sonu," dedi Karla baş dönmesiyle. "Biz

gelecek yıla kadar bekleyecektik ama daha fazla bekleyemeyeceğim." Profesör Oliver'a döndü ve kocaman gülümsedi. "Sadece babamın beni koridorda yürütmesine ve aşkıma vermesine ihtiyacım var."

Oliver kızının elini tutup öperek, "En güzel gün olacak," diye cevap verdi. "Resmi olarak kızım olduğun günden sonra en iyi ikinci gün."

Kalbim daha da genişledi.

"Eğer bir çiçekçiye ihtiyacınız varsa, ben ısmarlayabilirim," diye teklif etti Lucy.

Susie'nin gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Bu inanılmaz olurdu. İnanılmazın da ötesinde."

Profesör Oliver ve Mary arasında gördüğüm aşk ve Karla ile Susie arasındaki aşk olmasaydı, aşkın bir

şehir efsanesi, sadece masal kitapları için yapılmış bir şey.

Ama o insanların birbirlerine bakışları, o kadar özgürce ve yüksek sesle sevmeleri...

Gerçek, romantik aşk gerçekti.

Kendim için bunu hiç hissedememiş olsam bile.

"Biliyorsun, Graham'ın tören için hâlâ bir artı bire ihtiyacı var. İpucu, ipucu." Susie genişçe sırıttı.

Midemde bir düğüm hissederek gözlerimi devirdim. Hızlı bir konu değişikliği gerekiyordu. "Susie ve Karla harika şarkıcılar," dedim Lucy'ye, eğilip onu yanından dürterek. "Dört Temmuz müzik gösterisinde böyle tanışmışlar. Onlardan bir şeyler söylemelerini istemelisin."

Karla ona bir parça ekmek fırlatarak, "Graham saçmalıyor," diye karşılık verdi.

"Hayır, değil." Mary gülümsedi. "Biraz önyargılı olabilirim ama harikalar. Haydi kızlar, bir şeyler söyleyin." Tam o anda Talon'un bebek telsizi ötmeye başladı ve bize onun uykusundan uyandığını haber verdi. Mary, "Ben onu tutayım, siz de bir şarkı seçin," diye emretti.

"Anne, Tanrım, baskı yok, ha?" Karla gözlerini devirdi ama bakışlarında performans sergilemeyi ne kadar sevdiğini gösteren bir ışık vardı. "Peki. Ne düşünüyorsun, Susie? Andra Day?"

"Mükemmel," diye kabul etti ve ayağa kalktı. "Ama masada şarkı söylemeyeceğim.

Bu divanın bir sahneye ihtiyacı var."

Hepimiz oturma odasına gittik ve ben Lucy'nin yanındaki kanepeye oturdum. Mary kucağında kızımla içeri girdi ve bir an için bir büyükannenin böyle görünmesi gerektiğini düşündüm. Mutlu. Sağlıklı. Bütün. Sevgi dolu.

Talon'un bir Mary'si olduğu için ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben de bir Mary'ye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyordum.

Karla köşedeki piyanonun başına oturdu, parmaklarını uzattı ve Andra Day'in "Rise Up" şarkısını çalmaya başladı. Piyanodan yükselen müzik başlı başına büyüleyiciydi ama Susie şarkı söylemeye başladığında tüm odanın ürperdiğini hissettim. Lucy'nin gözleri performansa yapışmıştı, benimkiler ise ona. Kızların performansını izlerken vücudu titremeye başladı ve bacakları sarsıldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladığında sanki kelimeler onu bütünüyle yutuyordu.

Şarkının sözleri kalbini bulup tohumlarını ekerken gözyaşları daha hızlı ve daha hızlı düştü. Sinirle kızardı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı, ancak bazılarını sildiğinde daha fazlası geldi.

Bir dahaki sefere onları silmeye gittiğinde, elini elime aldım ve onu durdurdum. Kafası karışmış bir şekilde bana doğru döndü ve elini hafifçe sıktım. "Sorun yok," diye fısıldadım.

Konuşacakmış gibi dudakları aralandı ama sonra kızlara dönüp gözlerini kapatmadan önce bir kez başını salladı. Güzel vokalleri dinlerken gözyaşları akmaya devam etti, ben elini tutarken vücudu hafifçe sallanıyordu.

İlk defa onu tam olarak anlamaya başladım.

Her şeyi hisseden güzel kız.

Onu zayıf yapan duyguları değildi. Onlar

onun gücüydü.

Kızlar gösterilerini bitirdiğinde Lucy gözyaşları hâlâ akarken alkışlamaya başladı. "Bu çok harikaydı."

"Berbat olduğumuz için ağlamadığına emin misin?" Karla güldü.

"Hayır, çok harikaydı. Annem olsa..." Bir an durakladı ve derin bir nefes aldı. "Buna bayılırdı."

Gözlerim hâlâ birbirine kenetlenmiş olan ellerimize kaydı ve göğsümdeki çekiştirme hissiyle birlikte elimi bıraktım.

Gece olduğunda, eşyalarımızı topladık ve bizi dahil ettikleri için herkese teşekkür ettik.

"Harikaydı," dedi Lucy, Mary ve Ollie'ye sıkıca sarılırken. "Bu gece kanepemde oturup Ben & Jerry's yememi engellediğiniz için teşekkür ederim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın Lucy," dedi Mary yanağından öperek. "Ben gidip Talon'u araba koltuğuna oturtayım," dedi Lucy, Talon'u arabadan alarak.

Herkese bir kez daha teşekkür etmeden önce kollarımı açtım.

Mary bana sıkı bir gülümseme verdi ve beni kucakladı. Sırtımı sıvazlarken "Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "İyi bir kalbi var."

Haksız değildi.

İçeri girdiğinde, Profesör Oliver ön verandada durmuş, kocaman sırıtıyordu.

"Ne?" Kaşlarım düğümlenmiş halde sordum.

"Ah, Bay Russell," diye şarkı söyledi, ellerini ceplerine sokup ileri geri sallanarak.

"*Ne*?!"

Başını ileri geri sallayarak alçak sesle ıslık çaldı. "Bu kadar insan arasında senin başına gelmesi ve senin bundan yüzde yüz habersiz görünmen çok komik."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım hikayeyi yaşayan siz olduğunuzda olay örgüsünü görmek daha zor oluyor."

"Birileri yine deli haplarını almayı mı unuttu?" Ben sordum.

"Her hikayede, karakterlerin birinci perdeden, yani eski dünyadan, ikinci perdeye, yani yeni dünyaya geçtikleri bir an vardır. Bunu biliyorsunuz."

"Evet... ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

Profesör Oliver Lucy'ye doğru başını salladı. "Bunun her şeyle ilgisi var."

Farkına vardım ve boğazımı temizleyerek daha dik durdum. "Hayır, bu çok saçma. O sadece Talon'a yardım ediyor."

"Mhmm," dedi, neredeyse alay edercesine.

"Hayır, gerçekten ve sizin akıl oyunlarınız ne olursa olsun, o Jane'in kız kardeşi."

"Mhmm," diye cevap verdi, beni çılgına çevirerek. "Mesele şu ki, kalp asla beynin mantığını dinlemez, Bay Russell." Sesinde her şeyi bilen bir aksaklıkla beni yanımdan dürttü. "Sadece hissediyor."

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

Güldü ve başını salladı. "Çok komik, değil mi? Ana karakterlerin başlarına gelecek maceralardan asla haberdar olmamaları."

Onun sözlerinde beni en çok rahatsız eden şey, bu sözlerde ne kadar çok gerçek payı olduğuydu. Lucy'ye karşı hislerimin arttığını biliyordum ve ona karşı herhangi bir duygu geliştirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyordum.

En son ne zaman onun elini tuttuğumda ya da Talon'la ilgilendiğini gördüğümde, hatta sadece var olduğunu gördüğümde hissettiğim gibi hissettiğimi hatırlayamıyordum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun, Graham?" Profesör Oliver

sordu. "Lucille hakkında ne mi düşünüyorum?"

"Evet. Belki onunla birlikte olamasanız bile, arkadaşlık için hâlâ yeriniz vardır."

"O benim tam zıttım," dedim ona. "Lucille çok tuhaf bir karakter, doğanın bir ucubesi. Sakar ve her zaman sıra dışı konuşuyor. Saçları her zaman dağınıktır ve kahkahaları bazen sinir bozucu ve çok gürültülüdür. Onunla ilgili her şey felaket. Dağınıklıktan başka bir şey değil."

"Ve hala?" diye beni teşvik etti.

Yine de onun gibi olmak istiyordum. Tuhaf bir karakter, bir hilkat garibesi olmak istedim. Tökezlemek ve yüksek sesle gülmek istedim. Onun güzel felaketini bulmak ve kendi dağınıklığımla karıştırmak istedim. Onun içinde yüzdüğü özgürlüğü ve anı yaşama korkusuzluğunu istedim.

Onun dünyasının bir parçası olmanın ne demek olduğunu bilmek istedim. Her şeyi hisseden bir adam olmak.

Ona sarılmak ama yine de kollarımda özgürce hareket etmesini sağlamak istiyordum. Dudaklarının tadına bakmak ve ona kendiminkini gösterirken ruhunun bir parçasını içime çekmek istiyordum.

Onun arkadaşı olmak istemedim, hayır. Çok daha fazlası olmak istiyordum.

Yine de bunun imkânsız olduğunu biliyordum. O sınırların dışında kalan tek şeydi ve arzuladığım tek şeydi. Bu hikâyenin benim için ortaya çıkış şekli hiç adil değildi ama yine de hiç de şok edici değildi. Ben asla sonsuza dek mutlu sonlar yazmadım ve Lucy de asla son bölümümde yer almayacaktı.

"Şu anda bir şeyi fazla düşünüyorsun Graham ve seni tam tersine inanmaya çağırıyorum," dedi bana. "Jane gideli neredeyse bir yıl oldu ve kabul edelim ki ona hiçbir zaman Lucy'ye baktığın gibi bakmadın. Gözlerin hiçbir zaman o odaya girdiğinde parladığı gibi parlamadı. Hayatının çoğunu mutluluğun bir türünü kucaklamaktan kaçınmak için mücadele ederek geçirdin oğlum. Kendine taktığın zincirlerden kurtulmaya ne zaman izin vereceksin? Bu hayat kısa ve romanında kaç bölüm kaldığını asla bilemezsin Graham. Her günü son sayfaymış gibi yaşa. Her anı son kelimeymiş gibi nefes al. Cesur ol, oğlum. Cesur ol."

Gözlerimi devirdim ve merdivenlerden inmeye başladım. "Profesör Oliver?"

"Evet?"
"Kapa çeneni."

Lucy

"Çocuk bezi almak için markete uğramam gerekiyor. Umarım sorun olmaz," dedi Graham arabayı yirmi dört saat açık bir marketin otoparkına çekerken.

"Sorun değil."

Aceleyle içeri girdi ve dışarı çıktığında bagaja birkaç çanta attı ve arabaya geri döndü. "Tamam," dedi arabayı vitese takarak. "Kulübeye gitmek için hangi yoldan gideceğiz?"

"Ne?"

"Ne tarafa gidiyoruz dedim? Annenin ağacını ziyarete mi?"

Göğsüm sıkıştı ve başımı salladım. Boş gözlerle ona bakarken sözleri kafamda tekrarlandı. "Ne? Hayatta olmaz Graham. Zaten kitabının gerisindesin ve sırf bu yüzden o kadar uzağa gitmeni hayal bile edemiyorum-"

"Lucille Hope Palmer."

"Evet, Graham Michael Russell?"

"Anneni ziyaret ettiğin hiçbir tatili kaçırmadın, değil mi?"

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Doğru." "Tamam o zaman. Ne tarafa gidiyoruz?"

Gözlerim kapandı ve Graham'ın bu işin peşini bırakmayacağını anladığımda kalbim giderek daha hızlı atmaya başladı. O gün annemi göremediğim için kalbimin ne kadar acıdığından bahsetmemiştim bile. O akşam Susie ve Karla'nın annelerini sevmelerini izlemenin ne kadar zor olduğundan bahsetmemiştim bile. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "43 numaralı otoyoldan kuzeye doğru iki saat gidebilirsiniz."

"Mükemmel," dedi park yerinden çıkarken. Gözlerimi açtığımda uyuyan Talon'a baktım ve ellerim kalp şeklindeki kolyemin etrafına dolandı.

Oraya vardığımızda, uzatma kablosunu kulübenin dışındaki prize takana kadar dışarısı zifiri karanlıktı. Fiş, Mari ve benim Aralık ayında Noel ziyaretimiz için astığımız beyaz ışıklarla etrafı aydınlattı. Annemin ağacı ışıl ışıldı ve ben de ona doğru yürüdüm, ışıkların parıltısını izlerken hareketsiz durdum. Yere oturdum ve parmaklarımı kenetleyerek ağaca baktım. Güzel dallara bakmak buruk bir tatlıydı. Büyüdüğü her gün annemin gittiği bir gündü, ama onu ziyaret etmek için en sevdiğim zaman bahardı, çünkü yapraklar o zaman açmaya başlardı.

"Çok güzel," dedi Graham, kucağında Talon'la bana doğru yürürken.

"Öyle değil mi?"

Başını salladı. "Kızına çekmiş."

Gülümsedim. "Ve torununa."

Elini ceketinin cebine attı ve bir paket meyan kökü çıkardı, kalbim küt küt atmaya başladı.

"Marketten mi aldın?" diye sordum. "Sadece bugünün senin için iyi geçmesini istedim."

"Öyle," diye cevap verdim, nezaketinden etkilenmiştim. "Bugün çok güzel bir gün."

Biz orada oturmuş bakarken, nefes alırken, var olurken Graham cep telefonunu çıkardı ve Andra Day'in "Rise Up" şarkısını çalmaya başladı.

"Hoşuna gidebileceğini söylemiştin," dedi

bana. Bir kez daha ağlamaya başladım.

Ve çok güzeldi.

"Biz arkadaş mıyız, Lucille?" Graham sordu.

Ona döndüm, kalbim göğsümde sıkışmış gibi hissediyordum.

"Evet." "O zaman sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Ne isterseniz."

"Sana söyledikten sonra, bundan hiç bahsetmemişim gibi davranmanı istiyorum, tamam mı? Eğer şimdi söylemezsem, korkarım bu his daha da büyüyecek ve kafamı şu an olduğundan daha fazla karıştıracak. Bu yüzden, bundan sonra, bunu hiç söylememişim gibi davranmanı istiyorum. Bundan sonra arkadaşım olmaya devam etmeni istiyorum, çünkü seninle arkadaş olmak beni daha iyi bir insan yapıyor. Beni daha iyi bir insan yapıyorsun."

"Graham-"

Döndü ve uyuyan Talon'u araba koltuğuna yerleştirdi. "Bekle, önce bana söyle, bir şey hissediyor musun? Bunu yaptığımızda arkadaşlıktan başka bir şey?" Uzandı ve elimi elinin içine aldı.

Sinirler.

Bana doğru yaklaştı, bedenlerimiz hiç olmadığı kadar yakındı. "Bunu yaptığımda bir şey hissediyor musun?" diye fısıldadı, elinin tersini yavaşça yanağıma sürttü. Gözlerim kapandı.

Ürpertici.

Daha da yaklaştı, küçük nefesleri dudaklarımın üzerinde geziniyor, nefesleri nefeslerim oluyordu. Gözlerimi açamıyordum çünkü dudaklarını görebilecektim. Gözlerimi açamıyordum çünkü daha yakın olmak için can atıyordum. Gözlerimi açamadım çünkü zorlukla nefes alabiliyordum.

"Bu kadar yakın olduğumuzda bir şey hissediyor musun?" diye sordu usulca.

Heyecan.

Gözlerimi açtım ve bir kez kırptım.

"Evet."

İçinden bir rahatlama dalgası geçti ve elini arka cebine atarak iki kağıt parçası çıkardı. "Dün iki liste yaptım," dedi bana. "Bütün gün masamda oturup sana karşı hissettiklerimi hissetmemem için tüm nedenleri sıraladım ve bu liste çok uzun. Bunun -aramızdaki şey her neyse- kötü bir fikir olmasının her bir nedenini ifade eden madde işaretleriyle ayrıntılı."

"Anlıyorum, Graham. Kendini açıklamak zorunda değilsin. Yapamayacağımızı biliyorum.

-"

"Hayır, bekleyin. Diğer liste var. Daha kısa, çok daha kısa, ama

O listede çok mantıklı olmamaya çalıştım. Daha çok senin gibi

olmaya çalışıyorum." "Benim gibi mi? Nasıl yani?"

"*Hissetmeye* çalışıyorum. Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim ve bence sen mutluluğun tanımısın." Koyu renk gözleri benimkilerle kilitlendi ve boğazını iki kez temizledi. "Hoş bulduğum şeyleri listelemeye çalıştım, tabii ki Talon dışında. Gerçekten kısa bir liste, şu ana kadar sadece iki şey var ve garip bir şekilde seninle başlayıp seninle bitiyor."

Kalbim göğsüme çarpıyor, zihnim geçen her saniye daha da hızlı dönüyordu. "Ben ve ben mi?" Vücudunun sıcaklığını hissederek sordum. Sözlerinin tenimi sıyırıp geçtiğini ve ruhumun derinliklerine sızdığını hissettim.

Parmakları yavaşça boynumda gezindi. "Sen ve sen."

"Ama..." *Lirik.* "Yapamayız."

Başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden sana bu son şeyi söyledikten sonra, sadece arkadaşmışız gibi davranmanı istiyorum. Bu gece söylediğim her şeyi unutmanı istiyorum ama önce sana bunu söylemem gerekiyor."

"Ne oldu Graham?"

Vücudu yavaşça benden uzaklaştı ve ağacın üzerinde yanıp sönen ışıklara baktı. Gözlerim dudaklarının yavaşça hareket edişini izledi. "Senin etrafında olmak bana garip bir şey yapıyor, uzun zamandır olmayan bir şey."

"Ne oluyor?"

Elimi tuttu, sonra göğsüne götürdü ve sonraki sözleri bir fısıltı gibi çıktı. "Kalbim yeniden atmaya başladı."

Lucy

"İyi miyiz?" Graham Paskalya'dan birkaç gün sonra onu uçağına yetişmesi için havaalanına götürürken sordu. Yayıncısı, röportajlar yapmak ve şehirdeki birkaç imza günü için New York'a uçmasını istiyordu. Talon doğduğundan beri seyahat etmeyi erteliyordu ama toplantılara katılmaya zorlanıyordu. İlk kez bir hafta sonu Talon'dan uzak kalacaktı ve bu ayrılık yüzünden gergin olduğu her halinden belliydi. "Yani, geçen geceki konuşmamızdan sonra?"

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Sorun

değil, gerçekten." Bu bir yalandı.

Bana karşı hislerinin göğsünün içinde yaşadığını söylediğinden beri bunu düşünmeden edemiyordum. Ama o gece her şeyi hissederek benim gibi olacak kadar cesur olduğu için, ben de biraz daha az hissetmeye çalışarak kendimi onun gibi olmaya zorluyordum.

Acaba tüm hayatı böyle miydi, her şeyi sadece gölgelerde mi hissediyordu?

"Tamam."

Havaalanına geldiğimizde, bavullarını taşımasına yardım etmek için arabadan indim. Talon'u arka koltuktan aldım ve Graham onu göğsüne çok yakın tuttu. Kızına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sadece üç gün," dedim ona.

Bir kez başını salladı. "Evet, biliyorum, sadece..." Sesi alçaldı ve Talon'un alnına bir öpücük kondurdu. "O benim dünyam."

Oh, Graham Cracker.

Ona aşık olmamayı o kadar zorlaştırdı ki.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, gece ya da gündüz, beni ara. Yani, bulduğum her fırsatta seni arayacağım." Durakladı ve alt dudağını ısırdı. "Sence iptal edip evde kalmalı mıyım? Bu sabah biraz ateşi vardı."

Güldüm. "Graham, iptal edemezsin. İşe git ve sonra bize geri dön." Kelime seçimimde duraksadım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Kızına geri dön."

Başıyla onayladıktan sonra bir kez daha alnından öptü. "Her şey için teşekkür ederim Lucille. Pek çok insana güvenmem ama sana dünyam pahasına güveniyorum." Talon'u bana teslim edip ayrılmadan önce koluma hafifçe dokundu.

Talon'u araba koltuğuna oturttuğum anda çığlık atmaya başladı ve ben de onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Biliyorum, küçük hanım." Kemerini bağladım ve alnından öptüm. "Onu ben de özleyeceğim."

Ertesi gün Mari benden onunla bisiklete binmemi istedi ama Talon yanımda olduğu için bu bir bebek arabası yürüyüşüne dönüştü. Mari, Talon'a gülümseyerek, "Çok güzel," dedi. "Tıpkı Lyric gibi annesinin gözlerine sahip, değil mi?"

"Evet, bir de annemin şımarıklığı var." Patikanın başına doğru yürümeye başladığımızda güldüm. "Sonunda bir günlüğüne de olsa

Birlikte biraz zaman geçirelim, Mari. Aynı apartmanda oturmamıza rağmen seni neredeyse hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum. Sarah'yla görüşmenin nasıl geçtiğini bile soramadım."

"Onu görmedim," diye ağzından kaçırdı ve adımlarımı durdurmama neden oldu. "Ne?"

"Kasabada bile değildi," diye itiraf etti, gözleri endişeyle etrafta geziniyordu.

"Neden bahsediyorsun, Mari? Bütün hafta sonu yoktun. Neredeydin?"

"Parker'la," dedi Mari, sanki sözleri zehirli değilmiş gibi soğukkanlılıkla.

Gözlerim kısık kaldı. "Özür dilerim, yine mi geldin?"

"Bir süre önce sen dışarıdayken yine Monet'e uğradı ve ben de onu görmeyi kabul ettim. Birkaç aydır konuşuyoruz."

Aylar mı?!

"Sen delisin." Yüzünü buruşturdu.

"Bana yalan söyledin. Ne zamandan beri birbirimize yalan söylüyoruz?"

"Onunla görüşmemi onaylamayacağını biliyordum ama benimle bazı şeyler hakkında konuşmak istedi."

"Bir şeyler hakkında konuşmak mı?" İçimde öfke patlarken yankılandım. "Konuşacak ne olabilir ki?" Başını eğdi ve ayakkabısının izini toprakta sürmeye başladı. "Aman Tanrım, tekrar bir araya gelmek hakkında konuşmak istiyor, değil mi?"

"Karmaşık bir durum," dedi bana.

"Nasıl yani? Hayatının en kötü döneminde seni terk etti ve şimdi en iyi döneminde geri dönmek istiyor."

"O benim kocam."

"*Eski kocan.*"

Başını öne eğdi. "Evrakları hiç imzalamadım."

Kalbim paramparça oldu.

"Bana söylemiştin-"

"Biliyorum!" diye bağırdı, ellerini saçlarında gezdirdi, bir ileri bir geri volta attı. "Sana bittiğini söylediğimi biliyorum ve bitti de. Zihinsel olarak evliliğimi bitirmiştim ama fiziksel olarak... Kağıtları hiç imzalamadım."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, Mari. *Kanser* olduğunda seni *terk* etti."

"Ama yine de..."

"Hayır. 'Ama yine de' yok. Ona izin yok ve sen *boşandığın* konusunda yalan söyledin! *Bana yalan* söyledin! Benim insanım olman gerekiyordu, Pea. Birbirimize her şeyi anlatabilmemiz gerekiyordu ama bunca zamandır benimle bir yalanı yaşıyordun. Annem yalan söylemekle ilgili ne derdi biliyor musun? Eğer yalan söylemek zorundaysan, muhtemelen bunu zaten yapmamalısın."

"Lütfen şu anda bana annemden alıntı yapma, Lucy."

"Onu terk etmelisin, Mari. Fiziksel, duygusal, zihinsel olarak. O senin için zehirli. Bundan iyi bir şey çıkmayacak."

"Evli olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!" Sesi yükselmişti.

Mari sesini hiç yükseltmedi.

"Ama saygı görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrim var! Tanrım, bunca zamandır yalan söylediğine inanamıyorum."

"Yalan söylediğim için özür dilerim, ama dürüst olursak, son zamanlarda pek dürüst biri olmadın."

"Ne?"

"Bu," dedi Talon'a doğru işaret ederek. "Bütün bu Graham olayı çok garip. Neden onun çocuğuyla ilgileniyorsun? Belli ki kendi kendine bakabilecek yaşta, ya da bir dadı tutabilir. Bana doğruyu söyle, neden hâlâ oradasın?"

İçim daraldı. "Mari, bu aynı şey değil..."

"Tamamen aynı şey! Zayıf olduğum için sevgisiz bir evlilikte kaldığımı söylüyorsun ve sana yalan söylediğim için kızgınsın, ama bana ve kendine yalan söylüyorsun. Onunla kalıyorsun çünkü ona aşık oluyorsun."

"Kes şunu."

"Öylesin."

Çenem düştü. "Mari... bu, şu anda, benimle, Graham'la ya da senden başka bir şeyle ilgili değil. Onunla konuşarak büyük bir hata yapıyorsun. Bu sağlıklı değil ve-"

"Eve geri taşınıyorum."

"Ne?!" İçimde yankılanan şokla haykırdım. Daha dik durdum. "Orası senin evin değil. Ben senin evinim. Biz birbirimizin eviyiz."

"Parker evliliğimiz üzerinde çalışmanın bizim için en iyisi olacağını düşünüyor."

Ne evliliği?! "Mari, sen iki yıl remisyonda kaldıktan sonra seni aradı. Kanserin geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. O bir yılan."

"Kes şunu!" diye bağırdı, ellerini kızgınlıkla ileri geri sallayarak. "Kes şunu. O benim kocam Lucy ve ben eve, onun yanına gidiyorum." Başını eğdi ve sesi çatallaştı. "Sonumun onun gibi olmasını istemiyorum."

"Kim gibi?"

"Annem. Yalnız öldü, çünkü hiçbir erkeğin onu sevecek kadar yaklaşmasına izin vermedi. Ben de sevilmeden ölmek istemiyorum."

"O seni sevmiyor, Pea..."

"Ama yapabilir. Sanırım biraz değişirsem, daha iyi bir eş olursam..."

"Sen dışarıdaki en iyi eştin Mari. Sen onun her şeyiydin."

Gözlerinden yaşlar döküldü. "O zaman neden o zamanlar yeterli değildim? Bana bir şans daha veriyor ve bu sefer daha iyisini yapabilirim."

Bu kadar hızlı olması, öfkemin kız kardeşim için bu kadar çabuk saf üzüntüye dönüşmesi çılgıncaydı. "Mari," dedim usulca.

"Maktub," dedi bileğindeki dövmeye bakarak.

"Yapma bunu." Başımı salladım, onun bilebileceğinden çok daha fazla acı çekiyordum. "Sözümüzü alıp ona kirli bir anlam yüklemeyin."

"Bu her şeyin yazılı olduğu anlamına geliyor, Lucy. Bu, olan her şeyin olması gerektiği anlamına gelir, sadece senin kaderinde olduğuna inandığın şeylerin değil. Hayatta sadece olumlu şeyleri kabul edemezsin. Her şeyi kabul etmelisin."

"Hayır. Bu doğru değil. Bir mermi sana doğru geliyorsa ve hareket etmek için yeterli zamanın varsa, orada öylece durup isabet etmesini beklemezsin. Yanlara doğru adım atarsın Mari. Kurşundan kaçarsın."

"Evliliğim bir kurşun değil. Benim ölümüm değil. O benim hayatım."

"Büyük bir hata yapıyorsun," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Başını salladı. "Belki, ama bu benim hatam, tıpkı senin Graham'la yaptığın gibi." Kollarını kavuşturdu ve sanki bir ürperti onu bulmuş gibi titredi. "Dinle, sana böyle söylemek istemezdim ama... Bildiğine sevindim. Kira kontratım yakında bitiyor, o yüzden bir yer bulman gerekecek. Bak... eğer istersen yürüyüşe çıkabiliriz, kafamızı dağıtmak için."

"Biliyor musun Mari?" Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Yapmamayı tercih ederim."

Hayatın en zor kısmı, tek yapabildiğiniz oturup yanmalarını izlemekken, sevdiğiniz birinin ateşe doğru yürümesini izlemekti.

Graham, New York'taki otel odasından FaceTime üzerinden "Bizimle kalacaksın," dedi.

"Hayır, saçmalama. Bir şeyler bulacağım. İki gün içinde döner dönmez aramaya başlayacağım."

"O zamana kadar bizimle kalacaksın, eğer, ve, ya da ama yok. Sorun değil. Evim yeterince büyük. Yine de Mari için üzgünüm."

Tüm bunları düşününce, Parker'a geri döneceği fikriyle ürperdim. "Anlamıyorum. Onu nasıl affedebilir?"

"Yalnızlık bir yalancıdır," dedi Graham bana, konuşurken yatağının kenarına oturdu. "Çoğu zaman zehirli ve ölümcüldür. İnsanları yalnız olmaktansa şeytanın kendisiyle birlikte olmalarının daha iyi olacağına inanmaya zorlar, çünkü bir şekilde yalnız olmak kişinin başarısız olduğu anlamına gelir. Bir şekilde yalnız olmak kişinin yeterince iyi olmadığı anlamına gelir. Dolayısıyla, çoğu zaman yalnızlık zehri içeri sızar ve kişiyi her türlü ilginin aşk anlamına gelmesi gerektiğine inandırır. Yalnızlık yatağı üzerine inşa edilen sahte aşk başarısız olacaktır - bunu bilmeliyim. Hayatım boyunca yalnızdım."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." İçimi çektim. "Kız kardeşime olan kızgınlığımı alıp gidip ona sarılmak istememe neden olmandan nefret ediyorum."

Kıkırdadı. "Özür dilerim. İstersen ona isim takabilirim..." Telefonuna bakarken gözleri kısıldı. Bakışlarındaki paniği hemen fark ettim. "Lucille, seni geri aramam gerek."

"Her şey yolunda mı?"

Cevap alamadan telefonu kapattı.

Graham

Ben bir hikaye ustasıydım.

Büyük bir romanın nasıl ortaya çıktığını biliyordum.

Büyük bir roman, birbiriyle bağlantısı olmayan kelimeleri bir araya getirmekten ibaret değildir. Büyük bir romanda her cümle önemliydi, her kelimenin genel hikaye örgüsü için bir anlamı vardı. Olay örgüsündeki bükülmeler ve romanın gideceği farklı yollar konusunda da her zaman bir ön uyarı vardı. Eğer bir okuyucu yeterince yakından bakarsa, uyarı işaretlerine her zaman tanık olabilirdi. Sayfada kanayan her kelimenin kalbini tadabilir ve sonunda damakları tatmin olurdu.

Harika bir hikayenin her zaman bir yapısı vardır. Ama hayat harika bir hikaye değildi.

Gerçek hayat bazen işe yarayan, bazen de yaramayan bir sözcükler karmaşasıydı. Gerçek hayat, neredeyse hiç anlam ifade etmeyen bir dizi duyguydu. Gerçek hayat, karalamalar ve üstü çizilmiş cümlelerle dolu, tamamı pastel boyayla yazılmış bir ilk roman taslağıydı.

Güzel değildi. Uyarı vermeden geldi. Kolayca gelmedi.

Ve gerçek hayatın romanı sizi mahvetmeye geldiğinde, ciğerlerinizdeki havayı boşalttığından ve kanayan kalbinizi kurtlara bıraktığından emin oldu.

Mesaj Karla'dandı.

Beni aramaya çalıştı ama onu sesli mesaja gönderdim. Talon'a bakıyordum.

Sesli mesaj bıraktı, ama görmezden geldim. Lucille'in gözlerinin içine bakıyordum.

Daha sonra bana bir parçamın ölmesine neden olan bir mesaj gönderdi.

Babam hastanede.

Yine kalp krizi geçirdi. Lütfen eve gel.

Bir sonraki eve dönüş uçağına bindim, ellerim sürekli sıkılıydı, tam nefes alamayacak kadar gergindim. Uçak indiğinde bulabildiğim ilk taksiye atladım ve hastaneye koştum. Aceleyle içeri girdiğimde göğsümün yandığını hissettim. Damarlarımda dolaşan duyguları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışırken yanma hissi beni sarstı.

O iyi olmalı.

O iyi olmalı.

Profesör Oliver bunu atlatamazsa, hayatta kalacağımdan emin değildim. Her zaman yanımda olmayacaksa hayatta kalabileceğimden de emin değildim. Bekleme odasına geldiğimde gözlerim önce Mary ve Karla'ya takıldı. Sonra Lucy'nin Talon kucağında uyurken oturduğunu fark ettim. Ne kadar zamandır

Orada mıydı? Nereden biliyordu ki? Geri döneceğimden bahsetmemiştim. Ne zaman kelimeleri yazmaya çalışsam anında siliyordum. Eğer Profesör Oliver'ın kalp krizi geçirdiğini yazarsam, bu gerçek olabilirdi. Gerçek olduğunu düşünseydim, eve dönerken uçakta kesin ölürdüm.

Bu gerçek olamazdı.

O ölemez.

Talon onu hatırlamaz bile.

Dünyadaki en büyük adamı hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Babamı tanıması gerekiyordu.

"Nereden biliyorsun?" Lucy'ye sordum, yanına gittim ve Talon'un alnını nazikçe öptüm.

Lucy başıyla Karla'yı işaret etti. "Beni aradı. Hemen geldim." "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim." Lucy yüzünü buruşturdu, elimi avuçlarının arasına aldı ve hafifçe sıktı. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi kıstım ve sertçe yutkundum, o kadar alçak sesle konuştum ki kelimenin dudaklarımdan gerçekten çıktığından emin değildim. "Hayır."

Gözlerim Mary'ye kaydı ve Lucy'ye geri döneceğimi söyledim. Bana istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söyledi. Bunun için, Talon'a göz kulak olduğu için, başkaları için orada olmam gerekirken kızımın ve benim yanımda olduğu için minnettardım.

"Mary," dedim arkasından seslenerek. Başını kaldırdı ve bakışlarındaki acıyı görünce yüreğim parçalandı. Karla'nın kırık bakışları kalbimi bir kez daha kırdı.

"Graham," diye bağırdı Mary, aceleyle yanıma gelerek.

Kollarımı ona doladım, onu kendime çok yakın tuttum. Daha fazlasını söylemek için ağzını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Tıpkı sıkı sıkı sarıldığım kızı gibi kontrolsüzce. İkisini de kendime doğru çektim ve titreyen bedenlerini her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalıştım.

Bir ağaç gibi dimdik durdum, sarsılmadım çünkü temelleri olarak bana ihtiyaçları vardı. Güce ihtiyaçları vardı ve ben de bu rolü oynadım.

Çünkü o da böyle olmamı isterdi.

Cesur.

"Ne oldu?" Mary sakinleştiğinde ona sordum. Onu bekleme odasındaki sandalyelere götürdüm ve oturduk.

Parmaklarını birbirine kenetlerken sırtı kıvrılmıştı, ruhunda hala küçük bir titreme vardı. "Ofisinde kitap okuyordu ve ben onu kontrol etmeye gittiğimde..." Alt dudağı titremeye başladı. "Ne kadar süredir aşağıda olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Eğer oraya daha hızlı ulaşabilseydim... eğer..."

"Eğer yok, sadece şimdi," dedim ona. "Sen elinden gelen her şeyi yaptın. Bu senin hatan değil, Mary."

Başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Bugün için hazırlanıyorduk ama bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Daha zamanımız var sanıyordum."

"Hazırlanıyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Yüzünü buruşturdu ve gözyaşlarını silmeye çalıştı ama daha fazlası dökülmeye devam etti. "Sana söylememi istemedi..."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Bir süredir hastaydı Graham. Birkaç ay önce, eğer ameliyat olmazsa kalbinin durmasına sadece birkaç ay kalacağı söylendi. Ameliyat da çok riskliydi ve o bunu yapmak istemedi. Daha önce geçirdiği onca ameliyattan sonra olmazdı. Ameliyat olması için çok uğraştım ama o gün ameliyata girip bir daha çıkamamaktan ve kalan her gününü sevgiyle çevrili olarak geçirmekten çok korkuyordu."

Biliyor muydu?

"Neden bana söylemedi?" Göğsümde bir parça öfke yükselirken sordum.

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve sesini alçalttı. "Onu kendinden uzaklaştırmanı istemedi. Hastalığını öğrenirsen, kendini çok fazla hissetmekten korumak için soğuk davranacağını düşündü. Aklının derinliklerine ineceğini biliyordu ve bu fikir onun kalbini kırdı Graham. Seni kaybetmekten çok korkuyordu, çünkü sen onun oğluydun. Sen bizim oğlumuzsun ve eğer son günlerinde seni terk etseydi... bu dünyadan kalbi kırık ayrılırdı."

Göğsüm sıkışmıştı ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Başımı biraz eğdim ve ileri geri salladım. "O benim en iyi arkadaşım," dedim ona.

"Ve sen de onunsun," diye cevap verdi.

Doktorların gelip bize neler olduğunu anlatmasını bekledik ve bekledik. Sonunda biri döndüğünde boğazını temizledi. "Bayan Evans?" diye sordu. Hepimiz sandalyelerimizden fırladık, sinirlerimiz gerilmişti.

"Evet, buradayım," diye yanıtladı Mary, titreyen elini elime aldığımda.

Cesur ol.

"Kocanız kalp yetmezliğinden muzdarip. Şu anda yoğun bakım ünitesinde solunum makinelerine bağlı ve işin aslı şu ki, eğer bu makineler çıkarılırsa büyük bir ihtimalle kurtulamayacak. Çok üzgünüm. Bunu kaldırmanın çok zor olduğunu biliyorum. İlerlemek için en iyi seçeneğin ne olduğuna karar vermenize yardımcı olması için bir uzmanla görüşmenizi sağlayabilirim."

"Yani ya makinelerin fişini çekmeye ya da onu mevcut durumunda tutmaya karar vermemiz mi gerekiyor?" Mary sordu.

"Evet, ama lütfen anlayın, durumu iyi değil. Onu rahat ettirmek dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok. Çok üzgünüm."

Karla, Susie'nin kollarına yığılırken "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Onu görebilir miyiz?" Mary sesi titreyerek sordu.

"Evet, ama şimdilik sadece aileden," dedi doktor. "Ve belki her seferinde sadece bir kişi."

"Önce sen git," dedi Mary, sanki aileden olmadığım fikri saçmaymış gibi bana dönerek.

Başımı salladım. "Hayır. Gerçekten yapmalısın. Ben iyiyim."

"Yapamam," diye bağırdı. "Onu ilk gören ben olamam. Lütfen, Graham?

Lütfen önce sen git ki bana onun nasıl olduğunu anlatabilesin. Lütfen."

"Tamam," dedim ona, hâlâ yanında olup onu tutamayacağım için biraz endişeliydim. Ben daha başka bir şey söyleyemeden Lucy, Mary'nin diğer tarafında durmuş, elini sıkıca tutuyor ve nazik gözleriyle bırakmayacağına dair bana söz veriyordu.

Doktor bana "Seni odaya götüreceğim" dedi.

Koridorda yürürken kendimi tutabilmek için elimden geleni yaptım. Kalbimin ne kadar acıdığını göstermemek için elimden geleni yaptım ama Profesör Oliver'la o odada yalnız kaldığım an kendimi kaybettim.

Çok kırılmış görünüyordu.

Bir sürü makine ötüyor, bir sürü tüp ve serum.

Derin bir nefes aldım, yatağının yanına bir sandalye çektim ve sonra boğazımı temizledim. "Sen bencil bir pisliksin," dedim sert ve kızgın bir şekilde. "Mary'ye bunu yaptığın için bencil bir pisliksin. Karla'ya düğününden haftalar önce bunu yaptığın için bencil bir pisliksin. Bunu bana yaptığın için bencil bir pisliksin. Bilseydim kaçacağımı düşündüğün için senden nefret ediyorum. Bu konuda haklı olduğun için de senden nefret ediyorum ama lütfen Profesör Oliver..." Sesim çatladı ve gözlerim sulandı. Yandılar, tıpkı kalbimin acıdan yandığı gibi. "Gitme. Gidemezsin, seni bencil pislik, tamam mı? Mary'yi bırakamazsın, Karla'yı bırakamazsın ve kesinlikle, yüzde yüz, *beni bırakamazsın.*"

Elini elime alarak dağıldım ve daha yeni çözülen soğuk kalbim paramparça olmaya başlarken inanmadığım bir tanrıya dua ettim.

"Lütfen, Ollie. Lütfen gitme. Lütfen, her şeyi yaparım...sadece...sadece..."

Lütfen gitme.

21

Noel Günü

Hediyesini beğenmemişti, bu yüzden kendine bir içki içmesine izin verdi. Kent asla sadece bir içki içmezdi. Bir içki ikiye, iki içki üçe ve üç içki de gölgelerini ortaya çıkaran bir sayıya yol açıyordu. Kent gölgelerinde yaşadığında, onu geri getirebilecek hiçbir şey yoktu.

Rebecca güzel olmasına rağmen.

Rebecca nazik olsa bile.

Rebecca her gün yeterli olmak için çok çabalasa da.

Graham, onun fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyordu.

Son beş doğum gününde, onun mumlarını üflemesini izlemişti.

En iyi arkadaşıydı, iyiliğin var olduğunun kanıtıydı ama bu uzun sürmeyecekti çünkü Kent bir ya da on kadeh içmişti.

"Sen bir pisliksin!" diye bağırarak elindeki viski bardağını duvara fırlattı ve bardak milyonlarca parçaya ayrıldı. O bir canavardan daha fazlasıydı, karanlıktı, var olmuş en kötü insan türüydü. Kent neden bu kadar öfkeli olduğunu bile bilmiyordu ama tüm hıncını Rebecca'dan çıkarmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı, kanepeye otururken sarsılmıştı. "Sadece dinlen Kent. Yazmaya başladığından beri hiç ara vermedin."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Noel'i mahvettin," diye mırıldanarak ona doğru sendeledi. "Her şeyi mahvettin, çünkü sen bir pisliksin." Öfkesini ondan çıkarmak için elini kaldırdı ama ona tokat atamadan, Rebecca'yı korumak için araya giren Graham'ın alnına avucu çarptı. "Çekil!" Kent ellerini oğluna dolayarak ve onu odanın kenarına fırlatarak emretti.

Babasının ona vurmasını izlerken Graham'ın gözleri yaşlarla doldu. Nasıl?

Birine nasıl bu kadar iyi vurabilir?

"Dur!" Graham ağlayarak babasının yanına koştu ve ona defalarca vurdu. Kent her seferinde onu itiyordu ama Graham durmadı. Yerden kalkmaya ve daha fazlası için geri dönmeye devam etti, babasının ona nasıl zarar vereceğinden korkmuyordu. Tek bildiği Rebecca'nın incindiğiydi ve onu korumak zorunda olduğunu biliyordu.

Dakikalarca süren şey saatler gibi geldi. Graham'a vuruldukça ve Rebecca yaralandıkça oda dönüyordu ve her ikisi de karşı koymaya çalışmadan hareketsiz yatana kadar sonunda durdu. Vuruşları ve yumrukları göğüslediler ve Kent tüm bunlardan yorulana kadar sessiz kaldılar. Ofisine gidip kapısını çarptı ve muhtemelen biraz daha viski buldu.

Rebecca, Kent gider gitmez kollarını Graham'a doladı ve onun kollarının arasında dağılmasına izin verdi. "Sorun yok," dedi ona.

Böyle bir şeye inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Rebecca o gece geç saatlerde Graham'ın odasına uğradı. Hâlâ uyanıktı, odasının karanlığında oturmuş tavana bakıyordu.

Ona doğru döndüğünde, kışlık paltosu ve botlarıyla onu gördü.

Arkasında bir bavul vardı.

"Hayır," dedi, doğrulup otururken. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Gözyaşları karanlığın elleriyle morarmış yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Çok üzgünüm, Graham."

"Lütfen," diye bağırarak ona doğru koştu ve kollarını beline doladı. "Lütfen gitme."

"Burada kalamam," dedi ona, sesi titriyordu. "Kız kardeşim dışarıda bekliyor ve bunu sana yüz yüze söylemek istedim."

"Beni de yanında götür!" diye yalvardı, onu karanlıkta bırakıp gitmesinin yarattığı panikle gözyaşları giderek daha hızlı akmaya başladı. "İyi olacağım, yemin ederim. Senin için yeterince iyi olacağım."

"Graham." Derin bir nefes aldı. "Seni alamam... Sen benim değilsin."

Bu kelimeler.

Bu az ve incitici sözler kalbini ikiye böldü. "Lütfen,

Rebecca, lütfen..." Gömleğinin içine doğru hıçkırdı.

Onu birkaç santim geriye çekti ve göz hizasına gelecek şekilde eğildi. "Seni alırsam avukatlarını göndereceğini söyledi. Bana savaşacağını söyledi. Hiçbir şeyim yok Graham. Yıllar önce işimi bıraktırdı bana. Evlilik sözleşmesi imzaladım. Hiçbir şeyim yok."

"Bana sahipsin," dedi ona.

Göz kırpma ve ayağa kalkma şekli ona yeterli olmadığını

söylüyordu. O anda genç çocuğun kalbi donmaya başladı.

O akşam çekip gitti ve bir daha arkasına bakmadı. O gece Graham penceresinin önünde oturup Rebecca'nın gittiği yere baktı ve anlamaya çalışırken midesinin bulandığını hissetti. Bir insan nasıl bu kadar uzun süre orada kalıp sonra da çekip gidebilirdi?

Karla kaplı yola baktı. Lastik izleri hâlâ yerdeydi ve Graham gözlerini bir an olsun onlardan ayırmadı.

Kafasının içinde üç kelime tekrar tekrar yinelendi.

Lütfen gitme.

Lucy

Bekleme odasına geri döndüğünde gözleri şişmişti. Karla ve Susie kahve bulmaya gittiler ve Graham, Ollie'yi ziyarete gitmeden önce Mary'ye sahte bir gülümseme ve hızlı bir sarılma verdi.

"Hey." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "İyi misin?"

Yüzünü buruşturdu, duruşu güçlüydü ama gözleri çok kırgındı. "Eğer ona bir şey olursa..." Sertçe yutkundu ve başını eğdi. "Eğer onu kaybedersem..."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermedim. Vücudu titremeye başladığında kollarımı ona doladım. İlk kez hissetmesine, canının yanmasına izin verdi ve ben de onu yakınımda tutmak için oradaydım.

"Ne yapabilirim ki?" Ona daha yakın durarak sordum. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. "Sadece gitmeme izin verme. Bırakırsan kaçarım. Beni ele geçirmesine izin veririm. Lütfen Lucille, bırakma."

Ona dakikalarca sarıldım ama saatler gibi geldi. Kulağına doğru usulca konuştum. "Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su,

ruh bana dönüşür..." Sözleri tekrarlamaya devam ettim ve duygularının onu ele geçirdiğini hissettim. Kaydığını her hissettiğinde bedenimi daha sıkı tuttu ve ben de gitmesine izin vermedim.

Çok geçmeden Talon araba koltuğunda uyandı ve mızmızlanmaya başladı. Graham yavaşça beni bıraktı ve kızına doğru yürüdü. Gözleri Graham'ın gözleriyle buluştuğunda telaşlanmayı bıraktı ve sanki yaşayan en harika adamla yeni tanışmış gibi ışıldadı. Gözlerinde tam bir sevgi vardı ve bunun gerçekleştiğini gördüm - babasına teslim ettiği rahatlama anı. Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Ellerini babasının yanaklarına koydu ve babasınınkiyle aynı güzel gülümsemeyle sesler çıkararak mırıldanmaya başladı.

O bir an için, o küçük saniye için Graham acı çekmeyi bıraktı.

Talon kalbini sevgiyle doldurdu, bir zamanlar var olmadığına inandığı sevgiyle.

O an için iyi görünüyordu.

Mary bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için beklemeye karar verdi. O haftaları midesinde bir düğümle yaşadı ve Graham tüm bunlar boyunca onun yanında kaldı. Evine elinde yiyeceklerle geldi, onu yemek yemeye zorladı ve tek yapmak istediği hastanedeki bekleme odasında kalmak olduğunda onu uyumaya zorladı.

Bir değişiklik

bekliyorum. Bir mucize

bekliyorum.

Kocasının ona geri dönmesini bekliyordu.

Karla, ailesinin hayatının en zor kararını verme zamanı geldiğinde beni aradı. Hastaneye vardığımızda, koridordaki ışık sanki her an sönecekmiş gibi sürekli yanıp sönüyordu.

Papaz odaya girdi ve hepimiz Ollie'nin etrafında durduk, son vedalarımıza hazırlanırken ellerimizi birleştirdik. Bir insanın böyle bir kaybın ardından nasıl geri dönebileceğinden emin değildim. Ollie'yi çok kısa bir süredir tanıyordum ama hayatımı çoktan iyi yönde değiştirdiğini biliyordum.

Kalbi her zaman sevgiyle doluydu ve onu sonsuza dek özleyeceğiz.

Papazın duasından sonra, söyleyecek son bir sözü olan olup olmadığını sordu. Mary gözyaşları yanaklarından aşağı akarken konuşamadı. Karla'nın yüzü Susie'nin omzuna sarılmıştı ve benim dudaklarım kıpırdamayı reddediyordu.

Graham hepimizi ayakta tuttu. O bizim gücümüz oldu. Kelimeler onun ruhundan akarken, kalbimin sıkıştığını hissettim. "Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su, ruhum ben olur."

O anda hepimiz hiçlik aleminde parçalanmaya başladık. O anda, her birimizin bir parçası Ollie'nin ruhuyla birlikte gitti.

Graham

Herkes gitmişti. Mary, Karla ve Susie sonraki adımlarla ilgilenmek için ayrılmışlardı ve onlarla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum ama kendimi hareket etmeye zorlayamadım. Titrek ışığın aydınlattığı hastane koridorunda hareketsiz durdum. Odası boşaltılmıştı ve yapılabilecek başka bir şey yoktu. O gitmişti. Benim profesörüm. Kahramanım. En iyi arkadaşım. Babam.

Gitti.

Ağlamamıştım. Hiç işlememiştim.

Sonucun bu olması nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl bu kadar hızlı kaybolabilirdi? Nasıl gitmiş olabilir?

Sanki dünya dönmeyi bırakmamış gibi ayak sesleri bana doğru geliyor, hemşireler bir sonraki hastalarına geçiyor, doktorlar hala nabzı atanları kontrol ediyordu.

"Graham."

Sesi derindi, acı ve kederle sırılsıklamdı. Onu görmek için başımı kaldırmadım; başım az önce son vedamı ettiğim odadan başka yöne çevrilmedi.

"Haklıydı," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Kalbini bilseydim, her an ölebileceğini bilseydim, kaçacağımı düşünüyordu. Bencil olurdum ve onu terk ederdim, çünkü kendimi kapatmış olurdum. Onun ölümüyle zihinsel olarak başa çıkamazdım. Bir korkak olurdum."

"Sen buradaydın," dedi. "Her zaman buradaydın. Sende korkakça bir şey yoktu Graham."

"Yine de onu ameliyata ikna edebilirdim," diye karşı çıktım. "Onu savaşmaya ikna edebilirdim."

Konuşmayı bıraktım. Bir an için sanki havada süzülüyormuşum gibi hissettim, sanki dünyanın içindeydim ama artık onun bir parçası değildim, inançsızlık, inkâr ve suçluluk içinde yükseklerde süzülüyordum.

Lucy sanki bir tür teselli verecekmiş gibi dudaklarını araladı ama sonra hiçbir kelime çıkmadı. Bunu daha iyi hale getirebilecek herhangi bir kelime olmadığından emindim.

Kıpırdamadan durduk, dünya dönmeye devam ederken odaya baktık. Biz.

Vücudum titremeye başladı. Ellerim yanlarımda kontrolsüzce titriyordu. Kalbim göğsüme gömülürken. *Gitmişti. Gerçekten gitti.*

Lucy sesini alçalttı ve fısıldadı, "Eğer düşmen gerekiyorsa, bana düş."

Saniyeler içinde yerçekimi beni buldu. Her türlü süzülme hissi yok olmuştu, her türlü güç hissi artık benim değildi. Alçalmaya başladım, daha hızlı, daha hızlı, yere çakılıyordum, çarpmayı bekliyordum, ama o oradaydı.

Tam yanımdaydı.

Yere düşmeden önce beni yakaladı.

Artık cesur olamadığım zamanlarda o benim gücüm oldu.

"Sonunda uyuyor, gerçi epey mücadele etti." Lucy'nin gözleri ağırlaşmıştı, sanki çok yorulmuştu ama gözlerini açık tutmak için zorluyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ofisimin kapı çerçevesine yaslanarak.

Son bir saattir masamda oturmuş, yanıp sönen imlecime bakıyordum. Yazmak istiyordum, kaçmak istiyordum ama hayatımda ilk kez gerçekten bulabileceğim hiçbir kelime yoktu. Bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Parmakları gergin kürek kemiklerimi yoğurmaya başladı ve ben onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladım.

"Uzun bir gün oldu," diye fısıldadım. "Çok uzun bir gün oldu."

Gözlerim pencerelere kaydı, dışarıda yağan yağmuru izledim. Su tabakaları evimin dış cephesine çarpıyordu. Profesör Oliver, vefat ettiği gün yağmurun bu kadar çok yağmasına gözlerini devirirdi. *Ne klişe ama.*

Bilgisayarımı kapattım.

O gece hiçbir şey söylemeyecekti.

"Uyumalısın," dedi Lucy bana. Karşı çıkmadım bile. Ellerime uzandı ve ben de tutmasına izin verdim. Beni ayağa kaldırdı ve odama götürdü, böylece biraz dinlenmek için gözlerimi kapatmaya çalışabilecektim.

"Suya ihtiyacınız var mı? Yiyecek? Herhangi bir şey?" diye sordu, gözleri endişeyle doluydu.

"Bir şey var."

"Öyle mi? Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Benimle kal. Bu gece, ben sadece..." Sesim çatallaştı ve duygularımı bastırmak için yanağımın içini ısırdım. "Bu gece yalnız kalabileceğimi sanmıyorum. B u n u sormanın garip bir şey olduğunu biliyorum ve gitmekte özgürsün, tabii ki

sadece..." Derin bir nefes aldım ve ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Bu gece yalnız kalabileceğimi sanmıyorum."

Başka bir şey söylemedi. Sadece yatağa doğru yürüdü, battaniyeyi indirdi ve uzandı. Lucy'nin eli yanındaki yeri okşadı ve ben de onun yanına uzandım. Yavaşça başladı, parmaklarımız birbirine yaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Sonra bir şekilde parmaklarımız kilitlendi, Lucy'nin sıcaklığı yavaşça soğuk kalbimi doldurdu. Sonra vücudu gittikçe yaklaştı. Kollarım bir şekilde onu sarmanın yolunu buldu ve ona sımsıkı sarılmış bir şekilde uzanırken uykunun bana ulaşmasına izin verdim.

O gece kalacak birine ne kadar çok ihtiyacım vardı. O olduğu için çok minnettardım.

Lucy

Ollie'nin cenaze günü geldiğinde, katıldığım son cenaze törenindeki kadar çok insan yoktu; Kent'in törenine hiç benzemiyordu. Açık bir arazide, doğayla iç içe, aylar önce Mary'ye evlenme teklif ettiği yerde durduk. Hayatının o gün başladığını söylemişti ve yıllar önce hissettiği aşkı özümsemek için oraya geri dönmenin doğru olacağını düşünmüştü.

Ve sevgi vardı. Eski öğrencileri, meslektaşları ve arkadaşları da dahil olmak üzere Ollie için çok fazla sevgi geldi. Alan muhabirler, hayranlar veya kameralarla dolu olmasa da, dünyadaki tek önemli şeyle doluydu: sevgi.

Herkes elinden geldiğince Karla ve Mary'yi teselli etmeye çalıştı ve ikisi asla yalnız kalmadı. Tören devam ederken gözyaşları, kahkahalar ve ışık ve sevgi dolu hikayeler vardı.

Mükemmel bir adam için mükemmel bir övgü.

Papaz söz almak isteyen olup olmadığını sorduğunda, Graham'ın oturduğu yerden kalkması sadece bir saniye sürdü. O konuşurken gözlerim ona kilitlendi.

Talon'u bana teslim etti.

"Anma konuşması mı?" Kalbim hızla çarparak fısıldadım. Böyle bir şeyin Graham için ne kadar zor olacağını biliyordum.

"Evet." Başını salladı. "İyi olmayabilir."

Başımı yavaşça salladım ve elini tutup hafifçe sıktım. "Mükemmel olacak." Podyuma doğru attığı her adım yavaş ve kontrollüydü. Graham'la ilgili her şey her zaman kontrollü olmuştu. Neredeyse her zaman dik durur, asla ileri geri sallanmazdı. Gözlerim ona takılı kaldığında, biraz tökezlediğini görünce midem bulandı. Podyumu tuttu ve duruşuna yeniden odaklandı.

Ortalık sessizdi ve tüm gözler onun üzerindeydi. Etrafımızı saran leylakların ve yaseminlerin kokusunu alabiliyordum. Toprak son birkaç gündür yağan yağmurdan dolayı hâlâ ıslaktı ve hava ne zaman yanımızdan geçse nemin tadını alabiliyordum. Gözlerim Graham'dan ayrılmadı. Bana aşkın nasıl bir şey olduğunu öğreten ilk adama veda etmeye hazırlanırken sessizce sevmeyi öğrendiğim adamı inceliyordum.

Graham boğazını temizledi ve ince siyah kravatını gevşetti. Dudaklarını araladı ve önü arkası kelimelerle dolu kâğıtlara baktı. Bir kez daha boğazını temizledi. Sonra konuşmaya çalıştı. "Profesör Oliver bir..." Sesi çatallaştı ve başını öne eğdi. "Profesör Oliver..." Elleri kürsüde yumruk şeklindeydi. "Bu doğru değil. Görüyorsunuz, Oliver hakkında uzun bir konuşma yazdım. Bunu hazırlamak için saatlerimi harcadım ama dürüst olalım, eğer bu yazıyı ona teslim etseydim, buna tam bir saçmalık derdi." Oda kahkahalarla doldu. "Eminim buradaki pek çok kişi onun öğrencisiydi ve hepimizin bildiği bir şey varsa o da Profesör Oliver'ın ödevlere not verme konusunda çok sert olduğudur. İlk F notumu ondan almıştım ve ona bu konuda meydan okuduğumda

Ofisinde bana baktı, sesini alçalttı ve "Kalp" dedi. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama bana küçük bir gülümseme verdi ve 'Kalp' diye tekrarladı. Sonradan anladım ki kağıdımdaki eksikliğin bu olduğunu kastetmişti.

"Onun derslerinden önce bir hikayeye nasıl yürek katacağımı bilmiyordum ama o bana bunun neye benzediğini öğretmek için zaman ayırdı - yürek, tutku, aşk. O bu üç konunun en büyük öğretmeniydi." Graham elindeki kâğıt parçalarını aldı ve ikiye böldü. "Ve eğer bu konuşmama not verecek olsaydı, beni sınıfta bırakırdı. Sözlerim onun kariyerindeki başarılarından bahsediyor. İnanılmaz bir akademisyendi ve yeteneklerini takdir eden çok sayıda ödül aldı, ama bunlar sadece laf kalabalığı." Graham, Ollie'nin profesörlüğünü yapmış olan diğer öğrencilerle birlikte kıkırdadı. "Oliver'ın, insanların gerekli kelime sayısına ulaşmak için ödevlerine fazladan tüyo eklemesinden nasıl nefret ettiğini hepimiz biliyoruz. 'Kas ekleyin, yağ değil, öğrenciler'. Bu yüzden şimdi en güçlü kası ekleyeceğim - kalbi ekleyeceğim. Size Profesör Oliver'ın kim olduğunun özünü anlatacağım.

"Oliver özür dilemeden seven bir adamdı. Karısını ve kızını severdi. İşini, öğrencilerini ve onların zihinlerini severdi. Oliver dünyayı severdi. Dünyanın kusurlarını severdi, dünyanın hatalarını severdi, dünyanın yaralarını severdi. Acının güzelliğine ve daha iyi yarınların ihtişamına inanırdı. O sevginin tanımıydı ve hayatını bu sevgiyi olabildiğince çok insana yaymaya çalışarak geçirdi. İkinci yılımı hatırlıyorum, ona çok kızmıştım. Bana ikinci F'mi vermişti ve çok sinirlenmiştim. Doğruca ofisine yürüdüm, davetsizce içeri daldım ve tam bu çirkin konu için ona bağırmak üzereyken durakladım. Orada, masasında oturmuş, yüzü avuçlarının içinde ağlıyordu."

Graham'ın hikâyesini dinlerken karnım sıkıştı. Omuzları çöktü ve konuşmaya devam ederken kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. "Böyle durumlarda en kötü insan benim. Nasıl davranacağımı bilmiyorum.

İnsanları rahatlatmak. Doğru şeyleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum - bu normalde onun işiydi. Ben de öylece oturdum. O kontrolsüzce hıçkırırken karşısında oturdum. Oturdum ve onu bu kadar derinden yaralayan şeyi dile getirene kadar dünyasının parçalandığını hissetmesine izin verdim. Eski öğrencilerinden birinin intihar ettiği gündü. Öğrencisini yıllardır görmemişti ama onu hatırlıyordu - gülümsemesini, üzüntüsünü, gücünü - ve öğrencinin öldüğünü öğrendiğinde Ollie'nin kalbi kırıldı. Bana baktı ve 'Bu gece dünya biraz daha karanlık, Graham' dedi. Sonra gözyaşlarını sildi ve 'Ama yine de yarın güneşin doğacağına inanmalıyım' dedi."

Graham'ın gözleri yaşlarla doldu ve devam etmeden önce bir süre soluklandı, doğrudan Ollie'nin ailesine seslendi. "Mary, Karla, Susie, ben yaşamak için hikâyeler anlatıyorum ama kelimelerle aram pek iyi değil," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu anlamlandırmak için ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Hayatın anlamının ne olduğunu ya da ölümün neden onu kesintiye uğrattığını bilmiyorum. Neden götürüldüğünü bilmiyorum ve sana nasıl yalan söyleyeceğimi ve her şeyin bir nedeni olduğunu nasıl anlatacağımı da bilmiyorum. Bildiğim tek şey, senin onu sevdiğin ve onun da seni kalbinin her zerresiyle sevdiğidir.

"Belki bir gün bu gerçek, her günü atlatmanıza yardımcı olmaya yetecektir. Belki bir gün bu gerçek sana huzur getirecek, ama o gün bugün değilse sorun değil, çünkü benim için o gün bugün değil. Huzur hissetmiyorum. Aldatılmış, üzgün, incinmiş ve yalnız hissediyorum. Hayatım boyunca örnek alacağım bir erkek olmadı. Profesör Oliver'la tanışana kadar gerçek bir erkek olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. O tanıdığım en iyi adamdı, sahip olduğum en iyi arkadaştı ve o gittiği için bu gece dünya çok daha karanlık. Ollie benim babamdı," dedi Graham, son bir derin nefes alırken gözyaşları özgürce yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ve ben sonsuza kadar onun oğlu olacağım."

Son birkaç gecedir Graham ile aynı yatağı paylaşıyordum. Yalnız olmadığında daha huzurlu görünüyordu ve benim de tek istediğim onun da biraz huzur bulmasıydı. Mayıs yağmurları şiddetli bir şekilde yağıyordu ve uykuya dalarken fon müziğimiz buydu.

Bir Pazar sabahı, gecenin bir yarısı gök gürültüsünün sesiyle uyandım ve Graham'ın kayıp olduğunu görmek için yatağımda döndüm. Yataktan kalkarak Talon'un yanında olup olmadığına bakmaya gittim, ancak çocuk odasına ulaştığımda onun sakin bir şekilde uyuduğunu gördüm.

Evin içinde onu aramak için yürüdüm ve ancak güneşlenme odasına adım attığımda bahçede bir gölge gördüm. Hemen yağmur çizmelerimi giydim ve bir şemsiye kaparak onu görmek için dışarı çıktım. Elinde bir kürekle tepeden tırnağa ıslanmıştı.

"Graham," diye seslendim arkasından, büyük bir ağacın eğilmiş, dikilmeyi beklediği kulübeye bakana kadar ne yaptığını merak ediyordum.

Ollie'nin ağacı.

Bana doğru dönüp bakmadı. Sesimi duyduğundan bile emin değildim. Sadece kürekle toprağı kazmaya devam etti, ağacı tutacak bir çukur kazıyordu. Sırılsıklam olmuş bir halde onu daha da derine kazarken izlemek yürek parçalayıcıydı. Elimde hala şemsiyemle ona doğru yürüdüm ve omuzlarına hafifçe vurdum.

Bana döndü, orada durduğumu görünce şaşırdı ve işte o zaman gözlerini gördüm.

Ollie bana *gerçeğin onun gözlerinde yattığını* söylemişti.

O gece onu gördüm ve Graham'ın kırıldığını gördüm. Kalbi dakika dakika, saniye saniye kırılıyordu, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

yapabileceğimi düşündüm.

Şemsiyeyi yere bıraktım, başka bir kürek aldım ve hemen onun yanında kazmaya başladım.

Karşılıklı hiçbir şey konuşulmadı, buna gerek de yoktu. Toprağı her yana savuruşumuzda Ollie'nin yaşamının onuruna bir nefes aldık. Çukur yeterince genişlediğinde, ağacı taşımasına yardım ettim ve yere yerleştirip tabanını çamurla kapladık.

Graham kendini yere bıraktı, yağmur üzerimize yağmaya devam ederken doğanın karmaşası içinde oturuyordu. Ben de onun yanına oturdum. Dizlerini büktü ve parmaklarını birbirine geçirerek ellerini dizlerinin üzerine koydu. Ben de bacaklarımı kavuşturup ellerimi kucağıma koyarak oturdum.

"Lucille?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Her zaman."

Graham

"Lucille?" Bir öğleden sonra geç saatte ofisimden aradım. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendimi masama oturup yazmaya zorlamıştım. Profesör Oliver'ın benden bunu yapmamı isteyeceğini biliyordum. Vazgeçmememi isterdi.

"Evet?" diye sordu, odaya adım atarak.

Kalbim yerinden fırladı. Bitkin görünüyordu; makyajsız, dağınık saçlı ve kesinlikle istediğim her şeye sahipti.

"Editörüme birkaç bölüm göndermem gerekiyor ve normalde Profesör Oliver onları okurdu ama..." Yüzümü buruşturdum. "Onları benim için okuyabilir misin?"

Gözleri büyüdü ve gülümsemesi genişledi. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki. Bir bakayım."

Ona kağıtları uzattım ve o da karşıma oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve tüm kelimelerimi içine çekerek okumaya başladı. Gözleri kağıda yapışıp kalırken, benim bakışlarım da ona takılıp kalmıştı. Bazı geceler onsuz ne olurdu diye merak ederdim. Hayatımda bu tuhaf hippi olmadan nasıl hayatta kalabileceğimi merak ettim.

Ona tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biri olduğunu söylemeden nasıl bu kadar uzun zaman geçirdiğimi merak ettim.

Lucy Palmer beni karanlıktan kurtarmıştı ve ona asla yeterince teşekkür edemeyecektim.

Bir süre sonra gözleri doldu ve alt dudağını ısırdı. Sayfaları çevirmeye devam ederken kendi kendine "Vay canına," diye fısıldadı. Sözlerimi okurken derin bir şekilde odaklanmıştı, zaman ayırıyordu. "Vay canına," diye mırıldandı yine. Bitirdiğinde tüm sayfaları kucağına koydu ve bana bakmadan önce başını hafifçe salladı ve sonra "Vay canına" dedi.

"Nefret mi ediyorsun?" Kollarımı

kavuşturarak sordum. "Mükemmel.

Kesinlikle mükemmel."

"Bir şeyi değiştirir miydin?"

"Tek bir kelime bile. Ollie gurur duyardı."

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş çıktı. "Tamam. Teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı, ben de bir kez arkasından seslendim. "Karla ve Susie'nin düğününde bana eşlik etmek ister misin?"

Dudaklarına nazik bir gülümseme yerleşti ve sol omzunu silkti. "Bana sormanı bekliyordum."

"Gelmek isteyeceğinden emin değildim. Yani... bir arkadaşını düğüne götürmek tuhaf görünüyor."

Sesi alçaldı ve çikolata gözleri bana doğru bakarken bir parça hüzün gösterdi. "Ah, Graham Cracker," dedi usulca. Sesi o kadar alçaktı ki bir an için kelimeleri hayal edip etmediğimi merak ettim. "Arkadaşından fazlası olmak için neler vermezdim."

Düğün günü, Lucy yatak odasında hazırlanmayı bitirirken ben oturma odasında bekledim. Onu görmek için göğsüm sıkışmıştı ve ortaya çıktığında, hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Mükemmellikten bir kıvılcım gibi ortaya çıktı. Yere kadar uzanan bebek mavisi bir elbise giymişti ve saçlarında bebek nefesi vardı.

Dudakları pembeye boyanmıştı ve güzelliği her zamankinden daha yüksekti. Onu gördüğüm her saniye biraz daha aşık oluyordum.

Ayrıca, Talon'u kollarında tutuyordu ve kızımın, kalbimin bu kadına sarılma şekli beni daha da çok etkiledi.

Böyle hissetmememiz gerekiyordu.

Birbirimize aşık olmamamız gerekiyordu, o ve ben.

Yine de yerçekiminin bizi yakınlaştırmak için bir yolu varmış gibi görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona, koltuktan kalkıp takım elbisemi düzeltirken.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun." Yanına doğru yürürken gülümsedi Ben.

"Baba," dedi Talon, mırıldanarak ve bana doğru uzanarak. Her seferinde konuştu, kalbim büyüdü. "Dadadada."

Aşkın bu kadar gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu kollarıma aldım ve o benimkini öperken ben de onun alnından öptüm. Lucy bir adım öne çıktı ve kendi seçtiği papyonumu düzeltti. Bütün kıyafetimi o seçmişti. Dolabımda çok fazla siyah olduğuna ikna olmuştu, bu yüzden beni açık gri bir takım elbise ve bebek mavisi puantiyeli bir papyonla konfor alanımdan çıkmaya zorlamıştı.

Törene gitmeden önce Lucy'nin çalışanı Chrissy'nin evine gittik. Chrissy bu akşam için Talon'a bakacağını söylemişti ve bir yanım endişeliydi. Talon daha önce Lucy ve benden başka kimseyle vakit geçirmemişti ama Lucy bana Chrissy'ye güvendiğini söylemişti, ben de

Lucy'ye güveniyordum.

İlk başta çekingen görünen Talon'u ona verirken Chrissy'ye "Bir şeye ihtiyacın olursa numaralarımız sende var," dedim.

"Ah, merak etmeyin, harika vakit geçireceğiz. İkinizin de endişelenmesi gereken tek şey bu gece harika vakit geçirmek. Her anı kucaklayın."

Talon'un alnını son bir kez öpmek için eğilmeden önce ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Oh, ve, Graham? Baban için üzgünüm. Profesör Oliver harika bir adama benziyordu," dedi Chrissy bana.

Lucy elimi tutup hafifçe sıkarken ona teşekkür ettim.

Arabaya doğru yürürken ona doğru döndüm. "Ona babam olduğunu mu söyledin?" diye sordum.

"Tabii ki. O senin babandı ve sen de onun oğluydun."

Sertçe yutkundum ve binmesine yardım etmek için arabasının kapısını açtım. O içeri tırmanırken, kapıyı kapatmadan önce bir saniye bekledim. "Lucille?"

"Evet?"

"Dünyayı çok daha az karanlık yapıyorsun."

Törene başlamadan yaklaşık on dakika önce vardık ve koridorun kenarındaki orta sıraya oturduk. Alan, Lucy'nin etkinlik için hazırladığı ve sabahın erken saatlerinde kurduğu güzel çiçeklerle çevriliydi. Her anı güzelleştirmekte üstüne yoktu.

Zamanı geldiğinde, Susie babasının koluna girerek koridorda yürürken törene katılan herkes ayağa kalktı. Kocaman gülümsüyordu ve beyaz elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu. Ön tarafa geldiğinde babası onu yanağından öptü ve yerine oturdu. Sonra, müzik

değişti ve sıra Karla'ya geldi. Pembe ve beyaz güllerden oluşan güzel buketini tutarken bir melek gibi görünüyordu. Elbisesi zahmetsizce akıyordu ama adımları zorlanıyor gibiydi. Attığı her adımda kalbini neyin sıktığını anlayabiliyordum; babasını, hayatının en mutlu gününde onunla koridorda yürümesi gereken adamı özlüyordu.

Koridorun yarısında adımları durdu, eliyle ağzını kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, durumun ezici acısı onu bütünüyle yutuyordu.

Saniyeler içinde oradaydım. Kolumu onunkine doladım, ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Sana sahibim, Karla. Yalnız değilsin."

Bana döndü, gözleri ruhunun kırık parçalarıyla doluydu ve kollarını bana doladı. Dağılması birkaç saniye sürdü ve geçen her saniye ona sarıldım. Yeterince güçlendiğinde, kolunu kendiminkiyle birleştirdim ve onu koridorda yürüttüm.

Koridorun sonuna geldiğimizde nikâh memuru kocaman gülümsedi. Susie'nin gözleri bir an için benimkilerle kilitlendi ve sessizce bana teşekkür etti. Ben sadece bir kez başımı salladım.

Nikâh memuru "Bu güzel gelini kim teslim edecek?" diye sordu.

Dimdik durdum ve Karla'ya baktım. "Seviyorum." Gözyaşlarından birkaçını sildim ve gülümsedim. "Varlığımın her zerresiyle istiyorum."

Karla döndü ve bana sımsıkı sarıldı; usulca konuşurken ben de onu kendime yakın tuttum. "Teşekkür ederim, kardeşim."

"Sonsuza kadar, kardeşim."

Koltuğuma geri döndüm ve gözlerinden yaşlar akan Lucy'nin yanına oturdum. Bana döndü ve hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi takındı. Dudakları aralandı ve "Sana aşığım" diye fısıldadı ve sonra törene doğru döndü.

Saniyeler içinde kalbim mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla sevgiyle doldu.

Çünkü kalplerle ilgili olan şey buydu - tamamen dolu olduklarını düşündüğünüzde, bir şekilde biraz daha sevgi eklemek için yer buluyordunuz.

Lucy Hope Palmer'ı sevmek bir seçim değildi; bu benim kaderimdi.

Törenin geri kalanı sorunsuz geçti. Gece sevgi, kahkaha, ışık ve dansla doluydu. Çok fazla dans.

Yavaş bir şarkı çaldığında Mary bana doğru yürüdü ve elini uzatarak dans etmek istediğini söyledi. Ayağa kalktım ve onu dans pistine götürdüm. Elini omzuma koyduğunda sallanmaya başladık.

"Karla için yaptıkların... Bunun için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim," dedi Mary, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

Eğildim ve yere düşmeden önce gözyaşlarını öptüm. "Siz hanımların ihtiyacı olan her şey için buradayım. Her zaman, Mary. Her zaman."

Gülümsedi ve başını salladı. "Hep bir oğlum

olsun istedim." "Ben de hep bir anne istedim."

Dans ettik ve başını omzuma yaslayarak hareketlerimizi yönlendirmeme izin verdi. "Ona bakış şeklin," dedi Lucy'den bahsederken. "Onun sana bakışı..."

"Biliyorum."

"Onu içeri al, hayatım. O sana Ollie'nin bana hissettirdiği gibi hissettiriyor - bir bütün olarak - ve böyle bir aşk asla kaçırılmaması gereken bir şeydir. Yürümeyeceğini düşünmen için milyonlarca neden olabilir, ama yürümesi için tek bir nedene ihtiyacın var. O sebep de aşktır."

Lucy ve aşk konusunda haklı olduğunu biliyordum.

Eğer aşk bir insan olsaydı, o olurdu.

Dansımız bittiğinde Mary yanağımı öptü ve "Anlat ona. Seni korkutan her şeyi, heyecanlandıran her şeyi, seni harekete geçiren her şeyi anlat ona. Ona her şeyi anlat ve içeri girmesine izin ver. Söz veriyorum her anı buna değecek."

Ona teşekkür ettim ve arkamı döndüğümde Lucy'nin yetmiş yaşlarındaki yaşlı bir beyefendiyle dansını bitirdiğini görerek derin bir nefes aldım. Profesör Oliver'ın sesini kafamın içinde duyabiliyor ve kalbimin atışını hissedebiliyordum.

Cesur ol, Graham.

Onunla masamızda buluştuk ve mutluluktan ışıl ışıl parlayarak oturdu. Sanki bildiği tek mod mutlulukmuş gibiydi.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim Graham. Bu-"

Sözünü kestim. Bir dakika daha bekleme şansım yoktu. Dudaklarımın onunkilere değmediği bir saniyeyi daha boşa harcayamazdım. Ağzım onunkine çarptı, dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde aklım başımdan gitti. Tüm varlığının ruhumu sardığını, beni içine çektiğini, beni olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar iyi bir adama dönüştürdüğünü hissettim. Yaşamaya bir şans vermeden önce milyonlarca kez ölmüştüm ve ilk yaşam nefesimi onun dudaklarından almıştım.

Biraz uzaklaştığımda, parmaklarım boynuna hafifçe masaj yaparken ellerim boynunda durmaya devam etti. "Sensin," diye fısıldadım, dudaklarımız hala hafifçe birbirine değiyordu. "En büyük umudum sensin ve hep sen olacaksın."

Sonra o da beni öptü.

Lucy

İlk öpüşmemizden sonra birbirimize nasıl davranacağımızı bilmiyorduk. Bir ilişki kurmak söz konusu olduğunda bizim durumumuz normal değildi. Her şeyi tersinden yaptık. Ben ilk öpüşmemizden önce bir çocuğa aşık olmuştum, o da sahip olmasına izin verilmeyen bir kıza. Aramızdaki bağ, kalp atışlarımız masalsı dünyamızda birbirine uyuyordu ama gerçekte toplum bizi korkunç bir kaza olarak görüyordu.

Belki de bir kazaydık, bir hataydık.

Belki de birbirimizin yollarını hiç kesiştirmememiz gerekiyordu.

Belki de kalıcı bir iz değil, sadece bir hayat dersi olması gerekiyordu.

Ama yine de, beni öpüş şekli.

Öpüşmemiz sanki cennetle cehennemin çarpışması gibiydi ve her seçim aynı anda hem doğru hem de yanlıştı. Sanki aynı anda hem hata hem de en iyi kararı veriyormuşuz gibi öpüştük. Dudakları beni hem yukarı kaldırıyor hem de bir şekilde aşağı indiriyordu. Nefesleri bir şekilde kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken tamamen durdu.

Aşkımız iyi ve kötü her şeyin tek bir öpücüğe sarılmış haliydi.

Bir parçam pişman olmam gerektiğini biliyordu, ama dudaklarının ruhumun soğuk gölgelerini ısıtması... üzerimde iz bırakması...

Onu bulduğuma, ona sarıldığıma asla pişman olmayacağım, sadece birkaç saniyemiz olsa bile.

Paylaştığımız o küçücük saniyelere her zaman değecekti.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde yarattığımız o ruhani duyguya her zaman değecekti.

O her zaman gecelerimi yanında olmayı hayal ederek geçirdiğim kişi olacaktı. Benim için her zaman buna değerdi.

Bazen kalbiniz tam uzunlukta bir roman isterken, dünya size sadece bir novella verdi ve bazen sonsuza kadar istediğinizde sadece şu anın birkaç saniyesine sahip oldunuz.

Ve benim yapabileceğim tek şey, herkesin yapabileceği tek şey, her anı değerli kılmaktı.

O gece eve gittikten sonra bu konu hakkında hiç konuşmadık. Sonraki hafta da konuşmadık. Talon'a odaklandım. Graham romanı üzerinde çalıştı. İkimizin de bu konuda konuşmak için doğru zamanın gelmesini beklediğimize inanıyordum, ama zamanlamanın zor yanı da buydu: hiçbir zaman doğru zaman gelmiyordu.

Bazen sadece atlamanız ve düşmemeyi ummanız gerekirdi. Neyse ki, sıcak bir Cumartesi öğleden sonrasında Graham atladı.

Çocuk odasında Talon'un bezini değiştirirken beni şaşırtarak "İyiydi, değil mi?" diye sordu.

Kapı aralığında durup bana baktığını görmek için hafifçe döndüm. "İyi olan neydi?" Bezini bağlamayı bitirirken sordum.

"Öpücük. Sence iyi miydi?"

Talon'u kollarımın arasına alırken göğsüm gerildi. Boğazımı temizledim. "Evet, çok iyiydi. İnanılmazdı."

Başını salladı, yaklaştı. Attığı her adım kalbimin beklentiyle sızlamasına neden oldu. "Başka ne var? Başka ne düşündün?"

"Gerçek mi?"

Fısıldadım. "Gerçek."

"Daha önce aşık olduğumu sanıyordum. Aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Kıvrımlarını, açılarını, şeklini anladığımı sanıyordum. Ama sonra, seni öptüm."

"Ve?"

Sertçe yutkundum. "Ve kalp atışlarımın canlanmasını sağlayan ilk ve tek şeyin sen olduğunu fark ettim."

Beni inceledi, kararsızdı. "Ama?" diye sordu, yaklaşarak. Ellerini ceplerine soktu ve tekrar konuşmadan önce alt dudağını ısırdı. "Bir 'ama' olduğunu biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum."

"Ama... o benim kardeşim."

Bilerek yüzünü buruşturdu.

"Jane." Başımı salladım.

"Lyric."

"Yani, hiç düşünmedin mi? Sen ve ben?" Sorduğu sorudan dolayı gözlerindeki acı kalbimi kırdı.

"Bence toplumun bu konuda söyleyeceği çok şey var. Benim en büyük endişem bu."

Eskisinden daha da yakındı, beni tekrar öpecek kadar yakındı. "Ve ne zamandan beri toplumun ne düşündüğünü önemsiyoruz, benim hippi ucubem?"

Ben kızardım, o da saçımı kulağımın arkasına götürdü.

"Kolay olmayacak. Çok zor, tuhaf ve alışılmışın dışında olabilir ama sana söz veriyorum, eğer bana bir şans verirsen, bize birkaç dakika ayırırsan, tüm zamanına değmesini sağlayacağım. Tamam mı?"

Anı yaşadım ve dudaklarım aralandı. "Tamam."

"Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum. Yarın. En sevdiğin kıyafetini giymeni ve seni dışarı çıkarmam için bana izin vermeni istiyorum."

Güldüm. "Emin misin? En sevdiğim kıyafet çizgili, puantiyeli ve milyonlarca renkten oluşuyor."

"Başka bir şey beklemezdim." Gülümsedi.

Tanrım. O gülümseme. O gülümseme bana bir şeyler yaptı. Graham konuşmaya devam ederken Talon'u emekleyebilmesi için yere yatırdım.

"Ve, Lucille?"

"Evet?"

"Yanağında kaka var."

Aynaya doğru ilerleyip yüzümü temizlemek için bir bebek mendili aldığımda gözlerim dehşetle açıldı. Kendi kendine kıs kıs gülen Graham'a baktım ve yanaklarımın kızarması durmadı. Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı dikleştirdim. "Yüzümde kaka olmasına rağmen bana çıkma mı teklif ettin?"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Elbette. Sadece küçük bir kaka. Bu, sana aşık olduğum ve seni bir randevuya çıkarmak istediğim gerçeğini değiştirmez."

"Ne var? Bekle. *Ne*? Tekrar söyle..." Kalbim hızla atıyor, zihnim dönüyordu.

"Seni bir randevuya çıkarmak

istiyorum?" "Hayır. Ondan önce."

"Sadece küçük bir kaka olduğunu mu?"

Ellerimi salladım. "Hayır, hayır. Ondan sonraki kısım. "Seni sevmem mi?"

İşte yine oldu. Çarpan kalp ve dönen zihin. "Bana aşık mısın?"

"Ruhumun her parçasıyla."

Cevap veremeden, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadan küçük bir kız yanımdan geçti. Graham'ın kızına baktığı anda benim de gözlerim aynı anda açıldı.

"O...?" diye sordu.

"Sanırım..." Ben de cevap verdim.

Graham Talon'u kollarına aldı ve onun heyecanının tüm evi aydınlattığına yemin edebilirim. "İlk adımlarını attı!" diye bağırdı Graham, Talon'u kollarının arasında döndürürken Talon Graham'ın yanaklarına kondurduğu öpücüklere kıkırdıyordu. "Sen de ilk adımlarını attın!"

İkimiz de aşağı yukarı zıplamaya başladık, kıkırdamaya ve ellerini çırpmaya devam eden Talon'a tezahürat yaptık. Gecenin geri kalanını Talon'un daha fazla adım atmasını sağlamaya çalışarak yerde geçirdik. Her adım attığında, sanki Olimpiyatlarda Altın Madalya kazanmış gibi tezahürat yaptık. Bizim gözümüzde o tam olarak öyleydi.

Beni seven adamın küçük kızını böylesine özgürce sevmesini izlemek hayatımın en güzel gecesiydi. Talon o gece nihayet uykuya daldığında, Graham ve ben onun yatak odasına gittik ve uyku bizi ele geçirmeden önce birbirimize sarıldık.

"Lucille?" diye fısıldadı boynuma doğru, ben onun sıcaklığına daha da sokulurken.

"Evet?"

"Bunun doğru olmasını istemiyorum ama seni hazırlamak istiyorum. Seni hayal kırıklığına uğratacağım bir zaman gelecek. İstemiyorum ama bence insanlar birbirlerini sevdiklerinde bazen birbirlerini hayal kırıklığına uğratırlar."

"Evet," diye başımı salladım, bilerek. "Ama kendimi tekrar ayağa kaldırabilecek kadar güçlüyüm. Seni de hayal kırıklığına uğrattığım bir gün olacak."

"Evet," diye esnedikten sonra bedenimi kendine yaklaştırdı. "Ama o günlerde seni bir şekilde daha çok seveceğimden eminim."

Ertesi sabah hala Graham ve Talon'un etkisindeydim. Ta ki işe gidene kadar. Mari, Monet's Gardens'daki ofisinde oturmuş parmaklarını birbirine geçirmiş, muhasebe defterlerini inceliyordu. Normalde ben evin ön tarafıyla ilgilenirken o işin evrak işleriyle ilgilenirdi. Yaptığı işte de iyiydi, ama o öğleden sonra ofise girdiğimde, üzerinde oturan ağır bulutu neredeyse görebiliyordum.

Annemin kızını o anda görseydi ne diyeceğini çok iyi biliyordum.

Yine mi fazla düşünüyorsun, Mari Joy'um?

"Ne oldu?" Kapı çerçevesine yaslanarak sordum.

Başını kaldırıp bana baktı, kaşları çatılmıştı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Bunlar benimle konuştuğundan beri bana söylediğin en fazla kelime-" "Eski sevgilinin yanına mı taşındın?"

"Kocam," diye düzeltti.

Parker olayı patlak verdiğinden ve onun yanına taşındığından beri gerçekten konuşmamıştık. Bu konuda konuşmaktan kaçındım çünkü bir seçim yaptığını biliyordum. Mari-'nin bir özelliği de buydu; her şeyi çok düşünürdü ama nihai kararını verdiğinde bunu uygulardı. Şu anda aynı yatağı paylaştığı canavarı terk etmesi için ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Tek yapabildiğim, onu tekrar mahvettiğinde kalbini tekrar bir araya getirmek için sabırla beklemekti.

"Ne oldu?" Evraklara doğru başımı sallayarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece rakamları anlamaya çalışıyorum." "Hiçbir şey değil," diye karşı çıktım, masaya doğru yürüdüm ve oturdum

onun karşısında. "Sende de o bakış var."

"Bu bakış mı?" diye sordu.

"Bilirsin, endişeli bakışın."

"Sen neden bahsediyorsun? Endişeli bir bakışım yok."

Ona cidden endişeli olmadığını söylemeye mi çalışıyorsun bakışı attım.

İç çekti. "Chrissy'yi personel olarak tutabileceğimizi sanmıyorum."

"Ne? O harika biri. Aslında *çok* iyi, ikimizden de iyi. Ona ihtiyacımız var. Aslında ona zam yapman konusunda seninle konuşacaktım."

"Sorun da bu Lucy, ona zam yapacak paramız yok. Onu burada tutmaya bile zor yetiyor. Bence gitmesine izin versek daha iyi olur."

Gözlerimi kıstım, sözleri karşısında kafam karışmıştı ve lekeli olduklarından emindim. "Konuşan sen misin yoksa Parker mı?"

"Ben kendimim Lucy, üniversite diplomam var. Bu benim."

"İşini seviyor," dedim ona.

Mari hafifçe omuz silkti. "Ben de ondan hoşlanıyorum ama bu bir iş, kişisel bir şey değil."

"Şimdi de Lyric gibi konuşuyorsun," diye homurdandım. "Her şey iş, kalp yok."

"Onun kalbi var, Lucy. İkinizin birlikteliği hiçbir zaman gerçekten işe yaramadı."

Mari'nin Lyric'e arka çıkmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Çocuğunu terk etti, Mari."

"Hepimiz hata yaparız."

"Evet." Yavaşça başımı salladım, hâlâ kafam karışıktı. "Ama hata süt dökmek, pizza yakmak, yıldönümünü kaçırmaktır. Haftalarca yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalan çocuğunu bırakıp gitmek mi? Çocuk tamamen iyileştiğinde gitmemek mi? Bu bir hata değil, bu bir seçim."

Yüzünü buruşturdu. "Ben sadece senin bu kadar işin içinde olmanı garip buluyorum. Demek istediğim, Graham'ı tanımıyordun bile ve Lyric'le aranızda sorunlar olduğu çok açık. Neden işleri daha da kötüleştiriyorsun? Bu hiç mantıklı değil. Bu normal değil."

"Sen de onu daha yakından tanıyabilirsin. O senin yeğenin, bizim yeğenimiz. Önümüzdeki hafta sonu ona birinci yaş günü partisi düzenliyoruz... belki gelirsen anlarsın."

"Ona parti mi veriyoruz? Biz mi? Bunun ne kadar garip olduğunu görmüyor musun?

Lucy, o senin kızın değil."

"Bunu biliyorum. Ben sadece Graham'a

yardım ediyorum-" "Onunla yaşıyorsun."

"Beni kovdun!"

Başını iki yana salladı. "Seni tam olarak kovmadım ve kesinlikle seni onun evine itmedim. Bunu kalbin yaptı."

"Dur," dedim, midemde bir düğüm oluşurken sesim giderek kısılıyordu.

Mari bana bilmiş bakışlarını yöneltti. "Lucy, ona aşık olduğunu biliyorum."

Düşmeye çalışan gözyaşlarımı kırpıştırarak uzaklaştırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir hata yapıyorsunuz. O Lyric ile birlikteydi. O senin kız kardeşin," diye haykırdı Mari. "Duygularınla yaşadığını biliyorum ama bu doğru değil."

Öfkemin arttığını hissederek alt dudağımı ısırdım. "Tabii ya, çünkü bir ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda dünyanın en bilgili kişisi sensin."

"Bir *ilişki* mi?" diye tısladı. "Lucy, senin Graham Russell ile bir ilişkin yok. Bunu duymak acı verecek biliyorum ama konu sen olunca Lyric'i anlıyorum. Anneme çok fazla benziyorsun. Çok özgürsün ve özgürlük boğucu olabilir. Eğer bir yere yerleşeceksen, ona yerleşme. O senin seveceğin biri değil."

Ne yapacağımı bilemedim. Göğsümdeki yanma çok acı vericiydi. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama ses çıkmadı. Söylemem gereken kelimeleri düşünemiyordum, bu yüzden arkamı döndüm ve oradan ayrıldım.

Kendimi doğanın içinde bulmam uzun sürmedi. En sevdiğim koşu parkuruna yöneldim, derin bir nefes aldım ve koşmaya başlamadan önce ağır bir nefes verdim. Ağaçların arasından koştum, daha hızlı ve daha hızlı koşarken havanın tenime çarpmasına izin verdim, kendimi acıdan ve kafa karışıklığından kurtarmaya çalıştım.

Bir yanım söylediği sözler için Mari'den nefret ediyordu ama bir yanım da ne kadar haklı olduğunu merak ediyordu.

Zihnimde Graham ve benim ne olacağımıza dair bir peri masalı canlandırdım. Bencilce, belki bir gün aşkımız sonsuza dek sürerse bunun nasıl olabileceğini düşündüm. Bencilce, kendimi tamamen hissetmeme izin verdim.

Ben de annem gibi bir hayalperesttim ve bu gerçeğe her zaman hayranlık duymuş olsam da, yavaş yavaş onun kusurlarını görmeye başlıyordum. Yürümekten çok süzülür, ayakta durmaktan çok sekerdi ve ne olursa olsun gerçekle asla yüzleşmezdi.

Bu yüzden, ne zaman gerçeklik onun için gelse, her zaman yalnızdı. Bu beni korkutuyordu, yalnız olmak. Ama Graham ve Talon'la birlikte olmamak beni her şeyden çok korkutuyordu.

Graham'ın evine vardığımda içeri girecek cesareti kendimde bulamadım. Koşu bile zihnimi boşaltmamıştı, bu yüzden onun yerine arka bahçeye, Ollie'nin ağacının yanına gidip oturdum. Bacak bacak üstüne atmış, daha yıllarca büyümesi gereken minik ağaca bakıyordum. Saniyeler, dakikalar, saatler boyunca orada kaldım. Güneş batmaya başlayana kadar Graham

dışarıda bana katıldı. Mükemmel bir takım elbise giymişti ve bu dünyanın dışında görünüyordu

İnanılmaz. Randevumuzu kaçırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama duygularım nedeniyle onunla çıkmaya hazır olamayacağımı biliyordum. Mari kalbime taşıyabileceğimi bildiğimden daha fazla suçluluk yükledi. Belki de Graham'ın bana hissettirdikleri konusunda naif davranıyordum... belki de aptallık ediyordum.

"Merhaba,"

dedi.

"Merhaba,"

diye cevap

verdim.

Oturdu.

Gözlerini
dikti.

O
konuştu.

"Üzgünsün."

Başımı salladım. "Evet."

"Dört saattir buradasın."

"Biliyorum."

"Seni biraz yalnız bırakmak

istedim." "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bence yeterince yalnız kaldın. Kendini böyle olmayı hak ettiğine inandırmadan önce ancak bu kadar uzun süre yalnız kalabilirsin - inan bana, biliyorum - ve sen, Lucille Hope Palmer, yalnız kalmayı hak etmiyorsun."

Başka bir şey konuşulmadı ama bütünlük hissi açık ve netti. Keşke dünya kalplerimizin tek bir kalp gibi attığını hissedebilseydi, belki o zaman aramızdaki bağı yargılamak için bu kadar acımasız olmazlardı.

"Bu berbat bir ilk buluşma." Güldüm, sinirlerim vokallerimi titretiyordu.

Takım elbisesinin cebine uzandı, bir paket meyan kökü çıkardı ve bana uzattı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

İçimi çektim ve paketi açmadan önce bir kez başımı salladım. "Daha iyi." Onun yanında olmak bana her zaman doğru geliyordu. Evim gibi.

Bu yönden annemden farklıydım. O hep uzaklara gitmek isterken, benim kalbim Graham Russell'ın yanında kalmak için can atıyordu.

Hayatımda ilk kez, umutsuzca sağlam bir zeminde durmak istedim.

Graham

"Onu aramalısın," dedim Lucy'ye evin içinde dolaşırken, dikkatini dağıtmak için nedenler uyduruyordu. Aylardır kız kardeşi Mari'yle işle ilgili konular dışında hiçbir şey konuşmamışlardı ama anlaşılan birkaç gün önce bir konuda büyük bir anlaşmazlık yaşamışlardı. Sorunların onu yiyip bitirdiği belliydi ama bu konuda konuşmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Sorun yok. Biz iyiyiz," diye cevap

verdi. "Yalancı."

Bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Senin bitirmen gereken bir kitap falan yok mu?"

Onun şımarıklığına

gülümsedim. Onun bu

yönünü seviyordum.

Onun her yönünü sevdim.

"Sadece onu özlediğini söylüyorum."

"Bilmiyorum," dedi, poker suratı sözlerinin tam tersini ifade ediyordu. Alt dudağını ısırdı. "Mutlu olduğunu mu düşünüyorsun? Mutlu olduğunu sanmıyorum. Neyse boş ver. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Lucil-"

"Yani, kelimenin tam anlamıyla hayatının en kötü günlerinde onu terk etti. Bunu kim yapar ki?! Her neyse, bu onun hayatı. Bu konuda konuşmayacağım."

"Tamam," diye kabul ettim.

"Yani, o bir canavar! Ve sevimli bir canavar bile değil! Ondan nefret ediyorum ve onu bana, bize tercih ettiği için ona çok kızgınım. Ve şimdi bu öğleden sonra Talon'un ilk doğum günü partisi var ve Mari bunun için burada bile olmayacak! İnanamıyorum, kahretsin!" diye bağırarak mutfağa koştu. Hemen arkasından gittim ve Talon'un kötü bir şekilde yanmış olan çikolatalı pastasını çıkardığına tanık oldum. "Hayır, hayır, hayır," dedi ve keki tezgahın üzerine koydu.

"Nefes al," dedim ona, arkasından yürüyüp ellerimi omuzlarına koyarak. Gözleri doldu ve ben güldüm. "Bu sadece bir pasta, Lucille. Sorun yok."

"Hayır! Hayır, sorun var," dedi vücudunu bana doğru çevirerek. "Sırt çantamızla Avrupa'yı dolaşacaktık. Hastalandığında para biriktirmeye başladık. Bir 'Olumsuz Düşünceler' kavanozu oluşturduk ve ne zaman onun teşhisi hakkında olumsuz bir şey düşünsek ya da aklımızı korku kaplasa, kavanoza bir bozuk para atmamız gerekiyordu. İlk haftadan sonra kavanoz ağzına kadar doldu ve başka bir kavanoz almak zorunda kaldık. Remisyona girdikten hemen sonra gitmek istedi ama ben çok korkuyordum. Yeterince güçlü olmayabileceğinden, çok erken olabileceğinden korktum, bu yüzden onu evde tuttum. Onu kilit altında tuttum çünkü onunla uçağa binecek kadar güçlü değildim." Sertçe yutkundum. "Ve şimdi o benimle konuşmuyor, ben de onunla konuşmuyorum. O benim en iyi arkadaşım."

"Kendine gelecektir."

"Onu bugün Talon'un partisi için davet ettim. Tartışmayı başlatan da bu oldu."

"Bu neden sorun oldu?"

"O..." Lucy'nin sesi çatladı ve birbirimizden sadece birkaç santim uzakta dururken derin bir nefes aldı. "Bunun yanlış olduğunu düşünüyor, sen ve ben, Talon. Bunun garip olduğunu düşünüyor."

"Tuhaf," dedim ona. "Ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Bana benim olmadığını söyledi. Senin sevmek için benim olmadığını söyledi."

Cevap veremeden kapı çaldı ve yüzüne yapıştıracak sahte bir gülümseme bularak kendini benden uzaklaştırdı. "Sorun değil, gerçekten. Sadece pastayı yaktığım için üzgünüm. Ben kapıyı açayım."

Orada durup pastaya baktım ve sonra bir bıçak çıkarıp belki yenmeyen kısımlarını kazıyarak pastayı kurtarabilirim diye düşündüm. Lucy'nin o gün bir galibiyete ihtiyacı vardı. Onu gülümsetecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Aman Tanrım," diye duydum diğer odadan. Lucy'nin sesi dehşete düşmüş gibiydi ve oturma odasına girdiğimde nedenini tam olarak anladım.

"Jane," diye mırıldandım, diğer elinde bir oyuncak ayı ve bir hediyeyle kapımda dikilen ona bakarak. "Burada ne halt ediyorsun?"

Konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra gözleri tekrar Lucy'ye kaydı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu ona, sözlerine biraz da acı katarak. "Neden burada olasın ki?"

"I..." Lucy söze başladı ama sinirlerinin kelimelere dökülemeyecek kadar sarsıldığı belliydi.

"Jane, burada ne yapıyorsun?" Ona bir kez daha sordum.

"I..." Sesi bir an önce Lucy'ninki gibi titriyordu. "Kızımı görmek istedim."

"Kızınız mı?" Öfkelendim, evime girip bu kelimeleri kullanma cüretini göstermesi karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Ben... konuşabilir miyiz Graham?" diye sordu Jane. Gözleri Lucy'ye kaydı ve gözlerini kıstı. "Yalnız mı?"

"Söyleyeceğin her şey Lucille'in önünde söylenebilir," dedim ona.

Lucy'nin zaten yaralı olan kalbi bir kez daha çarpmaya başladı. "Hayır, sorun değil. Ben giderim. Zaten çiçekçi dükkânında biraz iş yapmam gerekiyor. Ceketimi alayım."

Yanımdan geçerken hafifçe kolunu tuttum ve "Gitmek zorunda değilsin" diye fısıldadım.

Yavaşça başını salladı. "Sadece ikinizin konuşmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Daha fazla soruna neden olmak istemiyorum."

Elimi hafifçe sıktı ve sonra bıraktı. Paltosunu aldıktan sonra başka bir şey söylemeden doğruca evden çıktı ve oda bir şekilde karanlıkla doldu.

"Ne istiyorsun Jane?"

"Bir yıl oldu, Graham. Sadece onu görmek istiyorum."

"Onu görmeye hakkın olduğunu sana düşündüren ne? Onu terk ettin."

"Korkmuştum."

"Bencilce davrandın."

Yüzünü buruşturdu ve ayakkabılarının içinde kıpırdandı. "Yine de onu görmeme izin vermelisin. Annesi olarak bunu hak ediyorum. Bu benim hakkım."

"Anne?" Tısladım, içim tiksintiyle doldu. Anne olmak sadece doğurmak anlamına gelmiyordu. Anne olmak gece geç saatlere kadar emzirmek demekti. Anne olmak, çocuğunuz hasta olduğu ve nefes alış verişlerini izlemeniz gerektiği için beşiğin yanında uyumak demekti. Anne olmak Talon'un oyuncak ayılardan nefret ettiğini bilmek demekti. Anne olmak kalmak demekti.

Jane bir anne değildi, bir dakikalığına bile.

Çocuğum için bir yabancıydı. Evimde bir yabancıydı.

Benim için bir yabancıydı.

"Gitmen gerek," dedim ona, bunca zaman sonra hayatımıza tekrar girebileceğine inanmış olmasından rahatsız olarak.

"Lucy ile yatıyor musun?" diye sorarak beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Affedersiniz?" İçimde bir öfke oluştuğunu ve boğazıma doğru yükselmeye başladığını hissettim. "Kızını aylar önce terk ettin. Saçma sapan bir not bile bırakmadan gittin. Bir saniye bile geriye dönüp bakmadın. Ama şimdi bana böyle bir şey sormaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, Jane. Bana soru soramazsın."

Omuzlarını geriye itti. Yüksek topuklu ayakkabılarının içinde dimdik durmasına rağmen sesinde bir titreme vardı. "Onu çocuğumun yanında istemiyorum."

Ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Güle güle, Jane."

"Ben senin karınım, Graham. Talon, Lucy gibi birinin etrafında olmamalı.

O zehirli bir insan. Ben hak ediyorum-"

"*Hiçbir şey*!" Sesim öfke, panik ve tiksintinin yeni bir zirvesine ulaşarak bağırdım. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun." Eş kelimesini kullanarak çizgiyi aşmıştı. Kalan Lucy hakkında kötü konuşarak daha büyük bir çizgiyi aşmıştı. Talon'un nasıl yetiştirilmesi gerektiğini söyleyerek en büyük çizgiyi aşmıştı. "*Git*!" Bir kez daha bağırdım. Bağırdığım anda Talon ağlamaya başladı ve ben de zorlukla yutkundum.

Çığlık atılan bir evde büyümüştüm ve bu, kızımın tanık olmasını isteyeceğim son şeydi.

Sesim alçaldı. "Lütfen, Jane. Sadece git."

Dışarı çıktı, başı hâlâ dikti. "Ne yapmak üzere olduğunu bir düşün Graham. Eğer bu kapıyı çarparsan, bu savaşmamız gerektiği anlamına gelir. Eğer bu kapıyı çarparsan, bu bir savaş olacağı anlamına gelir."

Hiç düşünmeye gerek duymadan, "Avukatlarıma sizinkileri aramalarını söyleyeceğim" diye cevap verdim. Bununla birlikte kapıyı çarpıp çıktım.

Lucy

"Lyric şehre döndü," dedim, Mari'nin yeni bir vitrin hazırladığı Monet's Gardens'a aceleyle girerken.

Bana baktı ve başıyla küçük bir selam verdi. "Evet, biliyorum."

"Ne?" Şaşırarak sordum. "Ne zaman öğrendin?"

"Onu iki gün önce gördüm. Konuşmak için Parker'ın evine uğradı." Kelimelerin dilinden bu kadar zahmetsizce ve dikkatsizce dökülmesi kafamı karıştırdı. Kız kardeşimi, dünyadaki en sevdiğim insanı kim almış ve değiştirmişti?

Mari'me ne olmuştu?

"Neden bana söylemedin?" Kalbim çatlamaya başladığında göğsüm acıyarak sordum. "Dün beni gördün."

"Bundan bahsedecektim ama son konuşmamız pek de iyi bir yere varmadı. Hışımla çekip gittin," dedi bana, vazoyu alıp pencerelerin yanına götürürken. "Geri dönmüş olmasının ne önemi var? Ailesi burada, Lucy."

"Onları aylarca terk etti. Bencil olduğu için yeni doğan bebeğini yenidoğan yoğun bakım ünitesinde bıraktı. Graham'ın hayatına geri dönmesi sizce de korkunç değil mi? Talon'un hayatına?"

"Bu konuda söz hakkımız yok Lucy. Bu bizi ilgilendirmez."

Kalbimden daha fazla parça koptu ve Mari sanki umursamıyormuş gibi davrandı.

"Ama..." Mari derin bir nefes aldı ve kollarını kavuşturarak bana doğru baktı. "İş hakkında konuşmamız gerekiyor. Bir süre daha dayanabileceğimi düşünmüştüm ama artık burada olduğumuza göre konuşabiliriz."

"Ne hakkında?" Şaşkınlığım içimi doldururken sordum.

"Lyric muhasebedeki bazı şeylerin nasıl toplandığı konusunda biraz endişeli ve bence haklı. Bence Chrissy'yi işe almakla acele ettik. Yeterince kâr elde edemiyoruz."

"Neden Lyric'le mağaza hakkında konuşuyorsun?" Mari yüzünü buruşturdu, ben de kaşlarımı kaldırdım. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Korkma," dedi ve tabii ki bu beni daha da korkuttu. "İşe başladığımız ve ihtiyaçlarımızın geri kalanını karşılamak için kredi alamadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Mari... bankadan bir kredi daha aldığını söylemiştin. Aylarca uğraştıktan sonra, nihayet sonuçlandığını söyledin."

Bakışlarını benimkilerden ayırarak devam etti. "Ne yapacağımı bilemedim. Ben hastalandıktan sonra ilerlemek için çok mutlu ve heyecanlıydın ve sana gerçeği söyleyecek cesaretim yoktu. Sen benim için hayatının büyük bir kısmından vazgeçtin ve benim tek istediğim sana dükkânımızı vermekti."

"Kredi konusunda bana yalan mı söyledin?" Mari'ye göğsüm sıkışarak sordum. "Lyric'ten borç mu istedin?"

"Özür dilerim Lucy, gerçekten. Tıbbi faturalar ve her şey birikirken, bana yardım edecek bir banka bulamayacağımı biliyordum-"

"Demek arkamdan iş çevirip Lyric'ten para istedin." "Sana söyleseydim parayı almama asla izin vermezdin."

"Tabii ki vermezdim! Bunu sana kalbindeki iyilikten dolayı mı verdi sanıyorsun? Mari, Lyric'in her şeyinde çıkar vardır. Sadece ona fayda sağlayacak şeyler yapar."

"Hayır," diye yemin etti Mari. "Bunu bizim için yaptı, yeniden ayağa kalkmamıza yardım etmek için.

Hiçbir koşul yoktu."

"Şimdiye kadar," diye homurdandım, ellerim belime düştü. "Ondan para almasaydın, üzerimizde bu kadar büyük bir etkisi olmasına izin vermeseydin, bu bir sorun bile olmazdı Mari. Şimdi sana dükkânımızı nasıl işleteceğini söylemeye çalışıyor. Krediyi kendimiz almak için daha çok çalışabilirdik. Bunu başarabilirdik, ama şimdi yılana güvendiğin için inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmek istiyor. Anlaşmayı yok etmeliyiz."

"Yapmayacağım," dedi sertçe. "Parker'la her şey hakkında konuşuyordum ve o-"

Öfkelendim. "Onun ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Bu onu ilgilendirmez." "O benim kocam. Onun fikirleri benim için önemli."

"Nedenini anlamıyorum. Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti. Ben oradaydım, hatırladın mı? Seni yok ettikten sonra parçalarını toplayan bendim."

"Ne olmuş yani?" diye sordu.

"*Ne olmuş yani*?" Şaşkınlıkla cevap verdim. "Bu, en azından benim fikrime onunkinden daha fazla güvenmen gerektiği anlamına geliyor."

Yavaşça başını salladı. "Bunu söyleyeceğini söylemişti." "Pardon?"

"Bana kanser kartını oynayacağını, kimse yanımda değilken senin yanımda olduğunu hatırlatacağını söyledi. Parker bir hata yaptı, tamam mı? Ve

Hayatınızın son birkaç ayına dayanarak, hata yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz."

"Bu hiç adil değil, Mari."

"Hayır, adil olmayan ne biliyor musun? Kaldığın her gün bunu kafamın üzerinde tutman. Ne zaman bir şeyler hissetsem, kanser sırasında bana yardım etmek için yanımda olanın sen olduğunu hatırlatman. Ne yani, şimdi sonsuza dek sana borçlu mu kalacağım? Hayatıma devam edemeyecek miyim?"

"Lyric'in altında çalışarak hayatını yaşayacağını mı sanıyorsun? Tüm bunlar Lyric'in her şeyi kontrol etme ihtiyacı yüzünden oluyor."

"Hayır, tüm bunlar kız kardeşinin kocasıyla yattığın için oluyor."

"Ne?" Fısıldadım, kız kardeşimin sözleriyle, dudaklarından bu kadar zahmetsizce dökülmeleriyle şok olmuştum ve bir saniye orada öylece durdum, afalladım, özür dilemesini bekledim, soğuk bakışlarının yumuşamasını bekledim, kız kardeşimin, en iyi arkadaşımın, Bezelyemin bana geri dönmesini bekledim.

"Geri al," dedim usulca ama almadı.

Aşkla zehirlenmişti - bir zamanlar onu yok eden aşkla aynı aşkla.

On

u. Aşkın nasıl bu kadar acı verebileceği beni şaşırtmıştı.

"Bak, Parker düşünüyor..." Durakladı ve zorlukla yutkundu. "Parker ve ben

İkisi de Lyric'in kontrolü ele almasının bir zararı olmayacağını düşünüyor. O bir iş kadını. Kanunları ve dükkânı nasıl geliştireceğini biliyor. Bizim için en iyisini istiyor. O bizim kardeşimiz."

"O *senin kız* kardeşin," diye düzelttim. "O senin kız kardeşin ve bu dükkân artık sana ve ona ait. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum. Chrissy'yi kovma zahmetine bile girme. İstifa ediyorum."

Arka tarafa doğru yürüdüm, tüm eşyalarımı topladım ve bir karton kutunun içine attım. Mağazanın önüne doğru yürüdüğümde

dükkânın anahtarlarını anahtarlığımdan çıkarıp ön tezgâha yerleştirdim.

Mari'nin gözleri hâlâ soğuktu ve fikrini değiştirmeyeceğini söyleyebilirdim. Ben de fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyordum ama gitmeden önce son gerçeklerimi söylemeliydim - her ne kadar yalan olduklarını düşünse de.

"Seni hayal kırıklığına uğratacaklar, Mari. Güvenini kullanacaklar, seni hayal kırıklığına uğratacaklar ve incitecekler. Ama bu sefer seçim senin. Şeytanlarla anlaşmak ya da anlaşmamak konusunda özgür iradeye sahipsin ve sadece yandığında bana ağlayarak gelme."

"Ne yaptığımı biliyorum, Lucy. Aptal değilim."

"Hayır," diye kabul ettim. "Aptal değilsin. Sadece fazla güveniyorsun ki bu milyonlarca kez daha kötü." Sertçe yutkundum ve düşmek isteyen gözyaşlarımı geri kırptım. "Bilgin olsun, onunla hiç yatmadım. Onu kalbimin her zerresiyle seviyorum. Onun da beni sessizce sevmesini seviyorum ama asla birlikte olmadık, bir kez bile, çünkü kız kardeşime böyle bir şey yapma fikrini asla aklımdan çıkaramadım. Şimdi ise gerçeği görüyorum: Kardeş olmak sadece kan bağıyla tanımlanmıyor. Koşulsuz sevgiyle tanımlanır. Lyric asla benim kız kardeşim olmadı ve olmayacak da." Boynumdaki kalp şeklindeki kolyeyi çıkardım ve Mari'nin ellerine bıraktım. "Ama sen benim kalbimsin Mari ve ben de senin kalbin olduğumu biliyorum. Bu yüzden, seni incittiklerinde beni bul. Beni bul ve ben de senin kalbini tekrar bir araya getireyim, sonra belki sen de kendi kalbimdeki çatlakları onarmamda bana yardımcı olabilirsin."

"Hey, nerelerdeydin? Seni aradım ama telefonun doğrudan telesekretere düştü," dedi Graham, verandasında bitkin bir halde dururken.

Talon'u kollarında tutarken gözleri endişe ve ağır dozda suçluluk duygusuyla doluydu. "Sen iyi misin?"

Yavaşça başımı salladım ve fuayesine adım attım. "Evet. Monet'e uğradım ve Mari'yle yine büyük bir kavgaya tutuştum. Sonra kafamı dağıtmak için koşuya çıktım ve telefonumun şarjı bitince şarj cihazımın burada olduğunu fark ettim, ben de almaya geldim. Umarım sorun olmaz." Yanından geçip gittim ve ruhumdan sızan duyguları gizlemeye çalışarak gözlerimi birkaç kez kırptım.

"Elbette sorun yok, sadece endişelendim." Gözleri bana yapışıp kaldı, endişesi hiç azalmadı ama şarj cihazımı almak için Talon'un odasına girerken fark etmemek için elimden geleni yaptım.

Dağılmamak için elimden geleni yaparken kalbim kontrolsüzce atıyordu. Zihnim dönüyordu, az önce Mari'yle dükkânda yaşadığımız her şeyi düşünüyordum. Sanki dünyadaki en sevdiğim insan uyuşturulmuş ve nefret ve kafa karışıklığının elleri tarafından kontrol ediliyordu ama yine de kararlarını sevginin yönlendirdiği söyleniyordu.

En iyi arkadaşının kendini kalp kırıklığına hazırlamasını izlemek yürek parçalayıcıydı.

"Lucille," dedi Graham, peşimden gelerek.

Gözlerimi kırptım.

Oh, Graham...

Yumuşak sesinin verdiği rahatlık ruhuma işledi.

"Ben iyiyim," dedim ona, şarj cihazımla yanından geçerken. Göz temasından kaçındım, çünkü göz temasının beni eriteceğini biliyordum ve onun içinde eriyemezdim. Belki de Mari haklıydı - belki de karşımdaki adama karşı hissettiğim her şey yanlıştı.

Keşke aşk bir zaman çizelgesi ve talimatlarla birlikte gelseydi.

Öyle olsaydı, zamanlamamız doğru olduğunda ona aşık olurdum. Eğer aşkın bir zaman çizelgesi olsaydı, Graham Russell kalbimi her zaman elinde tutardı.

"Sanırım birkaç gece otelde kalacağım. Lyric'in döndüğünü bile bile burada kalmak çok dağınık. Bazı eşyalarımı alacağım."

"Bu çok saçma," dedi bana. "Burada kalıyorsun. Burası senin evin."

Home.

Beni tanısaydı, hayatım boyunca evimin hep yer değiştirdiğini bilirdi. Köklerimi hiçbir yere salmadım ve taşınma zamanı geldiğinde, taşınma zamanı gelmişti.

Gitmek kalp atışlarımı geride bırakmak anlamına gelse bile.

"Hayır, gerçekten, sorun değil," dedim, hâlâ göz temasından kaçınarak. Graham'ın önünde dağılmak istemiyordum. Kendimi kaybetmek için otele gidene kadar bekleyecektim. *Daha az hisset, Lucy. Daha az hisset.*

Minik bir elin bana uzandığını ve tişörtümü çektiğini hissettiğimde bu neredeyse imkânsızdı. "LuLu," dedi Talon ve ona doğru dönmemi sağladı. En parlak gülümsemeye ve en güzel gözlere sahipti ve bana doğru bakıyordu. Gülümsemesi kalbimi nasıl da çarptırıyordu. "LuLu," diye tekrarladı ve onu kaldırmam için bana uzandı.

Sağlam tutmak için çok uğraştığım kalbimi kırdı.

"Hey, tatlım," dedim onu Graham'ın kollarından alarak. Bunun doğru olmadığını, onun bana ait olmadığını biliyordum ama o küçük kız beni hayal edebileceğimden çok daha fazla değiştirmişti. Hatalarım için bana asla yargılayıcı gözle bakmadı. Bana asla sırtını dönmedi. Sadece koşulsuz, tam ve dürüstçe sevdi.

Onu kollarımda sımsıkı tutarken bedenim titremeye başladı. Her gün onun sesiyle uyanamayacağım düşüncesi ruhuma ağır geliyordu. Talon ve Graham'la geçirdiğimiz son yılın birlikte geçirdiğimiz son yıl olacağı fikri ruhumu eziyordu.

Evet, Talon benim değildi ama ben onun çocuğuydum. Her şeyimle o çocuğu seviyordum. O ve babası için her şeyimi verebilirdim.

Titrememi durduramadım, gözlerime dolmaya başlayan yaşlarla savaşamadım. Her zaman olduğum kişiyi değiştiremezdim.

Ben her şeyi hisseden bir kızdım ve o anda tüm dünyam parçalanmaya başladı.

Talon'u kendime doğru çektim ve o rastgele sözlerini söylemeye devam ederken gömleğine sarılıp ağladım. Bu güzel ruha karşı hıçkıra hıçkıra ağlarken gözlerim sımsıkı kapandı.

Burası ilk kez hissettiğim yerdi. Mutlu olmanın

nasıl bir his olduğunu.

Sevilmenin nasıl bir his olduğunu.

Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his

olduğunu. Ve şimdi, ayrılmaya zorlanıyordum.

Bir el belime değdi ve Graham'ın dokunuşuna doğru kıvrıldım. Ormandaki meşe ağaçları gibi uzun boyuyla arkamda durdu ve dudaklarını kulağıma doğru indirdi. Kelimeler ağzından ruhuma doğru dans ederken, neden tamamen sevmeyi seçtiğim adam olduğunu hatırladım. Konuştuğunda, sözleri ruhumu sonsuza dek onun olarak işaretledi. "Eğer düşmek istiyorsan, bana düş."

Graham

Jane ertesi gün geri geldi, sanki istediği zaman uğramaya hakkı varmış gibi. Elinde ne olduğunu bilmediğim gerçeğinden nefret ediyordum. Onun şehre geri dönmesi fikrinden duyduğum huzursuzluktan nefret ediyordum.

Her şeyi yapabileceğini biliyordum ama en büyük korkum Talon'u benden almaya çalışmasıydı. Jane hakkında bildiğim bir şey varsa o da zeki ve sinsi olduğuydu. Kimse onun neyin peşinde olduğunu asla bilemezdi ve bu da tüylerimi diken diken ederdi.

"O burada mı?" Jane evin girişine adım atarak sordu. Gözlerini etrafta gezdirdi ve ben de karşılık olarak gözlerimi devirdim.

"O değil."

"Güzel." Başını salladı.

"Talon'u yürüyüşe çıkarıyor."

"Ne?!" Jane şok olmuş bir halde haykırdı. "Sana onu çocuğumun yanında istemediğimi söylemiştim."

"Ben de sana bu konuda söz hakkın olmadığını söylemiştim. Burada tam olarak ne yapıyorsun Jane? Ne istiyorsun?"

Gözlerinin benimkilerle kilitlendiği bir an oldu. Kız kardeşine hiç benzemiyordu. Gözlerinde ışık yoktu, sadece içlerinde fazla yürek barındırmayan koyu renkli irisleri vardı ama sesi daha önce hiç tanık olmadığım kadar kibarlık içeriyordu. "Ailemi geri istiyorum," diye fısıldadı. "Seni ve Talon'u hayatımda istiyorum."

Sanki bir yıllık bir tatile çıkmamış gibi hayatlarımıza geri dönebileceğini düşünecek kadar cüretkâr olduğuna inanamıyordum.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim ona.

Yumruklarını sıktı. "Evet, öyle. Ayrılmakla hata yaptığımı biliyorum ama bunu düzeltmek istiyorum. Onun geri kalan yıllarında burada olmak istiyorum. Bu hakkı hak ediyorum."

"Hiçbir şeyi hak etmiyorsun. *Hiçbir şeyi*. Mahkemeye gitmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum ama eğer böyle olacaksa, böyle olacak. Kızım için savaşmaktan korkmuyorum."

"Bunu yapma Graham. Gerçekten yapmak istemiyorsun," diye uyardı ama umurumda değildi. "Ben bir avukatım."

"Seninle dövüşeceğim."

"Ben kazanacağım," dedi bana. "Ve onu senden alacağım. Lucy'nin ona yaklaşamayacağı anlamına gelse bile onu buradan götüreceğim."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "O tanıdığım en iyi insan."

"O zaman daha fazla insanla tanışmalısın."

Bu canavarın çocuğumu benden alma fikriyle göğsüm alev alev yanıyordu. "Geri gelip anne olmaya hazır olduğuna karar veremezsin. Bu işler böyle yürümez ve hayatım boyunca bunu yapmana asla izin vermem. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok, Jane. Sen o çocuk için bir hiçsin. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Sen sadece kendi çocuğun yüzünden bir çocuğu terk eden bir insansın.

bencilce ihtiyaçlar. Avukat bile olsanız çocuğumu benden alabilecek donanıma sahip değilsiniz."

"Yapabilirim," dedi kendinden emin bir şekilde, ama öfkesinin artmasından dolayı başındaki damarın dışarı fırladığını fark ettim. "Öylece durup kızımın Lucy'nin dönüştüğü kişiye dönüşmesini izlemeyeceğim." Sözleri tüylerimi diken diken etti. Sanki Lucy hayatımızdaki canavarmış gibi konuşmasından nefret ediyordum. Sanki Lucy beni kendimden kurtarmamış gibi. Sanki Lucy bir mucizeden daha az bir şeymiş gibi.

"Peki sen kim oluyorsun da Talon'un kiminle birlikte olup olamayacağını söylüyorsun?" Kalbim hızla atarken göğsüm ağrıyarak sordum.

"Ben onun annesiyim!" "Ve ben de onun babasıyım!"

"*Hayır, değilsin*!" diye bağırdı, sözleri duvarlardan sekip ruhuma çarparken boğazının arkası öfkeden yanıyordu.

Sanki oturma odasında bir bomba patladı ve hayatımın tüm temellerini sarstı. "Ne oldu?" Gözlerim kısık ve düşük bir şekilde sordum. "Az önce bana ne dedin sen?"

"*Ne*?" diye sordu arkamızdan bir ses. Lucy, bebek arabasındaki Talon'la birlikte şaşkın bir şekilde orada duruyordu.

Jane'in vücudu titreyen elleri dışında hareketsizdi. Gözleri Talon'unkilerle buluştuğunda omuzları yuvarlandı ve bunun olduğunu gördüm - kalbi kırılmaya başladı, ama umurumda değildi. Yüzündeki acı dolu ifade bir an bile umurumda olmadı. Tek umursadığım ailemi benden koparmaya çalıştığı gerçeğiydi.

"Dedim ki, sen..." Sertçe yutkundu ve yere baktı.

"Bana bak," diye emrettim, sesim sert ve yüksekti. Başını kaldırdı ve ağır bir iç çekmeden önce bir kez gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi tekrar et."

"Sen onun babası değilsin."

Yalan
söylüyordu.

O şeytandı.

Kirliydi.

Hep olacağımı düşündüğüm canavardı.

"Onu almaya çalışmak için yalanlarınla buraya girmeye nasıl cüret edersin?" diye alçak sesle fısıldadım, gölgelerimin, hayaletlerimin, korkularımın beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım.

"Değil..." Yüzünü buruşturdu ve başını geriye doğru salladı. "Ben, şey..."

"Gitme vaktin geldi," dedim güçlü bir sesle, korkumu gizleyerek. Bir parçam ona inanıyordu. Bir parçam sanki zihnimin derinliklerinde bir yerlerde hep o his varmış da ben onu saklamak için elimden geleni yapıyormuşum gibi hissediyordu ama daha büyük bir parçam Talon'a baktı ve bakışlarında benden parçalar gördü. Gülümsemesinde kendimi gördüm. Onun ruhunda benim en iyi parçalarımı gördüm. O benimdi, ben de onun.

"Kitap turnesindeydin," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "O sıralarda haftalarca hastaydım ve sen yoldayken beni kontrol etmeden bir hafta geçirdiğin için sinirlendiğimi hatırlıyorum."

Zihnim o zaman dilimine geri dönmeye başladı, herhangi bir anıyı kavramaya, herhangi bir ipucu yakalamaya çalıştım. Talon erken doğmuştu. Otuz bir haftalık olduğunu düşündüğümde yirmi sekiz yaşındaydı ama bu fikre kapılmamıştım. Talon benim kızımdı. Benim bebeğim. Benim kalbimdi. Bunun daha az doğru olduğunu hayal bile edemezdim. "Grip olmuştun ve beni arayıp duruyordun."

"Ben sadece..." Durakladı, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. "Beni kontrol etmek için uğradı."

Lucy'nin sesi alçaktı. "Kim o?" diye sordu.

Jane cevap vermedi ama ben Jane'in kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Bana bu hikâyeyi birçok kez anlatmıştı. Ben soğukken onun ne kadar şefkatli olduğunu. Tüm insanlara karşı ne kadar nazikti. Yabancılar için her zaman orada olduğunu ve sevdikleri için gerçekten orada olduğunu.

"Babam," dedim, sesim çatlayarak. Kent Theodore Russell, bir adam, bir baba, bir kahraman.

Benim kişisel cehennemim.

Talon'un gözlerinde gördüğüm parçalarım vardı ama daha büyük bir parçam Talon'a baktı ve onun bakışlarında ondan parçalar gördü. Gülümsemesinde onu gördüm. Onun ruhunda onun parçalarını gördüm ve yine de, o onun değildi ve o da onun değildi.

Öyle bile olsa, bu ruhumu kırmaya yetti.

"Gitmelisin," dedi Lucy Jane'e.

Jane dik durdu ve başını salladı. "Gitmesi gereken biri varsa, o da sensin."

"Hayır," diye azarladım, kalbimin hâlâ nasıl attığından emin olamıyordum. "Gitmesi gereken biri varsa, o da sensin. Hemen şimdi."

Jane tartışmaya başladı ama içimdeki ateşi gördü. Bir adım daha yaklaşırsa onu yakıp kül edeceğimi biliyordu. Eşyalarını topladı ve geri geleceğini söyledikten sonra ayrıldı.

O gittiğinde aceleyle Talon'un yanına gittim ve onu kollarıma aldım.

Nasıl olur da benim dünyam olmaz? O benimdi, ben de onun. Ben onun, o da benim.

Beni kurtarmıştı.

Bana yaşamaya değer bir şey vermişti ve şimdi Jane bunu benden koparmaya çalışmak için geri dönmüştü.

"Ona göz kulak olabilir misin?" Dünyanın üzerime yıkıldığını hissederek Lucy'ye sordum. Yanıma geldi ve onu elimden aldı. Lucy'nin eli koluma geldi ve hafifçe geri çekildim.

"Konuş benimle," dedi.

Başımı salladım ve tek kelime etmeden oradan uzaklaştım. Ofisime gittim, kapıyı arkamdan kapattım ve bilgisayar ekranımda yanıp sönen imlece bakarak oturdum.

Ondan nefret ediyordum. Beni kontrol etmesinden nefret ediyordum. Öldükten sonra bile bir şekilde hayatımı mahvetmiş olmasından nefret ediyordum.

30

Şükran Günü

"Oğlumun yazılarına ilham veren kadın siz olmalısınız," dedi Kent, Jane'i Profesör Oliver'la ilk kez tanıştırmaya gitmek üzere Jane'le birlikte ayrılmadan birkaç saniye önce Graham'ın evine girerken.

"Burada ne yapıyorsun?" Graham babasına sordu, sesinde soğukluk, bakışlarında sertlik vardı.

"Bugün Şükran Günü, evlat. Arayı kapatırız diye umuyordum. Son kitabının bir numaraya yükseldiğini gördüm ve henüz başarısını kutlamadık." Kent, sanki karşısında bir canavar değil de bir efsane duruyormuş gibi iri gözlerle ona bakan Jane'e gülümsedi. "Babasına çekmiş."

"Ben senin gibi değilim," diye havladı Graham. Kent kıs kıs güldü. "Hayır, sen biraz daha huysuzsun."

Jane kıkırdadı ve bu ses Graham'ı çılgına çevirdi. Kent'in yanındayken herkesin gülmesinden nefret ediyordu.

Graham Kent'e, "Akşam yemeğine gidiyoruz," dedi, onun gitmesinden başka bir şey istemiyordu.

"O zaman hızlı olacağım. Dinle, reklamcım ABC News için benimle bir röportaj yapıp yapmayacağını merak ediyor. Bunun ikimizin de kariyeri için harika olacağını düşünüyor."

"Röportaj yapmam, özellikle de seninle."

Kent dudağını ısırdı ve ağzı hafifçe seğirdi. Bu sinirlendiğini gösteren bir uyarı işaretiydi ama yıllar içinde yabancıların yanında bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmişti. Ancak Graham bu bakışı iyi tanıyordu ve babasının yüzeyinin altında kaynayan öfkeyi biliyordu.

"Sadece bir düşün," dedi, ses tonunda Jane'in özlediği bir parça havlama vardı. Kent ona döndü ve herkesi kendisine aşık eden o gülümsemesini takındı. "Senin adın ne tatlım?"

"Jane, senin en büyük hayranın olduğumu söylemeliyim," diye fışkırdı. Kent daha da geniş gülümsedi. "Oğlumun hayranı olduğundan daha mı büyüksün?"

Graham yüzünü buruşturdu. "Biz gidiyoruz."

"Tamam, tamam. Fikrini değiştirirsen bana e-posta gönder ve Jane," dedi Kent, onun elini tutup öperek. "Böyle bir güzellikle tanışmak benim için bir zevkti. Oğlum çok şanslı bir adam."

Jane'in yanakları kızardı ve nazik sözleri için ona teşekkür etti.

Ayrılmak için döndüğünde, Graham'la konuşmadan önce son bir kez gözlerinin Jane'in üzerinde dans etmesine izin verdi. "Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum Graham. İşlerin bizim için her zaman kolay olmadığını biliyorum ama bunu düzeltmek istiyorum. Bu röportajın bu yönde atılmış bir adım olduğunu düşünüyorum. Umarım yakında beni hayatına geri alırsın. Mutlu Şükran Günleri, evlat."

Kent arabayı sürdü, Graham ve Jane'i verandada ayakta bıraktı. Jane ayaklarını kaydırdı. "Çok sevimli görünüyor," diye yorum yaptı.

Graham kaşlarını indirdi ve ellerini pantolonunun içine sokarak arabasına doğru yürüdü. "Bahsettiğin canavar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece onun tuzağına düşüyorsun."

Topuklu ayakkabılarıyla ona yetişmeye çalışarak arkasından hızla koştu. "Ama yine de," diye itiraz etti. "Nazikti."

Başka bir şey söylemedi ama Graham onun ne düşündüğünü biliyordu: Kent nazik, komik, çekici ve Graham'ın kendini sunduğu adamın tam tersiydi.

Graham gölgelerde yaşarken Kent ışık saçıyordu.

Lucy

Ona tuzak kurmuştu. Kalbini kontrol ederek ona geleceğiyle ilgili gerçek bir seçenek bırakmamıştı. Graham Talon'un babası olmama fikrine alışamadı. Elinden geldiğince mücadele etti ve babalık testini yaptırdığında, kalbinin Lyric'in yanıldığını umduğuna inandım. Sonuçlar geldiğinde, içindeki ışığın söndüğünü gördüm.

Lyric ona hayatının en büyük seçimini sundu, aslında bu bir seçim bile değildi: ya onu hayatına geri davet edecekti böylece kızını elinde tutabilecekti ya da benimle kalacaktı ve o da Talon'u alacaktı.

Ona söylediği gün ben de oradaydım. Dünyasını paramparça etmekle tehdit ederken onun yanında durdum. Graham'ın her parçası üzerinde kontrolü vardı ve benim yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyordum.

Eşyalarımı toplayıp gitmeliydim. Bunu o dönmeden önce yapmam gerektiğinden de emindim. Bütün öğleden sonra bir avukatla konuşmuştu ve şimdi gitmezsem işleri onun için daha da zorlaştıracağımı biliyordum. Kızını kaybedemezdi; ruhunu kaybedemezdi.

Ve böylece bavullarımı toplamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinden şaşkınlık damlıyordu.

"Graham." Onu banyonun kapısında dikilirken gördüğümde iç çektim. Havluya uzanıp onu vücuduma sararken ağır ağır kapanan moka rengi gözleri bana bakıyordu. "Evde olduğunu bilmiyordum."

"Eşyalarını ön lobide gördüm."

"Evet."

"Gidiyorsun," dedi nefes nefese. Bir gün önce tıraş olmuştu ama yine de saat beşteki gölgesi geri gelmişti. Dudakları gergindi ve dişlerini sıktığından emindim. Yontulmuş, kare şeklindeki çene çizgisi dişlerini sıktığında her zaman daha belirgin olurdu.

"Bence en iyisi bu."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Birbirimize bakarken birkaç saniye boyunca akan suyun sesi tek gürültü oldu.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim midemin çukuru düşerken ve kalbim küt küt atarken. Kapı koluna uzanıp kilitlerken elini takip ettim. Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru kıvrılırken bana doğru attığı adımlar yavaştı. "Graham, lütfen," diye yalvardım ama kalması için mi yoksa gitmesi için mi yalvardığımı bilmiyordum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. Karşımdaydı, bakışları benimkilere kilitlenmişti ve henüz bana dokunmamış olmasına rağmen tüm varlığını hissediyordum. "Lütfen," diye yalvardı, alt dudağını ısırırken başparmağı çenemi yukarı kaldırdı. "Beni bırakma." Elleri havlunun üzerinden arkamı kavradı ve nefesim kesildi. Ağzı boynumda gezindi ve fısıldadı

Beni kaldırırken öpücükler arasında havlumu yere bırakmaya zorladı. "Benimle kal. Lütfen Lucy, sadece kal."

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum - birinin kalmasını istemenin - ama neden yapamayacağımı da biliyordum.

Vücudumu kendine doğru çekip küvetin kenarından atlayarak duşu üzerimize yağmaya zorladığında zihnim cızırdadı. Meme ucumu ağzına alıp sertçe emmeden önce dudakları göğsümü ısırdı. Sırtımı duş duvarına yasladığında, kıyafetleri sırılsıklam olup tenine yapıştığında zihnim bulanıklaştı.

"Gra..." Başım dönüyordu, baygındım, mutluydum, uçmuştum. *Çok yüksek.*

Parmakları göğsümde, karnımda gezindi ve ihtiyaçla, arzuyla, acıyla içimde kaydırdı. "Beni bırakma Lucille, lütfen. Seni kaybedemem," diye fısıldadı diliyle ağzımı keşfetmeden önce dudaklarıma karşı. "Sana bildiğinden daha çok ihtiyacım var. *Sana ihtiyacım var.*"

Her şey hızlandı; hareketleri, tutuşları, parmakları, dili. Kot pantolonunun düğmelerini aceleyle çözüp küvetin dibine gönderdim ve sırılsıklam olmuş boxer'ının üzerinden sertliğini okşadım. Onları da çıkardıktan sonra parmaklarını göbeğimden çekti ve benimle göz göze geldi.

Hatalar listemize eklediğimiz bir seçim yaptık. Kafayı bulmak için birbirimizin bedenlerini kullandık. Dokundukça, inledikçe ve yalvardıkça yükseldik. Kıçımın yanaklarını kaldırıp beni fayanslı duvara çarparken yükseldim. Sertliğini santim santim içime kaydırıp beni tarifsiz bir sıcaklıkla doldururken haykırdım. Cennet gibi öpüşüyor ve günah gibi sevişiyordu. Etrafımıza su dökülürken, bunun benim olması için sessizce dua ettim, Graham ve ben, sonsuza kadar ve her zaman. Kalbim bana onu sonsuza dek seveceğimi söylüyordu. Beynim bana sadece birkaç dakikam daha olduğunu ve her birinin tadını çıkarmam gerektiğini söylüyordu ama içgüdülerim...

İçgüdülerim gitmeme izin vermem gerektiğini söyledi.

Vücudumun her santimiyle sevişmeye devam ederken, dudaklarını kulağımın kenarına götürdü. O konuşurken sıcak nefesleri bana değiyordu. "Üstümdeki hava..." Eliyle göğüslerimden birini kavradı ve meme ucumu hafifçe çimdikledi. "Dünya altımda..."

"Graham," diye mırıldandım, sersemlemiştim, kafam karışmıştı, suçluluk içindeydim, aşıktım.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve hafifçe çekerek boynumda bir kıvrım oluşturdu. Tenimi emmeye başladığında omurgamdan aşağı bir kıvılcım fırladı. "İçimdeki ateş..." Hızını kontrol ederek, arzularını kontrol ederek, aşkımızı kontrol ederek sertliğini içimde daha derine ve daha sert kaydırmaya devam etti. Beni diğer duvara taşıdı ve ben onun adını inlerken, o da boynuma karşı kelimelerini inlerken buharlı su bize çarptı. "Su beni çevreliyor..."

"Lütfen," diye yalvardım, bir elini duvara dayayıp bir elini belime doladığında son hatamızın son birikimini hissederek hayal kurmanın kıyısında süzülüyordum. Kolları sıkıydı, her bir kası sıkı, keskin çizgilerle tanımlanmıştı. Gözlerimiz kilitlendi ve bedenim titremeye başladı. Çok yakındım... saf coşkuya çok yakındım, son vedamıza çok yakındım. "Lütfen Graham," diye mırıldandım, beni bırakması için mi yoksa sonsuza dek sarılması için mi yalvardığımdan emin değildim.

Ağzı benimkine çarptı, beni daha önce hiç öpüşmediğimiz kadar sert öptü ve dili benimkiyle dans ederken, beni acıları ve sevgisiyle emerken, onun da vedaya ne kadar yakın olduğumuzu bildiğini söyleyebilirdim. O da çoktan yere düşmeye başlamış olan yükseklere tutunmaya çalışıyordu.

O beni veda etmek için öptü, ben de onu birkaç saniye daha dua etmek için öptüm. O beni sevgisini vermek için öptü, ben de onu sevgimi vermek için öptüm. O beni daima öptü, ben de onu sonsuza dek öptüm.

En yükseklere çıktıktan hemen sonra alçaldık ve en alçaklara düştük - ama onun havası benim nefesim olmadan, onun toprağı benim toprağım olmadan önce değil. Onun alevleri benim ateşim, onun susuzluğu benim suyum ve onun ruhu?

Onun ruhu benim ruhum oldu.

Sonra kendimizi vedalaşmaya hazırladık.

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," diye fısıldadım, Talon'un huzur içinde uyuduğu yatak odasında dururken arkamda Graham'ın ayak seslerini duydum. Onun büyümesini izlemek için yanında olamayacağım fikri göğsümü her zamankinden daha fazla ağrıttı.

Graham kapının pervazına yaslanırken, "Onu uyandırabilirsin," dedi.

"Hayır." Başımı salladım. "Eğer onun o gözlerini görürsem, asla buradan ayrılamam." Gözlerimden düşen yaşları sildim ve derin bir nefes alarak Graham'la yüzleşmeye çalıştım. Birbirimize bakarken, ikimiz de birlikte kalmaktan, bir aile olmaktan, bir olmaktan başka bir şey istemiyorduk.

Ancak bazen kişinin istediği şey, aldığı şey değildir.

"Taksiniz burada ama yine de sizi havaalanına götürebilirim," diye teklif etti.

Sonunda bir adım atmış ve yıllar boyunca biriktirdiğim negatif kavanozlarındaki tüm paraları nakde çevirmiştim. Mari'yle hep hayalini kurduğumuz Avrupa seyahatine çıkıyordum. Olabildiğince uzağa gitmeliydim çünkü kalbim hâlâ Graham'la aynı kıtadaysa ona geri dönmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum.

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Böylesi daha kolay." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, öptüm ve sonra Talon'un alnına koydum. "Seni seviyorum

Rüzgârın ağaçları sevdiğinden daha çok seviyorum tatlı kızım ve sen beni görmesen bile ben her zaman yanındayım."

Graham'a doğru adım attığımda, sanki bana sarılacakmış, acımı dindirmeye çalışacakmış gibi yaklaştı ama ben buna izin vermedim. Bir daha kollarına düşersem, beni asla bırakmaması için ona yalvaracağımı biliyordum. Eşyalarımı evden çıkarıp arabaya yüklememe yardım etti.

"Veda etmeyeceğim," dedi ellerimi ellerinin arasına alarak. Avuç içlerimi dudaklarına götürdü ve onları nazikçe öptü. "Sana veda etmeyi reddediyorum." Ellerimi bırakıp verandaya doğru yürüdü ve tam taksinin kapısını açacakken bana seslendi. Dudakları ayrıldığında, "Sırrın ne Lucille?" dedi.

"Sır mı?"

"Çayınıza - gizli malzeme nedir?"

Kaşlarımı çattım ve alt dudağımı ısırdım. Ayaklarım ona doğru yürümeye başladı. Ben yaklaştıkça o da bana doğru daha fazla adım atıyordu. Birbirimizin önünde durduğumuzda, bir daha asla göremeyeceğim karamel rengindeki gözlerini inceledim ve bu görüntüyü kalbime yakın tuttum. O gözleri olabildiğince uzun süre hatırlayacaktım.

"Bana içinde hangi malzemelerin olduğunu düşündüğünüzü söyleyin, ben de size sonuncusunu söyleyeyim."

"Bana söz verir

misin?" "Sana

söz

veriyorum."

Gözlerini kapadı ve konuşmaya başladı. "Tarçın, zencefil, taze limon."

"Evet, evet, evet."

"Acı kırmızı biber, şeker, karabiber."

"Uh-huh." Nefes alıp verdim, tüylerim diken diken olmuştu.

"Ve nane özü." Gözlerini açtığında, sanki benim henüz keşfetmediğim bir parçamı görüyormuş gibi bana baktı.

"Hepsi doğru," dedim.

Gülümsedi ve neredeyse ağlayacaktım, çünkü o gülümsediğinde kendimi hep evimde hissederdim.

"Peki, ne oldu?" diye sordu.

Etrafa göz gezdirdim, kimsenin duymadığından emin oldum ve ona doğru eğildim, dudaklarım hafifçe kulağını sıyırdı. "Kekik," dedim ona. Geriye doğru bir adım attım ve kaşlarını çatmasına neden olacak bir gülümsemeyle ona baktım. "Sadece biraz kekik ver."

"Kekik." Yavaşça başını salladı ve benden uzaklaştı.

"Üzgünüm hanımefendi, ama bütün gün burada bekleyemem," diye seslendi taksi şoförü.

Ben.

Ona döndüm ve başımla onayladıktan sonra Graham'a baktım.

Hala bana bakıyordu. "Son bir sözün var mı?" Şaka yaptım, sinirden karnıma ağrılar giriyordu. Gözlerini bana dikti ve saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı.

"Sen tüm insanlar arasında en iyi insansın."

Sertçe yutkundum. Onu özlemiştim. Tam karşımda durmasına rağmen onu çok özlemiştim. Hâlâ uzanıp ona dokunabiliyordum ama nedense o bana giderek daha uzak geliyordu. "Bir gün ilişkimiz yürümediği için mutlu olacaksın," diye söz verdim ona. "Bir gün sol yanında Talon, sağ yanında başka biri ile uyanacaksın ve ikimizin yürümemesinden ne kadar mutlu olduğunu anlayacaksın."

"Bir gün uyanacağım," diye cevap verdi, ruh hali kasvetliydi, "ve yanımda yatan sen olacaksın."

Elimi yanağına götürdüm ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Sen tüm insanlar arasında en iyi insansın." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu yavaşça öptüm, dudaklarında bir süre oyalandıktan sonra bıraktım. "Seni seviyorum, Graham Cracker."

"Seni seviyorum, Lucille."

Taksinin kapısını açıp içeri girdiğimde Graham bana son bir kez seslendi.

"Evet?"

"Zaman," dedi usulca.

"Zaman mı?"

Sol omzunu silkti ve hızla düşmesine izin verdi. "Sadece biraz zaman verin."

Graham

O gece bir rüyadan uyandım ve kendimi uyanıkken gördüğüm bir kâbusun içinde buldum.

Yatağımın sol tarafı boştu ve Lucy uçakla benden çok uzaklara gidiyordu. Taksi evin önünde durduğunda kalması için ona yalvarmamak için içimdeki her şeyi kullanmıştım. Yerçekiminin beni dizlerimin üzerine çökertmesine izin vermemek için her şeyimi vermiştim. Eğer kalsaydı, bir daha gitmesine asla izin vermezdim. Eğer kalsaydı, ilk günden itibaren her şeye yeniden başlar, onu zaten sevdiğimden daha fazla sevmeyi öğrenirdim. Eğer o kalsaydı, ben hep uçardım ama onun bunu yapmayacağını, yapamayacağını biliyordum. Şu anki durumumla onu tutmamın ve ona hak ettiği sevgiyi vermemin hiçbir yolu yoktu.

O benim özgürlüğümdü, ama ben onun kafesiydim.

Yatağıma uzandım, göğsüm kalbimin hissettiği özlemden dolayı sıkışmıştı ve neredeyse o anda parçalanıyordum. Neredeyse kalbimin Lucy hayatıma girmeden önceki haline dönmesine izin verecektim ama sonra küçük güzel bir kız kreşte ağlamaya başladı ve ben de aceleyle onu almaya gittim. Oraya vardığımda bana uzandı ve ağlaması anında kesildi.

"Hey, aşkım," diye fısıldadım, bana doğru kıvrılıp başını göğsüme yaslarken.

Yatak odama döndük, uzandık ve birkaç dakika içinde uyumaya başladı. Nefesleri yükselip alçalıyor ve bana doğru kıvrılırken hafifçe horluyordu.

İşte o an, dağılmanın neden bir seçenek olmadığını hatırladım. Neden yalnızlık çukuruna düşmeme izin veremeyeceğimi hatırladım - çünkü yalnız değildim. İlerlemeye devam etmek için en güzel nedene sahiptim.

Talon benim kurtarıcımdı ve ona sadece bir baba değil, bir baba olacağıma dair kendime söz vermiştim. Herhangi biri baba olabilirdi. Babalık rolünü üstlenmek için gerçek bir erkek olmak gerekirdi. Ve ben bunu ona borçluydum. Bana sahip olmayı sonuna kadar hak ediyordu.

O gömleğime sarılıp onu rahatlatan hayaller kurarken ben de dinlenmeye izin verdim.

Aşkın nasıl işlediğini görmek beni şaşırttı.

Kalbimin aynı anda hem bu kadar kırık hem de bu kadar dolu olması beni hayrete düşürdü.

O gece en büyük kâbuslarım ve en güzel rüyalarım birbirine karıştı ve kızıma daha sıkı sarıldım, tıpkı güneş gibi sabah neden doğmam gerektiğini hatırlatan bir hatıra olarak.

Jane ertesi hafta eşyalarını eve taşıdı. Kendisini hiç sevmeyen bir evde rahat etmeye başladı. Ne yaptığını biliyormuş gibi işlerini yapmaya devam etti ve Talon'u her kucağına aldığında içim cız etti.

Yatak odamda bavullarını açarken bana, "Üçümüzün yemeğe çıkabileceğini umuyordum, Graham," dedi. Ona benim odamda uyumamasını söyleyecek kadar umursamadım. Ben kızımla birlikte çocuk odasında uyuyacaktım. "Yeniden bağlantı kurmaya başlamak bizim için iyi olabilir."

"Hayır."

Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Ne

dedin?" "Hayır dedim."

"Graham-"

"Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum Jane. Seni ben seçmedim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Evimde yaşayabilirsin, kızımı kucağına alabilirsin ama şunu anlamalısın ki *seni* isteyen zerre kadar bir yanım yok." Ellerim yumruk oldu ve kaşlarım çatıldı. "Onu ben seçtim. Kızımı seçtim. Hayatımın geri kalanında da her gün, her saniye onu seçeceğim çünkü o benim her şeyim. O yüzden sonsuza dek mutlu yaşayacakmışız gibi davranmayı bırakalım. Sen benim son cümlem değilsin, son sözüm değilsin. Sen sadece silmek istediğim bir bölümsün."

Dönüp yanından uzaklaştım, onu sersemlemiş bir halde bıraktım ama umurumda değildi. Geçirebildiğim her anı kızım kollarımdayken geçirecektim.

Bir gün, bir şekilde, Lucy ikimize de geri dönecekti.

Çünkü o her zaman benim son sözüm olacaktı.

Monet'nin Bahçeleri'ne girdiğimde Mari bana "Burada olmamalısın," dedi.

Şapkamı çıkardım ve başımı salladım. "Biliyorum."

Dik durdu ve ayaklarını kaydırdı. "Gerçekten gitmelisin. Burada olman konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

Bir kez daha başımı salladım. "Biliyorum." Ama kaldım, çünkü bazen bir insanın yapabileceği en cesur şey kalmaktır. "Seni seviyor mu?"

"Affedersiniz?"

Şapkamı göğsüme yasladım. "Seni seviyor mu dedim? Sen onu seviyor musun?"

"Dinle-"

"Sizi o kadar güldürüyor mu ki başınızı geriye doğru savurmak zorunda kalıyorsunuz? Kaç tane şaka paylaşıyorsunuz? Sizi değiştirmeye mi çalışıyor yoksa size ilham mı veriyor? Onun için yeterince iyi misiniz? Sana kendini değerli hissettiriyor mu? O senin için yeterince iyi mi? Bazen yatağında onun yanında yatıyor ve neden hala orada olduğunu merak ediyor musun?" Durakladım. "Onu özlüyor musun? Seni başını geriye atacak kadar güldürdü mü? Kaç tane şaka paylaştınız? Seni değiştirmeye ya da sana ilham vermeye çalıştı mı? Onun için yeterince iyi miydin? Sana kendini değerli hissettirdi mi? O senin için yeterince iyi miydi? Bazen yatağa uzanıp neden gittiğini merak ediyor musunuz?"

Ben soruları sorarken Mari'nin küçük bedeni titremeye başladı. Dudaklarını araladı ama dilinden hiçbir kelime çıkmadı.

Ben de konuşmaya devam ettim. "Yalnız kalma korkusuyla birlikte olmak istemediğin biriyle birlikte olmak buna değmez. Sana söz veriyorum, hayatını onunla, onsuz olacağından daha yalnız geçireceksin. Aşk bir şeyleri uzaklaştırmaz. Aşk boğmaz. Dünyayı çiçeklendirir. Bunu bana o öğretti. Bana aşkın nasıl işlediğini öğretti ve eminim sana da aynısını öğretmiştir."

"Graham," dedi Mari usulca, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

"En büyük kız kardeşini hiç sevmedim. Yıllardır hissizdim ve Jane de hissizliğin başka bir biçimiydi. O da beni hiç sevmedi ama Lucille... O benim dünyam. İhtiyacım olan her şey ve hak ettiğimden çok daha fazlası. Bunu anlamayabileceğini biliyorum ama onun için savaşa bile giderim.

hayatımın geri kalanında onun kalbini çalabilirdim. Şu anda dükkânında duruyorum Mari, onu sevip sevmediğini soruyorum. Eğer aşktan anladığın her şey oysa, kal. Eğer o senin Lucille'inse, bir saniye bile yanından ayrılma. Ama değilse... ruhunun bir parçası bile onun *tek* koşu olduğundan şüphe ediyorsa. Kız kardeşine koşmanı istiyorum. Bize hiçbir şey borçlu olmadığı halde hep kalan tek kişi için benimle birlikte savaşa girmeni istiyorum. Şu anda onun yanında olamam ve kalbi dünyanın öbür ucunda kırılmış durumda. İşte ben, sana gelerek onun için savaşıyorum. Bu benim, onu seçmen için sana yalvarıyorum. Onun sana ihtiyacı var Mari ve senin kalbinin de ona ihtiyacı olduğunu varsayıyorum."

"I..." Elleriyle ağzını kapatırken titreyerek dağılmaya başladı. "Ona söylediğim şeyler... ona davranış şeklim..."

"Sorun yok."

"Öyle değil," dedi, başı titriyordu. "O benim en iyi arkadaşımdı ve ben onu ve duygularını bir kenara attım. Onları ona tercih ettim."

"Bu bir hataydı."

"Bu bir seçimdi ve beni asla affetmeyecekti."

Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kıstım. "Mari, burada Lucille'den bahsediyoruz. Bildiği tek şey affetmek. Şu anda nerede olduğunu biliyorum. Oraya gitmene yardım edeceğim, böylece en iyi arkadaşını geri almak için ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin. Tüm detayları ben hallederim. Senin tek yapman gereken kaçmak."

Lucy

Monet'nin Giverny'deki bahçeleri her şey ve daha fazlasıydı. Arazide dolaşarak, çiçekleri içime çekerek ve her gün manzarayı seyrederek zaman geçirdim. O bahçelerde kendimi neredeyse kendim gibi hissediyordum. Bu kadar güzellikle çevrili olmak bana Talon'un gözlerini, Graham'ın çarpık gülümsemesini ve evimi hatırlattı.

Taş bir patikada yürürken, bahçelerin deneyimini yaşayan yoldan geçenlere gülümsedim. Çoğu zaman nereden geldiklerini merak ettim. Onları o anda bulundukları noktaya ne getirmişti? Onların hikâyesi neydi? Hiç sevmişler miydi? Bu onları tüketti mi? Gitmişler miydi?

"Pod."

Kelimeyi ve onu üreten sesi tanıyınca göğsüm sıkıştı. Arkamı döndüm ve Mari'nin orada durduğunu gördüğümde kalbim boğazıma düğümlendi. Yaklaşmak istedim ama ayaklarım hareket etmedi. Bedenim kımıldamadı. Ben de onun gibi hareketsiz durdum.

"Ben..." diye başladı, sesi çatallaşmıştı. Bir zarfı göğsüne bastırdı ve tekrar denedi. "Bana burada olacağını söyledi. Her gün ziyarete geldiğini söyledi. Sadece ne zaman olduğunu bilmiyordum." Benden tek kelime çıkmadı. Mari'nin gözlerinde yaşlar birikti ve kendini tutabilmek için elinden geleni yaptı. "Çok üzgünüm Lucy. Yolumu kaybettiğim için özür dilerim. Yerleştiğim için özür dilerim. Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sadece Parker'ı terk ettiğimi bilmeni istiyorum. Geçen gece yatakta onun yanında yatıyordum ve kolları bana sıkıca sarılmıştı. Beni çok yakın tutuyordu ama sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyordum. Bana beni sevdiğini her söylediğinde, kendimi daha az kendim gibi hissediyordum. Gerçeğe karşı o kadar kördüm ki, yalnız kalma korkumun beni beni hak etmeyen bir adamın kollarına geri götürmesine izin verdim. Sevilmek konusunda o kadar endişeliydim ki, benim de sevilip sevilmediğim umurumda bile değildi. Ve sonra, seni kendimden uzaklaştırdım. Hayatımda değişmeyen tek şey sendin ve seni o şekilde incittiğime inanamıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lucy, sen benim kalp atışlarımsın, ve ben üzgünüm, üzgünüm, ben
-"

Kollarım vücuduna dolanmadan ve onu kendime çekmeden önce başka bir şey söyleyecek zamanı olmadı. Omzuma doğru hıçkırarak ağladı ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Çok üzgünüm, Lucy. Her şey için çok üzgünüm."

"Şşşt," diye fısıldadım, onu kendime yaklaştırarak. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Pea."

İçini çekti, içini bir rahatlama kapladı. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Pod."

Bir süre sakinleştikten sonra bahçedeki birçok köprüden birini geçtik ve bağdaş kurup oturduk. Bana zarfı uzattı ve omuz silkti. "Bunu sana vermemi ve her sayfa okunana kadar bahçeden ayrılmana izin vermememi söyledi."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi ayağa kalkarak. "Ama kendi başınıza okumanız için size zaman vermem istendi. Keşfe çıkacağım ve işin bittiğinde seninle burada buluşacağım."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Paketi açtım ve içinden *G.M. Russell'ın Öyküsü* başlıklı bir el yazması çıktı. İçime çektim, bu onun otobiyografisiydi.

"Oh, ve Lucy?" Mari seslendi ve dönüp ona bakmamı sağladı. "Onun hakkında yanılmışım. Seni sevme şekli ilham verici. Senin onu sevme şeklin nefes kesici. Eğer ben de sizin hissettiklerinizin dörtte birini hissedecek kadar şanslı olursam, o zaman mutlu öleceğim."

O uzaklaşırken derin bir nefes aldım ve birinci bölüme başladım.

Her bölüm zahmetsizce akıyordu. Her cümle önemliydi. Her kelime gerekliydi.

Canavara dönüşen ve yavaş yavaş yeniden sevmeyi öğrenen bir çocuğun hikâyesini okudum.

Ve sonra, son bölüme ulaştım.

Düğün

Kız kardeşi Karla kravatını düzeltirken avuç içleri terlemişti. Hayatının en iyi kararını verirken bu kadar gergin olabileceğini bilmezdi. Hayatı boyunca ona aşık olacağını hiç düşünmemişti.

Her şeyi hisseden bir kadın.

Ona yaşamanın, nefes almanın, sevmenin ne demek olduğunu gösteren bir kadın. Karanlık günlerde onun gücü olan bir kadın.

Dünyanın her yerinde hareket edişinde, parmak uçlarında dans edişinde ve gülünç görünmeyi umursamadan gülüşünde romantik bir şeyler vardı. İnsanlarla göz teması kurmasında ve gülümsemesinde çok gerçek bir şeyler vardı.

Şu gözler.

Ah, hayatının geri kalanında o gözlere nasıl da bakabilirdi. O dudaklara.

Hayatının geri kalanında o dudakları nasıl da öpebilirdi.

"Mutlu musun Graham?" diye sordu annesi Mary, odaya girdiğinde oğlunun gözlerinin heyecanla parladığını gördü.

Sonsuza dek ilk kez, cevap bu kadar zahmetsizce geldi. "Evet." "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Kolunu onunkiyle birleştirdi ve Karla da diğer kolunu tuttu. "O zaman gidip kızı alalım."

Koridorun sonunda durmuş, sonsuza dek ona katılmasını bekliyordu ama önce kızını bekliyordu.

Talon koridorda yürürken çiçek yaprakları döküyor ve güzel beyaz elbisesinin içinde dönüyordu. Onun meleği, onun ışığı, onun kurtarıcısı. Koridorun sonuna ulaştığında babasına koştu ve ona sıkıca sarıldı. Babası onu yukarı kaldırdı.

kollarına aldı ve ikisi de bekledi. Onun kendilerine katılmasını beklediler. O gözlerin bakışlarıyla buluşmasını beklediler ve buluştuklarında Graham'ın nefesi ruhundan çalındı.

Çok güzeldi ama bu sürpriz değildi. Onunla ilgili her şey çarpıcı, gerçek, güçlü ve nazikti. Onun kendisine, yeni hayatlarına doğru yürüdüğünü görmek, o anda onu değiştirdi. O anda ona her şeyini vaat etti, çatlaklarını bile - ne de olsa onlar ışığın parladığı yerlerdi.

Birlikte durduklarında, ellerini tek bir el gibi kenetlediler. Zamanı geldiğinde dudakları aralandı ve konuşmayı hayal ettiği sözleri söyledi. "Ben, Graham Michael Russell, seni, Lucille Hope Palmer'ı eşim olarak kabul ediyorum. Sana her şeyimi vaat ediyorum -kırık dökük geçmişimi, yaralı bugünümü ve eksiksiz geleceğimi. Kendimden önce seninim. Sen benim ışığımsın, aşkımsın, kaderimsin. Üstümde hava, altımda toprak, içimde ateş, etrafımda su. Sana tüm ruhumu veriyorum. Sana her şeyimi veriyorum."

Sonra, mümkün olan her klişe şekilde, hayatlarının her alanında sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Son

Sözlerine bakakaldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ellerim titriyordu. "Sonsuza dek mutlu bir sonu var," diye fısıldadım kendi kendime, afallamıştım. Graham hayatı boyunca hiç mutlu sonla biten bir kitap yazmamıştı.

Bana
kadar.

Bize
kadar.

Şimdiye
kadar.

Köprüden ayağa kalktım ve aceleyle kız kardeşimi buldum. "Mari, geri dönmeliyiz."

Genişçe gülümsedi ve bilerek başını salladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Annemin bana verdiği kalp şeklindeki kolyeyi çıkardı ve tekrar boynuma taktı. "Şimdi gel," dedi usulca. "Hadi eve gidelim."

Lucy

Graham'ın verandasında durdum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Kapının diğer tarafında ne olduğundan emin değildim ama her ne ise beni kaçmaya zorlamayacağını biliyordum. Kalacaktım. Sonsuza kadar ve daima kalacaktım.

Kapıyı birkaç kez çaldım ve zili çaldım, sonra bekledim. Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledi.

Kapı kolunu çevirdiğimde açık olduğunu görünce şaşırdım. "Alo?" diye seslendim.

Oda karanlıktı ve Graham'ın evde olmadığı belliydi. Ayak seslerini duyduğumda gerildim. Lyric elinde iki bavulla yatak odasından aceleyle çıktı. Beni hemen görmedi ve başını kaldırdığında gözlerinde panik dolu bir ifade vardı.

"Lucy," dedi nefes nefese. Saçları annemin her zamanki gibi dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyordum. Ona söyleyecek bir sözüm ya da onu rahatlatacak bir tesellim olmadığını biliyordum.

Ama gözlerinin bakışı, omuzlarının ağırlığı...

Bazen en çirkin insanlar en çok kırılmış olanlardır. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Kıs kıs güldü ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Sanki umurundaymış gibi." "Neden senden nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

Ağzımdan kaçırdım. "Neden bu dünyada
Benden nefret mi ediyorsun?"

Ayaklarını kaydırdı ve dik durdu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun, Lyric. Nedenini bilmiyorum ama benimle hep bir sorunun varmış gibi görünüyor, özellikle de annem öldükten sonra. Nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Her zaman sana saygı duydum." Bana inanmayarak ofladı. "Ciddiyim."

Dudaklarını ayırdı ve ilk başta hiçbir kelime çıkmadı, ama sonra tekrar denedi. "Seni daha çok seviyordu, tamam mı? Seni her zaman daha çok sevdi."

"Ne? Bu çok saçma. Biz üç kızı da aynı şekilde severdi."

"Hayır, bu doğru değil. Sen onun kalbiydin. Her zaman senden bahsederdi, ne kadar özgür olduğundan, ne kadar akıllı olduğundan, ne kadar harika olduğundan. Sen onun ışığıydın."

"Lyric, o seni seviyordu."

"Sana içerledim. Onun seni sevmesine içerledim ve sonra buraya geldim ve o da seni seviyor. Herkes seni hep sevdi Lucy ve ben sevilmeden bırakıldım."

"Seni her zaman sevdim, Lyric," dedim, sesindeki acıdan göğsüm ağrıyordu.

Vücudu titrerken ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken inanamayarak kıs kıs güldü. "Annem ölüm döşeğinde yatarken ve ben onun elini tutarken bana söylediği son şeyi biliyor musun?"

"O da ne?"

"*Git kardeşini getir,*" dedi sesi çatlayarak. "*Lucy'yi istiyorum.*"

O sözlerin kız kardeşimin kalbini nasıl kırdığını, o zamandan beri parçaları nasıl bir araya getiremediğini ben de hissettim.

"Lyric..." Ben başladım ama o başını salladı.

"Hayır. Benden bu kadar. Sadece bitirdim. Merak etme, kendi hayatını yaşayabilirsin. Ben buraya ait değilim. Bu evdeki hiçbir şey bana göre değil."

"Gidiyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Graham gideceğini biliyor mu?"

"Hayır."

"Lyric, onları öylece bırakıp gidemezsin, bir daha olmaz."

"Neden? Daha önce de yaptım. Ayrıca, o beni burada istemiyor ve ben de burada olmak istemiyorum."

"Ama en azından geçen sefer yaptığın gibi bir not bırakabilirdin," dedi Graham ve yüzümüzü ona dönmemizi sağladı. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde kalbimin nasıl atacağını hatırladığını hissettim.

"Bunun gerekli olduğunu düşünmemiştim," dedi Lyric, bavullarının kollarını tutarak.

"Tamam, ama gitmeden önce burada bekle," dedi Graham, elinde Talon'la bana doğru yürürken. "Lucille," diye fısıldadı, sesi alçaktı, gözleri birkaç ay önce gördüğüm aynı nezaketle doluydu.

"Graham Cracker," diye cevap
verdim. "Onu tutabilir misin?"
diye sordu. "Her zaman," diye
yanıtladım.

Ofisine gitti ve geri döndüğünde elinde bir kâğıt ve kalem vardı.

"Nedir bu?" Adam kâğıtları ona uzatırken Lyric sordu.

"Boşanma belgeleri ve Talon'u n tam velayetini bana veren yasal evraklar. Bunu doğru yapmadan tekrar aday olamazsın, Jane. Bunu düzeltmeden

kızımı alıp götürme ihtimalini kafamda asılı bırakarak çekip gideceğim."

Sesi sertti ama kaba değildi, açıktı ama soğuk değildi.

Tartışacakmış gibi dudaklarını araladı ama Graham'a baktığında muhtemelen onun bakışlarını çok iyi not etmişti. Gözleri her zaman bir insana bilmesi gereken her şeyi söylerdi. Onun asla kendisine ait olamayacağı çok açıktı ve Lyric'in kafasında sonunda onu hiçbir zaman gerçekten istemediği canlandı. Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Masanızda imzalayacağım," dedi ve ofisine doğru yürüdü.

Gözden kaybolduğunda, Graham'ın bedeninden çıkan ağır iç çekişi izledim.

"İyi misin?" Ona sordum. Evet

demek için beni öptü.

"Bana geri döndün," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma

değerken. "Her zaman geri döneceğim."

"Hayır," dedi sertçe. "Sadece bir daha asla ayrılma."

Lyric odaya geri döndüğünde bize evrakların imzalandığını ve artık sorun çıkarmayacağını söyledi. Ön kapıdan çıkarken arkasından seslendim.

"Annemin bana son sözleri 'Lyric ve Mari'ye iyi bak' oldu. Kız kardeşlerinize iyi bakın. Lyric'ime iyi bak. En sevdiğim şarkıma iyi bakın.' Sen onun son düşüncesiydin. Sen onun son nefesi, son sözüydün."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını salladı ve ruhuna sadece benim verebileceğim huzur için bana teşekkür etti. Kalbinde ne kadar ağır bir yük olduğunu bilseydim, bunu ona yıllar önce söylerdim.

"Talon'a bir hediye bıraktım," dedi. "Onun için benim için olduğundan daha iyi olacağını düşündüm. Komodininin üzerinde duruyor." Lyric başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Çocuk odasına doğru ilerlerken, Lyric'in kızı için bıraktığı hediyeyi gördüğümde elim göğsüme düştü - annemin ona verdiği dans eden balerinli küçük müzik kutusu. Kutunun üzerinde bir not duruyordu ve kâğıttaki kelimeleri okurken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Her zaman dans et, Talon

Lucy

Noel yaklaştığında Graham, Talon ve ben üç kutlama yaptık. Gün, sarılıp sarmalanmamız ve arka bahçede Ollie'nin ağacının yanında kahve içmemizle başladı. Graham her gün o ağacı ziyaret eder ve en iyi arkadaşı olan babasıyla oturup konuşur, ona Talon'un, kendisinin ve bizim büyümemizle ilgili her hikayeyi anlatırdı. Bu bağlantıyı kurduğu için çok mutluydum - sanki Ollie bir şekilde sonsuza kadar yaşayacaktı.

Ağacının her sabah ve gece dimdik ayakta durduğunu görmek çok güzeldi.

O öğleden sonra, günü aileleriyle birlikte kutlamak için Mary'nin evine gittik. Mari de bize katıldı ve hepimiz birbirimize yakın durduk, güldük, ağladık ve hatırladık. Sevdiğiniz biri olmadan geçirdiğiniz ilk Noel her zaman en zoru olmuştur, ancak etrafınız sevgiyle çevrili olduğunda acılarınız biraz daha az olur.

O akşam Graham, Talon ve ben tatilin geri kalanını annemin ağacında geçirmek üzere arabayı hazırladık. Mari bizimle birkaç saat sonra orada buluşacağını söyledi. Kulübeye olan tüm yolculuk boyunca elime baktım.

Graham'ınkiyle bağlantılı olan. Benim havam, benim ateşim, benim suyum, benim toprağım, benim ruhum.

Bir aşkın bu kadar gerçek olabileceğini bilmezdim.

"Bunu yapıyoruz, değil mi?" Arka koltukta uyumakta olan Talon'a bakarak fısıldadım. "Sonsuza kadar aşık mı kalacağız?"

"Sonsuza dek," diye söz verdi avucumu öperken. "Sonsuza dek."

Kulübeye yanaştığımızda her yer hafifçe karla kaplanmıştı. Graham arabadan indi ve elinde Talon'un araba koltuğunu taşıyarak aceleyle ağaca doğru ilerledi. "Graham, içeri girmeliyiz. Hava çok soğuk."

"En azından bir merhaba demeliyiz," dedi bana, ağaca bakarak. "Işıkları takabilir misin? Talon'un araba koltuğunu indirirsem ağlar diye endişeleniyorum."

"Elbette," dedim ve serin havada aceleyle yanlarına gittim. Fişi taktığımda annemin ağacına döndüm ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek kelimeleri heceleyen ışıkları gördüğümde göğsüm sıkıştı.

Bizimle evlenir misin?

"Graham," diye fısıldadım, yavaşça dönüp onunla yüzleşirken titriyordum.

Gördüğümde diz çökmüş, elinde bir yüzük tutuyordu.

"Seni seviyorum Lucy," dedi bana ilk kez Lucille demeyerek. "Verme şeklini, umursama şeklini, gülme şeklini, gülümseme şeklini seviyorum. Kalbini ve onun dünya için atmasını seviyorum. Senden önce kaybolmuştum ve senin sayende evimin yolunu buldum. Yarına inanmamın sebebi sensin. Aşka inanmamın sebebi sensin ve seni asla bırakmamayı planlıyorum. Evlen benimle. Talon'la evlen. Bizimle evlen."

Onların önünde dururken gözlerim yaşardı. Kendimi aşağıya indirdim ve onun yanında diz çöktüm. Vücudumu onunkinin etrafına sardım ve ben tekrar tekrar evet diye fısıldarken o da bana sarıldı, kelime dudaklarımdan çıkıp doğrudan onun ruhuna girdi.

Yüzüğü parmağıma taktı ve bana sarılırken, en büyük umudumun sonunda gerçekleştiğini bilmek kalbimi daha da çarptırdı.

Sonunda köklerimi çok sıcak bir eve ekiyordum.

"Demek sonsuza dek mutlu sonumuz bu?" Dudaklarına karşı usulca sordum. "Hayır aşkım, bu sadece bizim birinci bölümümüz."

Beni öptüğünde, gecenin karanlığında güneşin sıcaklığını hissettiğime yemin edebilirim.

Graham

Altı Yıl Sonra

"Ve o senin en iyi arkadaşın mıydı, baba?" Talon bahçeyi kazmama yardım ederken sordu. O akşam yemek için yeşil biber ve domates toplarken yaz güneşi yüzümüze dokunuyordu.

"Benim en iyi arkadaşım," dedim ona, dizlerime kadar toprağa batmış bir halde. Birkaç ay önce ektiğimiz ayçiçekleri Talon kadar uzamıştı. Rüzgâr ne zaman yanımızdan geçse, Lucy'nin seçtiği çiçekler duyularımızı aydınlatıyordu.

"Bana onun hikâyesini tekrar anlatır mısın?" diye sordu küreğini toprağa saplarken. Sonra yeşil bir biber aldı ve sanki bir elmaymış gibi ısırdı - tıpkı annesi gibi. Eğer içeride olsaydım ve ikisini bulamasaydım, normalde arka bahçede salatalık, biber ve ravent yerlerdi.

Lucy her zaman "*Toprak ruha iyi gelir" diye* şaka yapardı.

"Yine mi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Daha dün gece yatmadan önce anlatmamış mıydım?"

"*Maktub,*" diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla. "Her şeyin yazıldığı anlamına geliyor, yani hikayeyi tekrar anlatman gerekiyordu."

Güldüm. "Öyle mi?" Ona doğru yürüdüm ve onu kollarımın arasına aldım.

Kıkırdadı. "Evet!"

"Peki, tamam, madem her şey yazılı," diye şaka yaptım. Onu Profesör Oliver'ın üç sandalyenin sıralandığı ağacına doğru götürdüm. İki tam boy sandalye ve bir çocuk plastik sandalyesi. Talon'u onun sandalyesine oturttum, ben de kendi sandalyemi onun yanına çektim. "Her şey üniversitedeyken ilk ödevimden kaldığımda başladı."

Ona Profesör Oliver'ın hayatıma nasıl girdiğini ve kalbime ektiği tohumun nasıl aşka dönüştüğünü anlattım. O benim en iyi arkadaşımdı, babamdı, ailemdi. Talon da bu hikayeyi her zaman sevmiştir. Onun

Beni dikkatle dinlerken gülümsemesi her zaman içimi sevgiyle doldururdu. Lucy gibi tüm kalbiyle ve gözlerindeki ışıltıyla dinlerdi.

Hikâyeyi bitirdiğimde Talon her zaman yaptığı gibi ayağa kalktı, ağaca doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum Ollie Dede," diye fısıldadı ve ağaç kabuğuna bir öpücük kondurdu.

"Yine mi?" Lucy dışarı çıkarken Profesör Oliver'ın hikâyesinden bahsederek sordu. Büyümüş hamile karnıyla paytak paytak Talon ve bana doğru yürüdü ve kendini sandalyesine bıraktığında sanki beş kilometre koşmuş gibi derin bir nefes aldı.

"Tekrar." Ona doğru eğilip dudaklarını ve ardından karnını öpmeden önce gülümsedim.

"Uykun nasıldı anne?" Talon ağzına kadar enerjiyle dolu bir şekilde sordu. Onun etrafta koşuşturmasını ve heyecanlanmasını izlemek inanılmazdı. Yıllar önce avucumun içine sığıyordu. Yıllar önce hayatta kalacağından emin değildim ama bugün o hayatın tanımı gibiydi.

"Şekerleme iyiydi," diye yanıtladı Lucy, hâlâ yorgun bir şekilde esneyerek.

Her an, her gece uykularımız daha da kaçabilirdi.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlı ve hazır olmamıştım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben sordum. "Su? Meyve suyu?

Beş pizza?" Sırıttı ve gözlerini kapattı. "Sadece biraz güneş."

Üçümüz saatlerce dışarıda oturduk ve güneş ışığını içimize çektik. Etrafımın ailemle çevrili olması harika bir d u y g u y d u .

Aile.

Bir şekilde bir ailem oldu. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim. Yanımda oturan iki kız benim dünyamdı ve yakında burada olacak olan küçük oğlan şimdiden kalp atışlarımı kontrol ediyordu.

Akşam yemeğini hazırlama vakti geldiğinde Lucy'nin sandalyesinden kalkmasına yardım ettim ve ayağa kalktığı anda ikimiz de bir an durakladık.

"Anne, neden altına işedin?" Talon Lucy'ye bakarak sordu.

Az önce ne olduğunu anlayarak bir kaşımı kaldırdım. "Hastane mi?" diye sordum.

"Hastane," diye cevap verdi.

Her şey Talon'un doğduğu zamankinden farklıydı. Oğlum 2 kilo 3 gram olarak dünyaya gözlerini açtı. Dünyaya çığlık atarak geldi ve hepimizin onun güçlü ciğerlerinin farkına varmamızı sağladı.

Sık sık hayatımın en mutlu anlarına dönüp bakıyor ve benim gibi bir adamın nasıl bu kadar kutsanmış olduğunu merak ediyordum. Talon'un yenidoğan yoğun bakım ünitesinden taburcu edildiği an vardı. Profesör Oliver'ın bana ilk kez oğlum dediği an. Lucy'nin beni sevdiğini ilk söylediği an. İkincisi, Talon'un resmi olarak Lucy'nin ve benim kızım olması için evlat edinme evraklarının tamamlandığı an. Düğün günüm. Ve şimdi, yakışıklı oğlumu ilk kez kollarıma aldığımda.

Oliver James Russell.

Kısaca Ollie.

Ollie doğduktan bir gün sonra eve döndük ve Talon o gece yatmadan önce Lucy'nin kollarında uyuyan kardeşinin yanına gidip alnından öptü. "Seni seviyorum bebek Ollie," diye fısıldadı ve kalbim daha da genişledi. Sevdiklerimle çevrili olmak her geçen gün daha da büyüdü.

Talon'u yatağına taşıdım, gecenin bir yarısı kendini annesiyle benim aramda uyurken bulacağını biliyordum. Her gece onu kucaklayıp öperek karşıladım, çünkü bir gün gelip Lucy ve benim yanımda yatmayacağını biliyordum. Bir gün geleceğini biliyordum.

çok yaşlı ve ailesinin yanında olamayacak kadar havalı olduğunda. Bu yüzden ne zaman odamıza girse ona sıkıca sarılır ve bana gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterecek kızıma sahip olduğum için evrene şükrederdim.

Talon'u yatırdıktan sonra çocuk odasına döndüm, Lucy kayar koltukta uykuya dalmış, Ollie ise hâlâ dinleniyordu. Onu kucağından alıp beşiğine yatırdım ve alnından nazikçe öptüm.

"Yatma vakti," diye fısıldadım karıma, nazikçe yanağından öptüm ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Yatma vakti," diye mırıldandı, ben ona odamıza kadar yardım ederken esnedi. Yatağın üzerindeki örtüleri çekip onu yatırdıktan sonra, yatağa onun yanına sürünerek girdim ve onu kendime yakın tuttum.

Yaklaşırken dudakları boynuma değdi. "Mutlu musun?" diye esnedi.

Onu alnından öptüm. "Mutlu," diye cevap verdim.

"Seni seviyorum Graham Cracker'ım," dedi uykuya dalmadan saniyeler önce usulca.

"Seni seviyorum Lucille'im," dedim alnından öperek.

O gece orada yatarken hikâyemizi düşündüm. Kaybolduğumda beni nasıl bulduğunu, ona en çok ihtiyacım olduğunda beni nasıl kurtardığını. İnsanları kendimden uzaklaştırmayı bırakmam için beni nasıl zorladığını ve bana gerçek aşkın masal kitaplarından çıkma bir şey olmadığını nasıl kanıtladığını. Bana gerçek aşkın zaman aldığını öğretti. Gerçek aşk emek ister. Gerçek aşk iletişim gerektirir. Gerçek aşk ancak onu beslemek, sulamak ve ışık vermek için zaman ayıran kişiler tarafından büyütülebilirdi.

Lucille Hope Russell benim aşk hikayemdi ve hayatımın geri kalanını onun gibi geçireceğime dair kendime söz verdim.

Sonuçta, maktub-it zaten yazılmıştı.

Kalplerimiz yıldızların yakınında süzülürken ve ayaklarımız sağlam zeminde kalırken sonsuza dek mutlu yaşamak kaderimizde vardı.

Son

Brittainy C. Cherry, kelimelere her zaman aşık olmuş bir Amazon 1 Numaralı Çok Satan Yazarıdır. Carroll Üniversitesi'nden Tiyatro Sanatları lisans derecesi ve Yaratıcı Yazarlık yan dal derecesi ile mezun olmuştur. Brittainy ailesiyle birlikte Brookfield, Wisconsin'de yaşamaktadır. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyor veya yeni yerlere seyahat ediyordur.

Elementler Serisi (Tümü Bağımsız)

Soluduğu Hava

Yüksek ve Yüksek Arasındaki

Ateş Sessiz Sular

Brittainy C. Cherry Yazarının Diğer Kitapları

Bay Daniels Art &

Soul'u Sevmek

Aradaki Boşluk

Tamamen Saçma, Uydurma Noel İlişkimiz

Bu romanı yazmak benim için çok zordu ve o son sözlere, 'Son'a ulaşmama yardım etmek için pek çok insan geldi. Ancak bir bayan vardı ki, benim dağılmamı gerçekten dinledi ve sonra bu kitapla beni yeniden bir araya getirmeye yardımcı oldu. Benimle telefonda saatlerce konuştu ve 70.000 kelimeyi sildiğimde elimi tutup yeniden başlayabileceğimi ve daha da iyi hale getirebileceğimi söyledi. Staci Brillhart-bu kitapta benim dayanağımdın. Uçup gitmek istediğimde beni sabit tuttun ve benim için somut bir melekten başka bir şey değildin. Senin gibi sabırlı, şefkatli ve her zaman yanımda olan biriyle tanıştığım için nasıl bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama elimi tuttuğun ve gözyaşlarımı dinlediğin için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Gece ya da gündüz, bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanındayım dostum. Bu dünyanın iyi olduğuna inanmamın sebebi sensin.

Kandi Steiner ve Danielle Allen'a-kalbimi coşturan iki kadına. Siz ikiniz gücün, çekiciliğin ve sadakatin tanımısınız. Bu kitabın bazı bölümlerini okuduğunuz, paniklerimi dinlediğiniz ve beni hala aynı şekilde sevdiğiniz için teşekkür ederim. İkiniz de bu kitap dünyasından çıkan en iyi şeylerden ikisisiniz. İkinize de kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla tapıyorum, aşklarım!

Birbirlerini yücelten ve birbirlerinin başarılarını alkışlayan kadınlardan oluşan kabileme: Böyle bir güzelliği tanıdığım için ne kadar şanslıyım?

Samantha Crockett'e: Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu kitabı bitirmemi sağlayan cesaretlendirici memler için teşekkür ederim. Aklımı kitaptan uzaklaştırmak için Chicago'ya yaptığın geziler için teşekkür ederim. Ve en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Seni tanıdığım için çok şanslıyım ve seni çılgınca seviyorum. Bezelye sevsen bile. Talon, Maria, Allison, Tera, Alison, Christy, Tammy ve Beverly'ye: Dünyadaki en sevdiğim betalar grubuna. Beni zorladığınız ve kelimelerimin sadece 'düzgün' olmakla yetinmesine izin vermediğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz hikâyelerimi daha güçlü kılıyorsunuz ve sizin sesiniz sayesinde ben de kendi sesimi bulmayı öğreniyorum.

Teşekkürler yeterli değil, ama bu bölümü beta olarak okumadığınız için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyleyemezsiniz haha!

Editörlerim Love N Books'tan Ellie ve Editing by C. Marie'den Caitlin'e çok ama çok teşekkür ederim. Dağınık kelimelerime her şeyinizi verdiğiniz ve onları parlayana kadar parlattığınız için teşekkürler. Oh, ve benimle uğraştığınız için teşekkürler, "WAIT! ŞUNU DA EKLEYEYIM!" Tanrım. Sinir bozucuyum.

Virginia, Emily ve Alison-dünyanın en iyi düzeltmenleri. O küçük ayrıntılar ve aşırı dozda kullandığım o sinir bozucu virgüller: bu tuhaf hataları düzeltmeme yardımcı olduğunuz için teşekkürler. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağımı söylerdim ama korkarım bu yalan olur.

Muhteşem kapağı tasarlayan ve aynı zamanda muhteşem fotoğrafı keşfeden Staci Brillhart'a TEKRAR. (CİDDİ O BİR UNICORN!) Teşekkürler! Muhteşem fotoğrafçı Arron Dunworth'a ve göz kamaştırıcı kapak modeli Stuart Reardon'a teşekkür ederiz.

Hayatımın büyük bir bölümünde bir yazı mağarasında yaşamama rağmen bir şekilde beni hala seven aileme ve arkadaşlarıma. Bazen konuşmanın ortasında durup rastgele kelimeler yazmak için not defterime gitmemi anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim. Belirli sahneleri yazarken bazen aynı şarkıları tekrar tekrar çaldığımı anladığınız için teşekkür ederim.

Ve yatağımı toplamadığım ya da makyaj yapmadığım günlerde (tamam, haftalarda) bile beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bir yazar zombiyle yaşamak garip olmalı, ama yine de hepiniz beni seviyorsunuz. Garipler.

Ve son olarak: Sana. Ve sana. Ve sana. Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizler, okuyucular ve blog yazarları olmasaydınız, ben sadece hayali olan bir kız ve okunmamış bir roman olurdum. Siz benim hayatımı değiştirdiniz. Her romanda beni daha iyi olmaya ittiğiniz için teşekkür ederim. Size en çok ihtiyacım olduğunda ortaya çıktığınız için teşekkür ederim. Bazen yanıtlamam haftalarımı alan mesajlar için teşekkür ederim (ama söz veriyorum hepsini okuyorum.) Yazılı kelimeleri sevdiğiniz ve kitaplarımı açmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Hepinizi sonsuza kadar ve daima seveceğim. Sizler benim dünyadaki Lucille'lerimsiniz. Sizler benim kalbimsiniz. Tüm insanlar arasında en sevdiğim insanlarsınız.

Maktub.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

